

Pakkaus- ja pakkausjäte- asetus (PPWR)

Usein kysytyt kysymykset

EUROOPAN KOMISSIO

Ympäristön pääosasto

Yksikkö ENV.B — Kilpailukykyinen kiertotalous ja puhdas teollisuuspolitiikka

Yksikkö ENV.B.1 — Biotalous ja kestävät materiaalit

Yhteyshenkilö: yksikkö B.1

Sähköposti: ENV-B01-ARES@ec.europa.eu

Euroopan komissio

B-1049 Bryssel

Pakkaus- ja pakkausjäteasetus (PPWR)

Usein kysytyt kysymykset

2026

Käsikirjoitus viimeisteltiin ensimmäisen kerran maaliskuussa 2026 ja päivitettiin elokuussa 2026.

2. painos

Tämä asiakirja on laadittu Euroopan komissiota varten, mutta se heijastaa ainoastaan kirjoittajien näkemyksiä, eikä Euroopan komissio vastaa tämän julkaisun uudelleenkäytöstä aiheutuvista seurauksista. Sen tarkoituksena on tukea talouden toimijoita, kansallisia viranomaisia ja kansalaisia PPWR:n soveltamisessa.

Luxemburg: Euroopan unionin julkaisutoimisto, 2026

© Euroopan unioni, 2026

Euroopan komission asiakirjojen uudelleenkäyttöä koskevaa politiikkaa sovelletaan komission päätöksellä 2011/833/EU, annettu 12 päivänä joulukuuta 2011, komission asiakirjojen uudelleenkäytöstä (EUVL L 330, 14.12.2011, s. 39). Jollei toisin mainita, tämän asiakirjan uudelleenkäyttö on sallittu Creative Commons Nimeä 4.0 Kansainvälinen (CC BY 4.0) -lisenssin mukaisesti (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>). Tämä tarkoittaa, että uudelleenkäyttö on sallittua, kunhan lähde mainitaan asianmukaisesti ja mahdolliset muutokset ilmoitetaan.

Jos käytetään tai jäljennetään aineistoa, jonka omistaja ei ole Euroopan unioni, lupa on saatettava hankkia suoraan asianomaisilta oikeudenhaltijoilta.

PDF ISBN 978-92-68-42316-5

doi: 10.2779/4868962 KH-01-26-068-EN-N

Sisällysluettelo

I.	JOHDANTO: AIHE, TARKOITUS JA SOVELTAMISALA	5
II.	MÄÄRITELMÄT	7
III.	HUOLTA AIHEUTTAVAT AINEET	15
IV.	KIERRÄTETTÄVYYS.....	21
V.	KIERRÄTYSMUOVIN OSUUS MUOVIPAKKAUKSISSA	25
VI.	KOMPOSTOITAVUUS.....	29
VII.	PAKKAUSTEN MINIMOINTI.....	30
VIII.	MERKINNÄT.....	33
IX.	YMPÄRISTÖVÄITTÄMÄT.....	34
X.	VALMISTAJIEN VELVOITTEET	35
XI.	TYHJÄ TILA	42
XII.	KIELLOT JA TIETTYJEN PAKKAUSTEN KÄYTTÖ.....	43
XIII.	UUELLEENKÄYTTÖ JA UUELLEENTÄYTTÖ.....	46
XIV.	MUOVISET KANTOKASSIT.....	51
XV.	PAKKAUSTEN VAATIMUSTENMUKAISUUDEN ARVIOINTI.....	52
XVI.	UUSIEN SÄÄNTÖJEN TÄYTÄNTÖÖNPANO (VÄLITTÖMÄSTI 12. ELOKUUTA 2026 OLEVAN SOVELTAMISPÄIVÄN JÄLKEEN).....	56
XVII.	JÄTTEIDEN SYNKYN EHKÄISY	57
XVIII.	LAAJENNETTU TUOTTAJAVASTUU	59
XIX.	PALAUTUS- JA KERÄYSJÄRJESTELMÄT.....	62
XX.	PANTTI- JA PALAUTUSJÄRJESTELMÄT	63

Lyhenteet

CMO:	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1308/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, yhteisestä maataloustuotteiden markkinajärjestelystä
DfR:	Kierrätystä varten suunnittelu
DRS:	Pantti- ja palautusjärjestelmä
DSA:	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2022/2065, annettu 19 päivänä lokakuuta 2022, digipalvelujen sisämarkkinoista
ECHA:	Euroopan kemikaalivirasto
EO:	Talousalan toimija
EPR:	Laajennettu tuottajavastuu
EPS:	paisutettu polystyreeni
ESPR:	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2024/1781, annettu 13 päivänä kesäkuuta 2024, kestävien tuotteiden ekosuunnitteluvaatimusten asettamista koskevan kehityksen vahvistamisesta
FCM:	elintarvikekosketusmateriaali, sellaisena kuin siitä säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1935/2004, annettu 27 päivänä lokakuuta 2004, elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvista materiaaleista ja tarvikkeista
FIBC:	joustava suursäkki
FIC:	<u>Asetus (EU) N:o 1169/2011</u> elintarviketietojen antamisesta kuluttajille.
HoReCa:	hotelli-, ravintola- ja catering-ala
IBC:	välisuuret irtotavarakontit
JRC:	Yhteinen tutkimuskeskus
NACE:	Tilastollinen toimialaluokitus / Euroopan unionin (EU) toimialaluokitus
EUVL:	Euroopan unionin virallinen lehti
PFAS:	Per- ja polyfluoratut alkyylilyhdisteet
PPWD:	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/62/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1994, pakkauksista ja pakkausjätteistä
PPWR:	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2025/40, annettu 19 päivänä joulukuuta 2024, pakkauksista ja pakkausjätteistä
PRO:	Tuottajavastuuyhteisö
REACH:	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1907/2006, annettu 18 päivänä joulukuuta 2006, kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH) sekä Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta
SoC:	Huolta aiheuttavat aineet

SUPD:	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/904, annettu 5 päivänä kesäkuuta 2019, tiettyjen muovituotteiden ympäristövaikutusten vähentämisestä
TRIS:	Menettely direktiivin 2015/1535 nojalla sisämarkkinoille syntyvien esteiden ehkäisemiseksi
WFD:	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/98/EY, annettu 19 päivänä marraskuuta 2008, jätteistä
XPS:	Suulakepuristettu polystyreeni

I. JOHDANTO AIHEESEEN JA SOVELTAMISALAAN

Tämä on asiakirjan toinen versio. Se sisältää uutta ja päivitettyä tietoa verrattuna ensimmäiseen versioon, joka julkaistiin maaliskuussa 2026. Ensimmäisen version jälkeen tehdyt muutokset on merkitty asiakirjassa asianmukaisesti tunnisteilla ”UUSI” tai ”PÄIVITETTY”.

Asetus (EU) 2025/40¹ luo yhdenmukaistetun oikeudellisen kehyksen pakkauksille ja pakkausjätteelle koko Euroopan unionissa. Sen päätavoitteena on varmistaa sisämarkkinoiden sujuva toiminta ja samalla vähentää merkittävästi pakkauksiin liittyviä ympäristö- ja terveysvaikutuksia koko niiden elinkaaren ajan. Korvaamalla direktiivin 94/62/EY² tämä asetus tuo kaikille talouden toimijoille ja jäsenvaltioille selkeämmät, tiukemmat ja yhtenäisemmät vaatimukset ja vauhdittaa siirtymää kohti kiertotaloutta.

Asetuksen soveltamisala on laaja. Se koskee kaikkia EU:n markkinoille saatettavia pakkauksia, olivatpa ne tyhjiä tai täytettyjä, materiaalista riippumatta sekä riippumatta siitä, onko pakkaus valmistettu unionissa vai tuotu kolmansista maista. Se kattaa myös kaiken EU:ssa syntyvän pakkausjätteen. Pakkaus määritellään laajasti: se on mikä tahansa tuote, joka on tarkoitettu tuotteiden säilyttämiseen, suojaamiseen, käsittelyyn, toimittamiseen tai esillepanoon, mukaan lukien sen osat. Soveltamisalan ulkopuolelle jäävät kuitenkin esineet, jotka ovat olennainen osa tuotetta ja jotka poistetaan käytöstä yhdessä tuotteen kanssa.

Näiden säännösten avulla asetus (EU) 2025/40 pyrkii yhdenmukaistamaan pakkaamista koskevat kansalliset toimet, ehkäisemään markkinoiden pirstoutumista ja edistämään kestäviä toimintatapoja. Se tuo mukanaan velvoitteita, kuten kierrätettävyyden- ja uudelleenkäyttötavoitteet, vaarallisten aineiden rajoitukset sekä vaatimukset ympäristömyötäiselle suunnittelulle ja merkinnöille. Näin se ei ainoastaan vastaa kiireellisiin ympäristöhaasteisiin, vaan myös varmistaa tasapuoliset toimintaedellytykset yrityksille, jotka toimivat useissa jäsenvaltioissa.

PPWR tuli voimaan 11. helmikuuta 2025, ja sen yleinen soveltamispäivä on 12. elokuuta 2026, mutta osa säännöksistä tulee voimaan myöhemmin (esim. kierrätettävyyden, kierrätysmateriaalipitoisuutta koskevat tavoitteet, pakkauskiellot ja uudelleenkäyttötavoitteet vuoteen 2030 mennessä).

PPWR:n keskeisiä säännöksiä ovat muun muassa:

- **Jätteen synnyn ehkäisyn tavoitteet:** 5 % vuoteen 2030 mennessä, 10 % vuoteen 2035 mennessä, 15 % vuoteen 2040 mennessä (verrattuna vuoden 2018 tasoon) (43 artikla).
- **Kierrätettävyyden:** Kaikkien pakkausten on oltava kierrätettävissä taloudellisesti toteuttamiskelpoisella tavalla vuoteen 2030 mennessä (6 artikla).
- **Uudelleenkäyttötavoitteet:** Kuljetus-, verkkokauppa- ja juomapakkauksille (29 artikla).
- **Rajoitukset:** Tiettyjen kertakäyttöisten pakkausmuotojen kieltäminen 1. tammikuuta 2030 alkaen (25 artikla ja

liite V); elintarvikekosketukseen tarkoitetuissa pakkauksissa PFAS-vaatimusten noudattaminen 12. elokuuta 2026 alkaen (5 artiklan 5 kohta).

- **Tyhjän tilan enimmäisraja:** Enintään 50 % ryhmä-, kuljetus- ja verkkokauppakpakkauksissa (24 artikla).
- **Pakolliset pantti- ja palautusjärjestelmät:** Juomatölkeille ja muovipulloille (50 artikla).
- **Merkinnät:** Yhdenmukaistetut lajittelumerkinnot kaikkiin pakkauksiin (12 artiklan 1 kohta).

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2025/40, annettu 19 päivänä joulukuuta 2024, pakkauksista ja pakkausjätteestä, jolla muutetaan asetusta (EU) 2019/1020 ja direktiiviä (EU) 2019/904 sekä kumotaan direktiivi 94/62/EY (EUVL L, 2025/40, 22.1.2025).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/62/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1994, pakkauksista ja pakkausjätteestä (EUVL L 365, 31.12.1994, s. 10).

- Laajennettu tuottajavastuu (EPR): Tiukemmat velvoitteet tuottajille (artiklat 44–47).

Tässä asiakirjassa selvennetään eräitä kysymyksiä ja vastataan kyselyihin, joita ympäristön pääosastolle (DG Environment) on toimitettu asetuksen hyväksymisen jälkeen. Tämä asiakirja täydentää komission ilmoitusta – ohjeasiakirjaa asetuksesta (EU) 2025/40 pakkauksista ja pakkausjätteestä (jäljempänä ”komission ohjeasiakirja”).

II. MÄÄRITELMÄT

Pakkausta koskeva määritelmä

1) Muuttaako sanamuoto pakkauksesta ‘...olipa se tyhjä tai tuotteen kanssa...’ PPWR:n mukaisia pakkauksen ja valmistajan määritelmiä?

Artiklan 3(1) kohdan 1 alakohdassa esitetään pakkauksen määritelmä, joka on pysynyt pitkälti ennallaan verrattuna direktiivin 94/62/EY pakkauksen määritelmään. Uuteen määritelmään on kuitenkin lisätty sanamuoto ‘...olipa se tyhjä tai sisälsi tuotteen...’. Tämä lisäys ei muuta pakkauksen eikä valmistajan määritelmää, vaan sen tarkoituksena on kattaa kaikki erilaiset tosiasialliset tilanteet ja pakkaustyyppit, jotka kuuluvat PPWR:n soveltamisalaan. Lisätietoja pakkauksen määritelmästä on komission ohjeasiakirjassa.

2) Miksi teen ja kahvin pakkausta koskevassa määritelmässä mainitaan ‘konekäyttö’ vain alakohdassa (g) eikä artiklan 3(1) alakohdassa (f)?

Sanamuodolla erotetaan toisistaan suodatinkahvi-/teepussijärjestelmät ja kahviuutinkoneisiin tarkoitettut järjestelmät. Konekäyttö on yksi keskeisistä kriteereistä, joiden perusteella ratkaistaan, kuuluuko tee-/kahvikapseli artiklan 3(1) kohdan 1 alakohdan (f) vai (g) piiriin. Myös läpäisevyys on tekijä, joka on otettava huomioon.

Tällä erottelulla on merkitystä erityisesti artiklan 9 kompostoitavuusvaatimusten kannalta. Läpäisevät tee-, kahvi- tai muut juomapussit sekä pehmeät käytönjälkeisen järjestelmän annosyksiköt, jotka sisältävät teetä, kahvia tai muuta juomaa ja jotka on tarkoitettu käytettäväksi ja hävitettäväksi yhdessä tuotteen kanssa (alakohta (1)(f)), ovat pakollisesti kompostoitavia. Sen sijaan läpäisemättömät tee-, kahvi- tai muiden juomajärjestelmien annosyksiköt, jotka on tarkoitettu käytettäväksi koneessa ja jotka käytetään ja hävitetään yhdessä tuotteen kanssa (alakohta (1)(g)), eivät ole. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin tietyin edellytyksin päättää tehdä myös jälkimmäisistä pakollisesti kompostoitavia omalla alueellaan, esimerkiksi jos biojätteelle on olemassa asianmukainen keräys- ja käsittelyinfrastruktuuri. Jäsenvaltiot eivät voi kieltää metallikapseleita eivätkä edellyttää niiden kompostoitavuutta.

3) Pidetäänkö kirjeitä, laskuja, tiliotteita ja muuta viestintään tarkoitettua kirjeenvaihtoa sisältäviä kirjekuoria PPWR:n mukaisena pakkauksena? UUTTA!

Se, katsotaanko jokin esine pakkaukseksi, arvioidaan PPWR:n 3 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa esitetyn pakkausmääritelmän perusteella. Lisäksi asetuksen liitteessä I on suuntaa-antava luettelo esineistä, joita pidetään pakkauksina, ja esineistä, joita ei pidetä.

Pakkaus määritellään PPWR:n 3 artiklan 1 kohdassa seuraavasti: ”esine, riippumatta siitä, mistä materiaaleista se on valmistettu, joka on tarkoitettu talouden toimijan käytettäväksi tuotteiden säilyttämiseen, suojaamiseen, käsittelyyn, toimittamiseen tai esillepanoon toiselle talouden toimijalle tai loppukäyttäjälle, ja joka voidaan erottaa pakkausmuodon perusteella sen toiminnon, materiaalin ja suunnittelun mukaan...”

Kirjeitä, laskuja, tiliotteita ja muuta viestintätarkoituksessa lähetettävää kirjeenvaihtoa ei PPWR:n pakkausmääritelmän soveltamisessa pidetä tuotteina. Kirjekuoria, jotka sisältävät tällaisia asiakirjoja, ei ole tarkoitettu ”tuotteiden säilyttämiseen, suojaamiseen, käsittelyyn, toimittamiseen tai esillepanoon”.

Tämä on erotettava tyhjästä kirjekuorista, jotka on tarkoitettu tuotteiden säilyttämiseen, suojaamiseen, käsittelyyn, toimittamiseen tai esillepanoon, sekä kirjekuorista, jotka sisältävät tuotteen (kuten luettelon tai aikakauslehden) — molempia pidetään pakkauksina.

Lopuksi: tyhjiä kirjekuoria, joita myydään supermarketissa kuluttajille yksityiskäyttöön, ei katsota pakkauksiksi.

4) Mitä eroa on myynti-, ryhmä- ja kuljetuspakkauksilla? UUTTA!

Myynti-, ryhmä- ja kuljetuspakkaukset määritellään PPWR:ssä erikseen niiden käyttötarkoituksen perusteella. Niihin sovelletaan myös PPWR:ssä erilaisia vaatimuksia.

Myyntipakkaus (3 artiklan 1 kohdan 5 alakohta) on pakkaus, joka muodostaa yhdessä tuotteen kanssa loppukäyttäjälle myytäväksi tarkoitetun myyntiyksikön. Myyntipakkaus on usein suorassa kosketuksessa tuotteeseen ja suunniteltu tietylle tuotteelle sen erityistarpeiden ja ominaisuuksien mukaan.

Myyntipakkausta käytetään tyypillisesti myös tuotteen brändäykseen ja kuluttajainformaatioon.

Ryhmäpakkaus (3 artiklan 1 kohdan 6 alakohta) on pakkaus, joka kokoaa yhteen useita myyntiyksiköitä (pakattuja tuotteita). Siinä näkyy usein kyseisen tuotteen nimi, ja se voidaan poistaa muuttamatta tuotteen ominaisuuksia. Sen tarkoitus mukautuu yleensä yksittäiseen tuotteeseen, esimerkiksi varastoinnin tai hyllyesillepanon helpottamiseksi taikka sen mahdollistamiseksi tai edistämiseksi, että kuluttajat ostavat useamman kuin yhden tuotteen. Se voi olla joko osa myytävää tuotetta tai erikseen, ja tästä syystä ryhmäpakkaus voidaan hävittää joko kaupallisessa toiminnassa tai kuluttajan luona.

Kuljetuspakkaus (3 artiklan 1 kohdan 7 alakohta) muodostaa pakattujen tuotteiden uloimman kerroksen ja sitä käytetään myyntiyksiköiden kuljetuksen aikana. Siinä on usein logistiikkaa, kuljetusta ja varastointia koskevia tietoja. Kuljetuspakkaus suojaa pakattuja tuotteita vaurioilta ja helpottaa käsittelyä, ja siksi se on usein myynti- ja ryhmäpakkauksia standardoidumpi, kooltaan suurempi ja rakenteeltaan kestävämpi, ja se hävitetään tyypillisesti kaupallisessa tai teollisessa ympäristössä.

Kuitenkin verkkokauppapakkaus (3 artiklan 1 kohdan 8)), joka on kuljetuspakkauksen erityismuoto ja jota käytetään etämyynissä 'loppukäyttäjille', päättyy usein hävitettäväksi kuluttajan luona.

'Valmistajan' määritelmä

5) Kuka on kuljetuspakkauksen valmistaja? UUSI!

Pakkausta koskevan määritelmän (3 artiklan 1 kohdan 1 alakohta) mukaan kuljetuspakkausta on pidettävä pakkauksena silloin, kun se valmistetaan ja saatetaan markkinoille tarkoituksena käyttää sitä '[..] tuotteiden säilyttämiseen, suojaamiseen, käsittelyyn, toimittamiseen tai esillepanoon [..]'.

Kuljetuspakkauksen valmistaja on siksi määritettävä siinä vaiheessa, kun tyhjä pakkaus on saavuttanut lopullisen muotonsa. Pakkaus on lopullisessa muodossaan, kun sitä voidaan käyttää kuljetuspakkauksena ilman, että siihen lisätään enää muita osia tai liitännäiselementtejä. Tässä yhteydessä on tärkeää erottaa selvästi toisistaan kuljetukseen, käsittelyyn tai tuotteiden myyntiin käytettävien pakkaustarvikkeiden yhdistelmä ja varsinainen pakkauksen kokoamis- tai muuntamistoimenpide, kuten materiaalien muovaaminen paikan päällä tai pakkaustuotteen valmistaminen osista, jotka itsessään eivät toimi pakkauksena.

Useiden pakkaustarvikkeiden (teippi, kääre, laatikot, lavat jne.) käyttö yhdessä ei tarkoita, etteikö kukin tarvikkeista olisi jo lopullisessa muodossaan. Yhdessä pakattujen tuotteiden lähetyksessä voi olla eri valmistajien pakkauksia, ja jokaisen valmistajan on toimitettava

tarvittavat tekniset asiakirjat ja tiedot, joilla osoitetaan vaatimustenmukaisuus EU-vaatimustenmukaisuusvakuutusta varten sovellettavien vaatimusten kanssa, kun pakkaus saatetaan markkinoille.

Samoin kuin myynti-, ryhmä-, palvelu- ja alkutuotannon pakkauksissa, jos kuljetuspakkaus ei sisällä nimeä tai tavaramerkkiä, ratkaiseva kriteeri sen määrittämiseksi, kuka valmistaja on, on se, kuka tekee tilauksen ja päättää kyseisen pakkauksen suunnittelumäärittelyistä. Brändäämättömissä, yleisluonteisissa kuljetuspakkauksissa tämä olisi yleensä yritys, joka fyysisesti valmistaa pakkauksen. Jos kuljetuspakkaus on varustettu nimellä tai tavaramerkillä, valmistaja on se yritys, jonka nimi tai tavaramerkki pakkauksessa on. Lisätietoja komission PPWR-ohjeistuksesta, kohta 2.

Alla on kaksi esimerkkiä siitä, kuka kuljetuspakkauksen valmistaja on:

- Pahvilaatikko on lopullisessa muodossaan, vaikka se toimitettaisiin litteänä ja vaatisi taittelun. Jos laatikossa on nimi tai tavaramerkki, nimen haltija tai tavaramerkin omistaja on 'valmistaja'. Brändittömien, standardoitujen pahvilaatikoiden osalta 'valmistaja' on se yritys, joka fyysisesti valmistaa laatikot. Jos yritys lisää laatikkoon lähetystä varten tarran, sitä ei pidetä brändäyksenä, eikä yritystä tule pitää 'valmistajana'.
- Kuormalavaan pakattujen tuotteiden stabilointiin käytettävä kiristekalvo on katsottava pakkaukseksi, kun sitä myydään rullassa, vaikka se myöhemmin leikattaisiin palakuormien käärimistä varten. 'Valmistaja' on brändittömän kalvon osalta se yritys, joka fyysisesti valmistaa kalvon ja saattaa sen markkinoille pakkauksena, ei se yritys, joka ostaa kalvon ja käyttää sitä myöhemmin tavaroiden varmistamiseen.

6) Kuka on brändätyn pakkauksen 'valmistaja'? UUTTA!

PPWR:n (3 artiklan 1 kohdan 12 alakohta) mukaan, jos pakkauksessa ei ole nimeä tai tavaramerkkiä, valmistaja on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka valmistaa pakkauksia tai pakattuja tuotteita.

Jos luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö teettää pakkauksen tai pakatun tuotteen suunniteltavaksi tai valmistettavaksi omalla nimellään tai tavaramerkillään, häntä pidetään valmistajana. Tämä pätee riippumatta siitä, onko pakkauksessa tai pakatussa tuotteessa esillä myös jokin toinen tavaramerkki.

Jos pakkauksessa on nimi tai tavaramerkki, valmistaja on se talouden toimija, jonka nimellä tai tavaramerkillä pakkaus saatetaan markkinoille, vaikka toinen toimija käytännössä valmistaisi tai täyttäisi pakkauksen. Jos tämä talouden toimija on kuitenkin mikroyritys ja jos toimittaja sijaitsee samassa jäsenvaltiossa, pakkauksen tai pakatun tuotteen toimittaja katsotaan valmistajaksi.

Komission PPWR-ohjeistus, kohta 2, toteaa seuraavaa: 'Jos pakkauksessa tai pakatussa tuotteessa on tietty nimi tai tavaramerkki, voidaan olettaa, että kyseisen nimen tai tavaramerkin omistaja on 'valmistaja' [...], sillä sillä on ratkaiseva vaikutusvalta sopimussuhteessa toimittajiinsa ja se pystyy siten määrittämään myös pakkauksen ominaisuudet'. Yritys, joka tilaa toiselta yritykseltä pakkausten tai pakattujen tuotteiden valmistuksen omalla nimellään tai tavaramerkillään, voi määrittää pakkauksen ominaisuudet, mukaan lukien pakkauksen brändäyksen, joka voi vaikuttaa pakkauksen vaatimustenmukaisuuden arviointiin. Näin on myös silloin, kun talouden toimija valitsee vain standardoidun pakkausvaihtoehdon eikä pyydä muutoksia suunnitteluun tai tuotantoprosessiin.

7) Kuka on ‘valmistaja’ jos pakatussa tuotteessa on yhden yrityksen nimi ja toisen yrityksen tavaramerkki? UUTTA!

Pakkauksessa oleva nimi tai tavaramerkki on PPWR:n mukaan valmistaja-aseman kannalta yhtä painava (3 artiklan 1 kohdan 12 alakohta). Siksi jos yksi yritys valmistaa, markkinoi ja jakelee tuotteita omalla nimellään – esimerkiksi elintarvikealan vastuullisena toimijana – mutta toisen yrityksen tavaramerkin alla, valmistajaksi katsotaan se yritys, joka määrittää pakkauksen suunnittelun ja tekniset vaatimukset. Esimerkiksi jos lisenssinantaja, joka omistaa tavaramerkin, edellyttää, että sen tavaramerkillä markkinoille saatettava tuote on tiettyssä pakkausratkaisussa, jotta sen tuotteissa käytettävät pakkaukset ovat samanlaisia jäsenvaltioissa tai maailmanlaajuisesti, tavaramerkin omistajaa pidetään valmistajana. Sen sijaan lisenssinantajia, joiden tavaramerkki voi näkyä pakkauksessa mutta jotka eivät määritä pakkauksen ominaisuuksia, ei tulisi pitää valmistajana. Siksi tarvitaan tapauskohtainen arviointi, joka perustuu niiden kahden yrityksen väliseen sopimukseen, joiden nimi ja tavaramerkki ovat pakkauksessa, jotta voidaan todeta, kenellä on ratkaiseva päätösvalta.

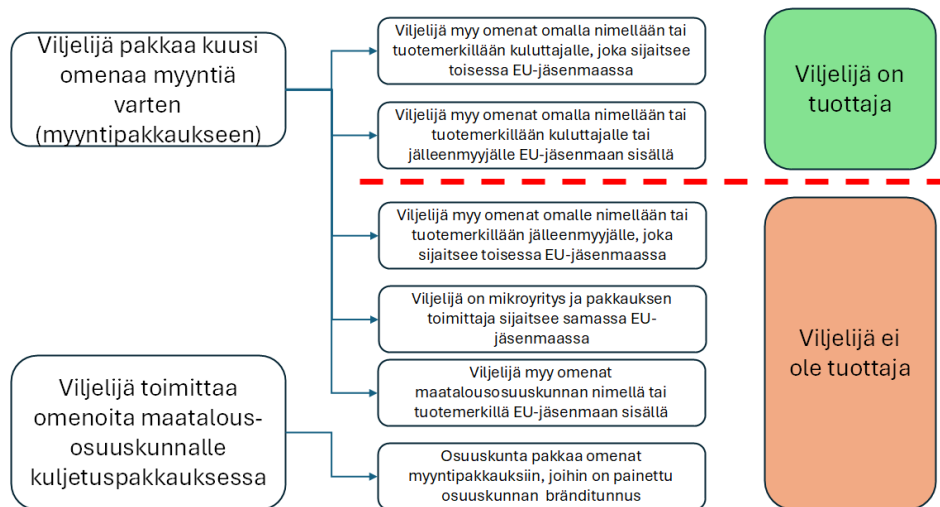
‘Tuottajan’ määritelmä

8) Onko viljelijä tuottaja EPR-velvoitteiden näkökulmasta?

Se, onko viljelijä ‘tuottaja’, riippuu aina kyseisestä tilanteesta. Laajennetun tuottajavastuun velvoitteisiin ei ole yleistä poikkeusta tietyille toimialoille, kuten viljelijöille, sillä kaikkien talouden toimijoiden, jotka saattavat pakkauksia ensimmäistä kertaa saataville jäsenvaltion alueella, on noudatettava näitä velvoitteita.

Seuraavat esimerkit havainnollistavat tyypillisiä tilanteita, joissa viljelijää yleensä pidetään tuottajana – ja joissa ei.

- Jos viljelijä pakkaa muutaman omenan rasiaan (myyntipakkaus) ja myy sen omalla nimellään tai tavaramerkillään vähittäiskauppiaille tai kuluttajalle samassa jäsenvaltiossa, viljelijä on tuottaja.
- Jos viljelijä myy pakatut omenat omalla nimellään tai tavaramerkillään toisessa jäsenvaltiossa, viljelijä on tuottaja vain, jos vastaanottaja on omenoiden loppukäyttäjä. Tämä tarkoittaa, että viljelijä ei ole tuottaja, jos se myy omenat vähittäiskauppiaille toisessa jäsenvaltiossa.
- Jos viljelijä on mikroyritys, mikä on usein tilanne, ja omenarasian toimittaja on sijoittautunut samaan jäsenvaltioon, kyseisestä toimittajasta tulee tuottaja siinä jäsenvaltiossa, jossa viljelijä ja toimittaja sijaitsevat.
- Jos pakkaus valmistetaan sen maatalousosuuskunnan nimellä tai tavaramerkillä, johon viljelijä kuuluu, tuottaja on tämä osuuskunta – ei yksittäinen viljelijä.
- Jos viljelijä toimittaa omenat irtotavarana suurissa astioissa (kuljetuspakkaus) maatalousosuuskuntaan, joka sen jälkeen pakkaa omenat rasioihin (myyntipakkaus) osuuskunnan nimellä tai tavaramerkillä, tuottaja on maatalousosuuskunta.

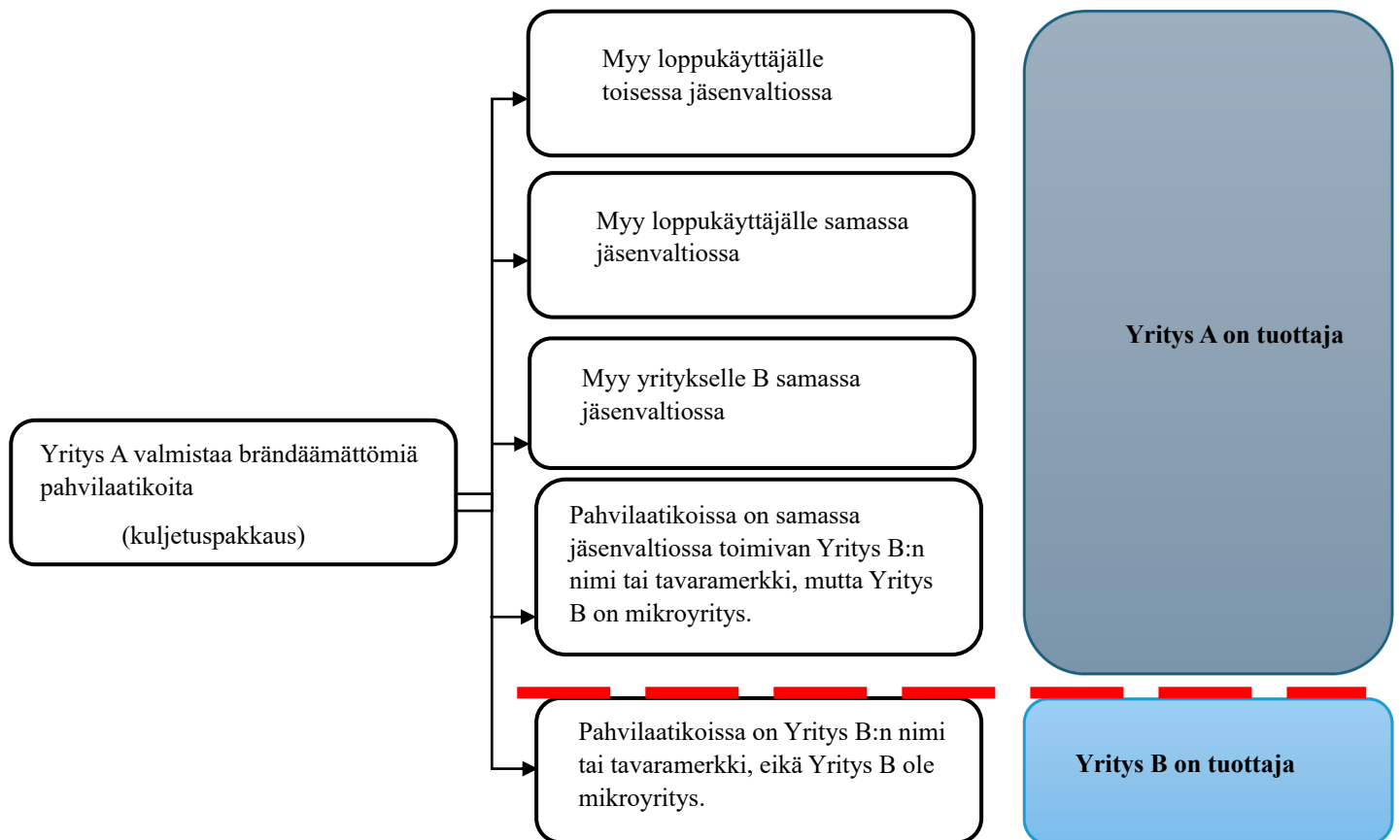
Tuottajan määritelmä koskee alkutuotannossa käytettäviä pakkauksia. ‘Alkutuotanto’ tarkoittaa ‘alkutuotteiden tuottamista, kasvattamista tai viljelyä, mukaan lukien sadonkorjuu, lypsy sekä tuotantoeläinten kasvatusta ennen teurastusta’ (3). Pakkausmateriaali, kuten esimerkiksi heinäpaaleissa käytettävä muovi tai sidontanauhat, katsotaan saatetuksi markkinoille – ja siten pakkaukseksi – vasta silloin, kun paalit saatetaan markkinoille, ei silloin kun materiaalia käytetään tuotantoprosessissa, tässä tapauksessa samalla tilalla.

9) Kuka on kuljetuspakkauksen ”tuottaja”? UUTTA!

Kuljetuspakkauksen tuottaja on määritettävä silloin, kun pakkaus on tyhjä (katso lisäselvitys yllä kohdasta [”Kuka on kuljetuspakkauksen valmistaja?”]).

Seuraavassa on joitakin tyypillisiä esimerkkejä siitä, kuka on kuljetuspakkausten tuottaja:

- Yritys A valmistaa brändäämättömiä, standardoituja pahvilaatikoita ja myy ne samassa jäsenvaltiossa toimivalle yritys B:lle. Tällöin tuottaja on yleensä yritys A. Näin on myös silloin, kun pahvilaatikat toimitetaan litteinä ja ne täytyy taitella muotoonsa.
- Jos yritys A myy pahvilaatikat toisessa jäsenvaltiossa toimivalle yritys C:lle ja yritys C täyttää laatikot pakattujen tuotteiden kuljettamista varten, yritys C on yleensä kyseisen jäsenvaltion tuottaja.
- Jos yritys A täyttää pahvilaatikat ja myy ne loppukäyttäjälle toisessa jäsenvaltiossa, yritys A on yleensä tuottaja myös siinä toisessa jäsenvaltiossa.
- Jos yritys A valmistaa pahvilaatikoita yritys B:n nimellä tai tavaramerkillä, yrityksestä B tulee yleensä laatikoiden valmistaja ja tuottaja kyseisessä jäsenvaltiossa. Jos yritys B on kuitenkin mikroyritys, yritys A on valmistaja ja tuottaja kyseisessä jäsenvaltiossa.

Pakkausten tuottajan määritelmää tarkennetaan lisää komission ohjeasiakirjan kohdassa 3.

10) Kuka on ”tuottaja”, kun myyntipakkausta käytetään myös kuljetukseen? UUTTA!

PPWR:ssä myyntipakkaus määritellään ”pakkaukseksi, joka on suunniteltu muodostamaan myyntiyksikkö, joka koostuu tuotteista ja pakkauksesta ja joka luovutetaan loppukäyttäjälle myyntipisteessä”. Kuljetuspakkaus puolestaan määritellään ”pakkaukseksi, joka on suunniteltu helpottamaan yhden tai useamman myyntiyksikön tai myyntiyksikköryhmän käsittelyä ja kuljetusta, jotta tuotteet eivät vahingoitu käsittelyn ja kuljetuksen aikana”.

Määritelmän mukaan kuljetuspakkaus on siis tarkoitettu yhden tai useamman myyntiyksikön kuljettamiseen, eikä se korvaa varsinaista myyntipakkausta. Jos myyntipakkausta käytetään myös kuljetuksessa, pakkaus on yhä osa loppukäyttäjälle toimitettavaa pakattua tuotetta, eikä sitä saateta markkinoille tyhjänä kuljetuspakkauksena.

Näin ollen, vaikka pakkauksella olisi myös kuljetustehtävä, sitä pidetään edelleen myyntipakkauksena sen määrittämiseksi, kuka on tuottaja. Tuottaja on se talouden toimija, joka täyttää pakkauksen ja saattaa pakatun tuotteen ensimmäistä kertaa saataville kyseisessä jäsenvaltiossa. Arviointi on kuitenkin aina tehtävä tapauskohtaisesti ottaen huomioon pakkauksen suunnittelu, käyttötarkoitus ja toimitusketjun erityisolosuhteet.

11) Miksi ilmaus ”saattaminen markkinoille” viittaa joskus unionin markkinoihin ja toisinaan jäsenvaltion alueeseen?

Määritelmät ”saattaminen markkinoille” (3 artiklan 1 kohdan 9 alakohta) ja ”markkinoille saattaminen” (3 artiklan 1 kohdan 10 alakohta) viittaavat unionin markkinoihin. Näitä määritelmiä sovelletaan kautta koko PPWR:n, ja ne heijastavat vaatimusten yhdenmukaistamista, joka kohdistuu suoraan talouden toimijoihin.

Jätehuoltoa koskeissa säännöksissä – kuten jätteen vähentämis- ja kierrätystavoitteissa, erilliskeräyksessä ja laajennetussa tuottajavastuussa – vaatimukset on kuitenkin pääosin osoitettu jäsenvaltioille.

Edellä mainittujen vaatimusten alueellisen soveltamisalan huomioimiseksi asetuksessa käytetään ilmaisua ’saatetaan saataville jäsenvaltion alueella’ (3 artiklan 1 kohdan 11 alakohta). Määritelmä vastaa sisällöltään ’markkinoille saataville asettamisen’ määritelmää; ainoa ero on, että toimet rajataan unionin markkinoiden sijaan yksittäisen jäsenvaltion alueelle.

12) Miten tuottajat voivat tietää, saatetaanko pakattu tuote loppukäyttäjän saataville vai saatetaanko se edelleen saataville?

Tuotteen katsotaan olevan saatettu saataville markkinoilla, kun se toimitetaan jakelua, kulutusta tai käyttöä varten kaupallisen toiminnan yhteydessä. Loppukäyttäjä – olipa kyse kuluttajasta tai ammattimaisesta loppukäyttäjistä – on henkilö tai organisaatio, jolle tuote saatetaan saataville ja joka ei saata kyseistä tuotetta edelleen saataville markkinoilla siinä muodossa, jossa se on toimitettu.

Ratkaisevaa ei siis ole vastaanottajan oikeudellinen asema, vaan se, miten tuotetta käytetään. Ammattimainen loppukäyttäjä katsotaan loppukäyttäjäksi silloin, kun se käyttää tuotetta omassa toiminnassaan tai tuotantoprosessissaan eikä myy sitä edelleen tai muutoin palauta tuotetta markkinoille samassa muodossa.

Pakatun tuotteen tuottajan tulisi pystyä arvioimaan pakkauksen luonteen sekä valittujen markkinointi- ja jakelukanavien perusteella, onko aiottu vastaanottaja loppukäyttäjä (kuluttaja tai ammattikäyttäjä) vai kaupallinen ostaja, joka myy pakatun tuotteen edelleen toisessa jäsenvaltiossa.

On syytä huomata, että logistiikkayrityksiä — jotka vastaanottavat pakattuja tavaroita, kuten kolmansista maista tuotuja tuotteita, ja tekevät käsittelytoimia (esim. purkavat pakkauksia, pakkaavat uudelleen tai jakavat tuotteita pienempiin eriin) — ei pidetä loppukäyttäjinä.

13) Katsotaanko tuotteen osien kuljettamiseen tuotantopaikkojen välillä käytettävä pakkaus (viimeistelyä tai kokoonpanoa varten) markkinoille saatetuksi ja siten PPWR-sääntöjen piiriin kuuluvaksi? UUTTA!

PPWR:n 3 artiklan 10 kohdan mukaan ”markkinoille saattaminen” tapahtuu, kun pakkaus ”ensimmäisen kerran asetetaan saataville unionin markkinoilla”, olipa se tyhjä tai tuotteen kanssa. PPWR:n 3 artiklan 9 kohdassa ”markkinoilla saataville asettaminen” määritellään ”pakkauksen toimittamiseksi — tyhjänä tai tuotteen kanssa — jakelua, kulutusta tai käyttöä varten unionin markkinoilla kaupallisen toiminnan yhteydessä, joko maksua vastaan tai maksutta”.

Pakkauksen on noudatettava PPWR:n sääntöjä silloin, kun se saatetaan markkinoille. Jos pakkausta ei ole vielä saatettu markkinoille — esimerkiksi jos sen on valmistanut sama yritys, joka vastaa myös tuotteen osista, eikä pakkaus ole ollut osana mitään kaupallista liiketoimea — siihen ei sovelleta PPWR:n sääntöjä.

Jos yritys kuitenkin käyttää kuljetuspakkausta, jota se ei ole itse valmistanut, osien toimittamiseen kahden oman toimipisteensä välillä, PPWR-sääntöjä sovelletaan, koska pakkaus katsotaan saatetuksi markkinoille.

Lisäselvennykset

14) Ovatko juomapullojen kruunukorkit kiinteä osa pakkausta vai erillinen osa?

Lasipullojen kruunukorkit katsotaan erillisiksi osiksi asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 44 alakohdan mukaisesti. Tällaiset sulkimet, joita ei ole kiinnitetty pulloon pysyvästi, on irrotettava pääpakkausyksiköstä kokonaan ja pysyvästi, jotta tuotteeseen pääsee käsiksi ja jotta pakkausyksikön toimivuus varmistuu. Tuleva kierrätettävyyteen suunnittelua (DfR) koskeva delegoitu säädös täsmentää edelleen integroitujen ja erillisten osien sääntöjä.

15) Sovelletaanko direktiivissä 2008/68/EY vaarallisten aineiden sisämaankuljetuksista säädettyjä poikkeuksia ³ kaikkiin pakkauksiin, joita käytetään vaarallisten aineiden kuljetuksessa? Sovelletaanko poikkeuksia myös ei-vaarallisten tavaroiden kuljetukseen? PÄIVITETTY!

Kierrätettävyyttä, kierrätysmateriaalin osuutta ja uudelleenkäyttötavoitteita koskevissa säännöksissä on erikseen säädetty poikkeuksia vaarallisten aineiden kuljetuksessa käytettäville pakkauksille. Jos pakkausta käytetään vaarallisten aineiden kuljetukseen direktiivin 2008/68/EY mukaisesti, vaikka se ei edellyttäisi YK-hyväksyntää, esimerkiksi rajoitettujen määrien (LQ) merkinnällä käytettävä pakkaus, PPWR:n mukaiset poikkeukset ovat sovellettavissa.

Jos YK:n hyväksymää pakkausta käytetään vaarattomien tavaroiden kuljettamiseen, PPWR-sääntöjä sovelletaan.

³ [Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/68/EY, annettu 24. syyskuuta 2008, vaarallisten tavaroiden sisämaan kuljetuksista](#)

III. HUOLTA AIHEUTTAVAT AINEET

1) Kun huolta aiheuttavat aineet (SoC) määritellään ESPR-asetukseen viitaten, onko ESPR:n 2 artiklan 27 kohdan a), b), c) ja d) alakohdan edellytyksiä pidettävä kumulatiivisina? Miten ilmaisu ‘vaikuttaa kielteisesti tuotteen sisältämien materiaalien uudelleenkäyttöön ja kierrätykseen’ tulisi ymmärtää?

Riittää, että aine täyttää yhdenkin ESPR:n 2 artiklan 27 kohdan a)–d) alakohdassa mainituista ehdoista, jotta se katsotaan huolta aiheuttavaksi aineeksi (SoC)⁴.

Ilmaisun ‘vaikuttaa kielteisesti uudelleenkäyttöön ja kierrätykseen...’ osalta komissio ja Euroopan kemikaalivirasto (ECHA) tekevät parhaillaan selvitystä huolta aiheuttavien aineiden tunnistamisesta. Tarkastelussa ovat aineet, jotka voivat vaikuttaa ihmisten terveyteen sekä heikentää pakkausten uudelleenkäytettävyyttä ja kierrätettävyyttä.

2) Mitä eroa on aineilla ja huolta aiheuttavilla aineilla (SoC)? Käsitelläänkö huolta aiheuttavia aineita (SoC) kestävien tuotteiden ekosuunnitteluasetuksessa (ESPR) ja PPWR-asetuksessa samalla tavalla?

Huolta aiheuttavien aineiden (SoC) määritelmä perustuu ESPR-asetukseen (asetuksen 3 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta), mikä tarkoittaa, että huolta aiheuttavat aineet määritellään PPWR- ja ESPR-asetuksissa samalla tavalla. ESPR-asetuksessa vahvistetaan perusteet huolta aiheuttavien aineiden tunnistamiselle. Ne pohjautuvat pääosin aineiden vaarallisiin ominaisuuksiin ja niiden luokitukseen CLP-asetuksen mukaisesti⁵, mutta niissä viitataan myös siihen, että aineet voivat vaikuttaa kielteisesti tuotteen sisältämien materiaalien uudelleenkäyttöön ja kierrätykseen⁶. Ehdot eivät ole kumulatiivisia, eli jos yksi ehdoista täyttyy, aine katsotaan huolta aiheuttavaksi aineeksi (SoC).

⁴ ESPR:n UKK löytyy täältä: [Circabc](#).

⁵ Asetus (EY) N:o 1272/2008, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, aineiden ja seosten luokituksesta, merkinnöistä ja pakkaamisesta, direktiivien 67/548/ETY ja 1999/45/EY muuttamisesta ja kumoamisesta sekä asetuksen (EY) N:o 1907/2006 muuttamisesta (EUVL L 353, 31.12.2008, s. 1–1355).

⁶ ESPR:n 2 artiklan 27 kohdan mukaan ”huolta aiheuttavalla aineella” tarkoitetaan ainetta, joka:

- a) täyttää asetuksen (EY) N:o 1907/2006 57 artiklassa vahvistetut kriteerit ja on tunnistettu kyseisen asetuksen 59 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- b) on luokiteltu asetuksen (EY) N:o 1272/2008 liitteen VI osassa 3 johonkin seuraavista vaara-luokista tai vaarakategorioista:
 - a. syöpää aiheuttavuus, kategoriat 1 ja 2;
 - b. sukusolujen perimää vaurioittava vaikutus (mutageenisuus), kategoriat 1 ja 2;
 - c. lisääntymiselle vaarallinen (lisääntymistoksisuus), kategoriat 1 ja 2;
 - d. hormonitoimintaa häiritsevä vaikutus ihmisten terveyteen, kategoriat 1 ja 2;
 - e. hormonitoiminnan häiriintyminen ympäristön osalta, luokat 1 ja 2;
 - f. pysyvät, kulkeutuvat ja myrkylliset ominaisuudet tai erittäin pysyvät ja erittäin kulkeutuvat ominaisuudet;
 - g. pysyvät, biokertyvät ja myrkylliset ominaisuudet tai erittäin pysyvät ja erittäin biokertyvät ominaisuudet;
 - h. hengitysteiden herkistävyys, luokka 1;
 - i. ihon herkistävyys, luokka 1;
 - j. vaarallinen vesiympäristölle — krooniset luokat 1–4;
 - k. otsonikerrokselle vaarallinen;
 - l. elinkohtainen myrkyllisyys — toistuva altistuminen, luokat 1 ja 2;
 - m. elinkohtainen myrkyllisyys — kerta-altistuminen, luokat 1 ja 2.
- c) kuuluu asetuksen (EU) 2019/1021 soveltamisalaan; tai d) heikentää sen tuotteen materiaalien uudelleenkäytettävyyttä ja kierrätettävyyttä, jossa aine on mukana.

3) Miten PPWR käsittelee huolta aiheuttavien aineiden (SoC) lisäämistä ja kierrätysmateriaalien käyttöä?

Asetuksen tavoitteena on vähentää huolta aiheuttavien aineiden (SoC) esiintymistä pakkauksissa mahdollisimman pieneksi. Tämä tehdään tunnistamalla huolta aiheuttavat aineet ensimmäisessä vaiheessa ja rajoittamalla niitä, jos ne ovat kierrätyksen kannalta merkityksellisiä, PPWR:n 6 artiklan 4 kohdan nojalla hyväksyttävien DfR-kriteerin kautta, tai päivittämällä REACH-rajoituksia aineille, jotka vaikuttavat ihmisten terveyteen tai ympäristöön. Olennaisten aineiden tunnistaminen on käynnissä komission ja Euroopan kemikaaliviraston (ECHA) vetämän tutkimuksen avulla.

4) Kuinka moni aine voi kuulua huolta aiheuttavien aineiden määritelmän (SoC) piiriin?

Pakkauksissa esiintyvistä huolta aiheuttavista aineista (SoC) ei ole olemassa yhtä tarkkaa lukumäärää tai valmista luetteloa. Komission ja ECHAN toteuttama selvitys, jolla täytetään 5 artiklan 2 kohdassa asetettu täytäntöönpanovelvoite, tarkastelee asiaa ja laatii SoC-luettelon tällä hetkellä saatavilla olevien pakkausten valmistusta ja jätteenkäsittelyä koskevien tietojen pohjalta. Huolta aiheuttavien aineiden tunnistamiseen voidaan hyödyntää useita tietolähteitä kunkin asetuksen (EU) 2024/1781 (ESPR) 2 artiklan 27 kohdassa mainitun kriteerin osalta (esim. ECHAN ylläpitämä ”Lupamenettelyä varten erittäin huolta aiheuttavien aineiden ehdokasluettelo”⁷; asetuksen (EY) N:o 1272/2008 liite VI, joka koskee aineiden ja seosten luokitusta, merkintöjä ja pakkaamista voi myös toimia lähteenä SoC-aineiden tunnistamisessa.

5) Miten pakkaustoimittajan on täytettävä huolta aiheuttavia aineita (SoC) koskevat tietovaatimukset?

Pakkaustoimittajien velvollisuuksista säädetään yksityiskohtaisesti PPWR:n 16 artiklassa. Toimittajien on sen mukaisesti toimitettava valmistajalle kaikki tiedot ja asiakirjat, joita valmistaja tarvitsee osoittaakseen pakkausten ja pakkausmateriaalien vaatimustenmukaisuuden tämän asetuksen kanssa, joko paperisina tai sähköisessä muodossa. Valmistajat tarvitsevat näitä tietoja pakkausmateriaalien toimittajilta tai jalostajilta, jotta ne voivat tunnistaa pakkauksissa olevat PFAS-yhdisteet tai muut SoC-aineet ja laatia vaatimustenmukaisuusvakuutuksen, jolla osoitetaan PPWR:n 5 artiklan noudattaminen.

6) Mille tasolle SoC-aineiden pitoisuusrajat on asetettu?

Asetus velvoittaa minimoimaan huolta aiheuttavien aineiden (SoC) määrän sekä materiaaleissa että päästöissä. Lähtökohtana on ihmisten terveyden ja ympäristön suojelu – toisin sanoen kohtuuttomia haittavaikutuksia on vältettävä. Asetuksessa ei määritetä SoC-aineille yleistä pitoisuusrajaa. Tietyille aineille on kuitenkin asetettu omat, tarkat raja-arvonsa (esim. PFAS-yhdisteille ja joillekin raskasmetalleille).

Lisätietoa ja uutta osaamista SoC-aineista odotetaan parhaillaan käynnissä olevasta komission ja ECHA:n johtamasta selvityksestä. Valmistaja voi silti jo nyt tunnistaa SoC-kriteerit täyttävät aineet SoC:n nykyisen määritelmän perusteella. SoC-kriteerit viittaavat

⁷ <https://echa.europa.eu/candidate-list-table>.

⁸ Asetus (EY) N:o 1272/2008, annettu Euroopan parlamentissa ja neuvostossa 16 päivänä joulukuuta 2008, aineiden ja seosten luokituksesta, merkinnöistä ja pakkaamisesta; direktiivien 67/548/ETY ja 1999/45/EY muuttamisesta ja kumoamisesta sekä asetuksen (EY) N:o 1907/2006 muuttamisesta (EUVL L 353, 31.12.2008, s. 1–1355).

ensisijaisesti vaarallisiin ominaisuuksiin, mutta tapauskohtaisesti huomioidaan myös kierrätykseen ja uudelleenkäyttöön liittyvät näkökohdat.

Mahdollisuus asettaa pakkauksissa oleville huolta aiheuttaville aineille (SoC) uusia pitoisuusrajoja voi perustua komission viimeistään vuoteen 2033 mennessä tekemään arviointiin, jossa tarkastellaan, onko asetus riittävästi edistänyt SoC-aineiden esiintymisen ja pitoisuuksien minimointia pakkauksissa. Lisäksi komissio voi antaa 6 artiklan 4 kohdan mukaisia delegoituja säädöksiä rajoittaakseen sellaisten SoC-aineiden esiintymistä, jotka heikentävät kierrätystä.

7) Mikä on PPWR:n 5 artiklan 1 kohdan soveltamispäivä?

Asetusta ja siten velvoitetta minimoida huolta aiheuttavien aineiden pitoisuus sovelletaan 12. elokuuta 2026 alkaen. Jo PPWD sisälsi velvoitteen minimoida huolta aiheuttavat aineet siltä osin kuin niitä esiintyy päästöissä, tuhkassa tai suotovedessä, kun pakkaus tai sen pakkausjätteen jäännökset poltetaan tai sijoitetaan kaatopaikalle, ja siinä asetettiin tietyt pitoisuusrajat neljälle raskasmetallille (lyijy, kadmium, elohopea ja kuudenarvoinen kromi).

8) Miten valmistajat voivat osoittaa noudattavansa 5 artiklan 1 kohdan mukaista velvoitetta minimoida SoC-aineet pakkauksissa? UUTTA!

5 artiklan 1 kohdassa vahvistettua yleisperiaatetta tulisi arvioida nykyisen yhdenmukaistetun standardin EN 13428_2004 Packaging - Requirements specific to manufacturing and composition - Prevention by source reduction liitteen C (Vaarallisten aineiden tai valmisteiden minimointi ja vaatimustenmukaisuuden osoittaminen) mukaisesti. Tässä liitteessä kuvataan vaiheet, jotka tietyn pakkauksen markkinoille saattamisesta vastaavan talouden toimijan on toteutettava, jotta minimointi voidaan määrittää ja osoittaa.

9) Onko yhdenmukaistettu standardi EN 13428:2004 edelleen sovellettavissa SoC-vaatimusten mukaisuuden varmistamiseen? PÄIVITETTY!

SoC-aineita koskevia vaatimuksia on tiukennettu PPWR-asetuksessa. PPWR:n mukaan pakkaukset on valmistettava siten, että huolta aiheuttavien aineiden esiintyminen ja pitoisuus minimoidaan sekä itse materiaalissa että päästöissä tai jätteeksi päätyvissä lopputuloksissa. Vaatimukset kytketään lisäksi nimenomaisesti uudelleenkäytön, kierrätyksen ja kemikaaliturvallisuuden vaikutuksiin, eikä kyse ole vain elinkaaren lopun käsittelystä. EN 13428:2004 keskittyy pääosin vaarallisten aineiden minimointiin päästöissä ja loppukäsittelyssä, eikä se huomioi PPWR:n 5 artiklan edellyttämiä kokonaisvaltaisia elinkaari-vaikutuksia. Lisäksi standardi ei vastaa PPWR:n laajentunutta vaarallisuuskattavuutta: se ei kata REACH-asetuksen SVHC-aineita, CLP:n vaaraluokkia eikä kierrätettävyyteen kohdistuvia vaikutuksia.

Näin ollen nykyisen yhdenmukaistetun standardin EN 13428:2004 9 liite C, joka koskee ”vaarallisten aineiden tai valmisteiden minimointia ja vaatimustenmukaisuuden osoittamista”, ei voi enää luoda olettaa vaatimustenmukaisuudesta uusia SoC-aineita koskevia sääntöjä vastaan. Siihen asti, kunnes päivitetty yhdenmukaistettu standardi on saatavilla, voidaan kuitenkin käyttää nykyistä standardia EN 13428:2004.

⁹ Yhdenmukaistetut standardit, jotka on julkaistu [komission tiedonannossa osana toteuttamista Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/62/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1994, pakkauksista ja pakkausjätteistä](#) (EUVL C 44, 19.2.2005), EN 13428:2004 ‘Packaging – Requirements specific to manufacturing and composition – Prevention by source reduction’.

10) Miten valmistajat voivat osoittaa noudattavansa pakkauksissa olevien raskasmetallien raja-arvoa koskevaa 5 artiklan 4 kohtaa? UUTTA!

Tämä ei ole uusi velvoite. Valmistajien on jo aiemmin pitänyt noudattaa tätä velvoitetta kumotun pakkaus- ja pakkausjätedirektiivin 11 artiklan nojalla ¹⁰. Noudattamisen osoittamiseksi suositellaan käyttämään CEN-raporttia CR 13695-1/2000 Pakkaukset – Vaatimukset neljän raskasmetallin ja muiden pakkauksissa esiintyvien vaarallisten aineiden mittaamiselle ja todentamiselle sekä niiden ympäristöön vapautumisen arvioinnille – Osa 1: Vaatimukset pakkauksissa esiintyvien neljän raskasmetallin mittaamiselle ja todentamiselle.

11) Koskeeko pakkauksissa olevien huolta aiheuttavien aineiden (SoC) esiintymisen minimointia koskeva velvoite kaikkia talouden toimijoita?

Velvoite koskee kaikkia markkinoille saatettavia pakkauksia asetuksessa esitetyn määritelmän mukaisesti (3 artiklan 1 kohta, 10 alakohta). Pakkauksen markkinoille saattavan valmistajan tai – jos valmistaja on mikroyritys – toimittajan on varmistettava, että säännöksiä noudatetaan.

12) Milloin huolta aiheuttavien aineiden (SoC) minimointivelvoite alkaa koskea elintarvikekosketukselle ei-herkkää pakkausta?

SoC-aineiden minimointia koskeva yleinen velvoite (5 artiklan 1 kohta) sekä neljää raskasmetallia koskevat raja-arvot (5 artiklan 4 kohta) koskevat kaikkia pakkauksia 12. elokuuta 2026 alkaen. PFAS-yhdisteitä koskevat 5 artiklan 5 kohdan raja-arvot koskevat vain elintarvikekontaktimateriaaleja.

13) Jäsenvaltiot voivat toimittaa tietoja aineesta, jonka ne katsovat olevan huolta aiheuttava, ennen 31. joulukuuta 2025. Jos jäsenvaltiot ilmoittavat komissiolle uusista huolta aiheuttavista aineista, onko tämä tieto saatavilla ennen kuin komissio antaa kertomuksensa vuonna 2026?

PPWR:n 5 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden tulee toimittaa komissiolle SoC-aineita koskevat olennaiset tiedot ennen 31. joulukuuta 2025. Nämä tiedot otetaan huomioon selvityksen valmistelussa. SoC-aineiden seuranta on komission pysyvä tehtävä.

14) Jatkuuko komission päätöksellä 2001/171/EY ¹¹ käyttöön otettu lasipakkauksia koskeva poikkeus raskasmetallipitoisuuksien osalta pakkauksissa ja pakkausjätteissä?

Komission päätös 2001/171/EY on edelleen voimassa, eikä PPWR ole kumonnut sitä. Tämä tarkoittaa, että pakkauksen lyijyn, kadmiumin, elohopean ja kuusiarvoisen kromin yhteenlaskettu pitoisuus saa ylittää 100 ppm:n painorajan, jos ylitys johtuu kierrätyslasin lisäämisestä. Lyijyä, kadmiumia, elohopeaa tai kuusiarvoista kromia ei saa tarkoituksellisesti lisätä valmistusprosessin aikana. Komissio voi antaa delegoituja

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/62/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1994, pakkauksista ja pakkausjätteistä

¹¹ Komission päätös, annettu 19 päivänä helmikuuta 2001, jossa vahvistetaan edellytykset lasipakkauksia koskevalle poikkeukselle direktiivissä 94/62/EY pakkauksista ja pakkausjätteistä vahvistettujen raskasmetallipitoisuuksien osalta (EUVL L 62, 2.3.2001, s. 20–21).

muuttaa 5 artiklan 4 kohdassa vahvistettua raja-arvoa, mutta ainoastaan siten, että sallittua pitoisuuksien yhteissummaa alennetaan. Komissiolla ei ole toimivaltaa pidentää PPWR:ssä säädettyjen raskasmetallirajoitusten soveltamispäivää.

15) Muutetaanko elintarvikekontaktimateriaaleja koskevaa asetusta (EY) 1935/2004, elintarvikkeen kanssa kosketukseen tarkoitettuja muovisia tarvikkeita koskevaa asetusta (EU) 10/2011¹², pysyviä orgaanisia yhdisteitä koskevaa asetusta (EU) 2019/1021 sekä REACH-asetusta viittaamalla PPWR:n PFAS-kieltoon?

PPWR ei aseta PFAS-kieltoa, vaan määrittää enimmäispitoisuudet. Lisäksi PPWR:n PFAS-raja-arvojen siirtämisestä muihin, niin sanottuihin ”vertikaalisiin”, EU-säädöksiin ei ole määräyksiä. 5 artiklan 5 kohdan perusteella komissio tekee arvioinnin sen selvittämiseksi, onko PPWR:n PFAS-rajoitusta tarpeen muuttaa tai kumota, jos havaitaan päällekkäisyyksiä PFAS-yhdisteiden käyttöä koskevien rajoitusten tai kieltojen kanssa FCM-asetuksen, REACH-asetuksen tai POP-asetuksen nojalla.

16) Koskevatko 5 artiklan 5 kohdan PFAS-rajoitukset sekä tarkoituksella lisättyjä että tahattomasti esiintyviä PFAS-yhdisteitä?

PPWR:n mukainen PFAS-rajoitus ei erottele tarkoituksella lisättyjä ja tahattomasti esiintyviä PFAS-yhdisteitä. Siksi 5 artiklan 5 kohdan säännöksiä sovelletaan molempiin. On syytä huomata, että alustavien PFAS-laboratorioanalyysien tulokset useista valituista pakkaus¹³materiaaleista osoittivat, että käytännössä vain pakkaukset, joihin PFAS-yhdisteitä on lisätty tarkoituksellisesti, ylittävät PFAS-raja-arvot.

17) Koskevatko rajoitukset vain pakkausten valmistuksessa käytettäviä materiaaleja vai myös materiaaleja sekä niihin liittyviä painovärejä, lakkoja, liimoja ja kiinnitysaineita?

Raja-arvot koskevat koko pakkausyksikköä, mukaan lukien valmistajan markkinoille saattamat siihen liittyvät painovärit, lakat, liimat ja kiinnitysaineet. Valmistaja vastaa myös vaatimustenmukaisuuden osoittamiseen tarvittavan teknisen asiakirja-aineiston laatimisesta (lisätietoja on komission ohjeasiakirjassa).

18) Julkaistaanko luettelo kiellon piiriin kuuluvista PFAS-yhdisteistä (tunnistamista varten CAS-numeroineen)?

Tähän rajoitukseen kuuluvista PFAS-yhdisteistä ei julkaista luetteloa. Raja-arvot koskevat kaikkia PFAS-yhdisteitä, jotka kuuluvat PPWR:ssä annettuun määritelmään ja joita pakkauksessa voi olla tai jotka voivat sitä kontaminoida.

19) Miten PFAS-raja-arvojen noudattamista valvotaan, kun EU-tasolla ei ole yhdenmukaistettuja menetelmiä PFAS-yhdisteiden mittaamiseen elintarvikekosketukseen tarkoitetuissa pakkausmateriaaleissa?

¹² Asetus (EU) N:o 10/2011, annettu 14 päivänä tammikuuta 2011, elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvista muovisista materiaaleista ja tarvikkeista (EUVL L 012, 15.1.2011)

¹³ Skedung L.1 ja Bjarnemark F.1: Yhdenmukaistettu työnkulku PFAS-vaatimustenmukaisuuden testaamiseen EU:n pakkaus- ja pakkausjäteasetuksen sekä kehittyvien yleisrajoitusten puitteissa: tapaustutkimus elintarvikekosketuspakkauksista. IRISE Research Institutes of Sweden

Kuten komission ohjeasiakirjassa todetaan, komissio pyrkii varmistamaan kansallisten markkinavalvontaviranomaisten yhdenmukaisen toimintatavan PFAS-raja-arvojen valvonnassa ja täytäntöönpanossa. Käynnissä on tiivistä työtä, johon osallistuvat teollisuuden toimijat, kansalaisyhteiskunnan järjestöt sekä jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset, tavoitteena laatia yhtenäinen testausprotokolla elintarvikekosketukseen tarkoitetuissa pakkauksissa esiintyvien PFAS-yhdisteiden mittaamiseksi. Tähän työlinjaan kuuluu myös yhteistyö elintarvikekontaktimateriaaleja koskevan EURL:n kanssa; se koordinoi elintarvikekontaktimateriaalien kansallisten vertailulaboratorioiden verkostoa.

20) Koska PFAS-raja-arvojen valvonnan lähtökohdaksi näyttää muodostuvan kokonaisfluorin määrittäminen, mitkä laboratoriot tarjoavat tällaista testausmenetelmää?

Kaupallisia ja yliopistojen laboratorioita, jotka tarjoavat kokonaisfluorin / kokonaisorgaanisen fluorin analyysijärjestelmää, on jo runsaasti. On odotettavissa, että monet muutkin kaupalliset ja akkreditoidut laboratoriot investoivat PPWR:n PFAS-raja-arvojen myötä testauskapasiteettiin ja että jo palvelua tarjoavat lisäävät omaansa.

21) Onko ”erilaisille kaasuille käytettävien uudelleentäytettävien teräspullojen” (PPWR:n liite I) noudatettava PPWR:n 5 artiklan 4 kohtaa, jossa raskasmetalleille asetetaan 100 mg/kg:n raja-arvo? UUTTA!

Uudelleentäytettävissä pulloissa tapahtuvan kaasujen kuljetuksen on oltava direktiivin 2008/68/EY¹⁴ mukainen, sillä se panee suoraan täytäntöön vaarallisten aineiden kansainvälisen tiekuljetussopimuksen (ADR)¹⁵ sitovana EU-lainsäädäntönä. ADR edellyttää tiiviitä (kaasutiiviitä) paineastioita ja määrittelee standardien kautta kupari–sinkki–lyijyseosten käytön; näissä lyijypitoisuudet ovat selvästi korkeampia kuin ne, jotka PPWR:n 5 artiklan 4 kohdassa on asetettu. Näissä olosuhteissa PPWR:n 5 artiklan 4 kohdan rajoitusta ei ole tarkoitus soveltaa tilanteissa, joissa ADR:n edellyttämille turvallisuuskomponenteille ei ole teknisesti toteuttamiskelpoista vaihtoehtoa. Tämä on linjassa PPWR:n 2 artiklan 2 kohdan kanssa, jonka mukaan PPWR:n ja direktiivin 2008/68/EY välisessä ristiriidassa jälkimmäinen on ensisijainen.

¹⁴ [Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/68/EY, annettu 24. syyskuuta 2008 vaarallisten aineiden sisämaakuljetuksesta](#)

¹⁵ [Sopimus vaarallisten aineiden kansainvälisestä tiekuljetuksesta \(ADR 2025\) | UNECE](#)

IV. KIERRÄTETTÄVYYS

1) Kierrätettävyyden suorituskykyluokan arvioinnin yhteydessä:

- **miten pakkausyksikkö määritellään,**
- **mitä eroa on integroiduilla ja erillisillä osilla, ja**
- **mikä on pakkausyksikön pääosa?**

Asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 45 alakohdassa ”pakkausyksikkö” määritellään yksiköksi, johon sisältyvät mahdolliset integroidut tai erilliset osat ja joka kokonaisuutena palvelee pakkaustoimintaa, kuten tuotteiden sisältämistä, suojaamista, käsittelyä, toimitusta, varastointia, kuljetusta tai esillepanoa. Pakkausyksikkö on erillinen ryhmä- tai kuljetuspakkauksen yksiköistä silloin, kun nämä jälkimmäiset poistetaan käytöstä ennen myyntipistettä. Ilmais ”pakkausyksikkö” on syytä ymmärtää samaksi kuin ”pakkauksen yksikkö” (packaging unit), jota käytetään myös PPWR:ssä. Integroidut ja erilliset osat määritellään asetuksessa myös erikseen, 3 artiklan 1 kohdan 43 ja 44 alakohdassa.

Havainnollistava esimerkki pakkausyksiköstä on myyntipisteessä kuluttajille tarjolla oleva muovinen ketsuppipullo. Tällainen ketsuppipullo koostuu seuraavista pakkausosista: muovipullo, irrotettava kansi (eli irrotettava kalvo), jonka kuluttajat yleensä poistavat kokonaan päästäkseen tuotteeseen käsiksi, etiketti sekä sulkumekanismi. Jos irrotettava kansi on ketsuppiin pääsemiseksi irrotettava kokonaan ja pysyvästi, sitä on pidettävä erillisenä osana. Sulkumekanismia ei puolestaan yleensä tarvitse irrottaa kokonaan ja pysyvästi, joten se hävitetään ketsuppipullon mukana. Kun sulkumekanismia ei ole tarkoitettu kuluttajan irrottavaksi, sitä on pidettävä integroituna osana. Etiketti on tyypillisesti kiinnitetty muovipulloon ja se poistetaan käytöstä pullon mukana. Siksi se katsotaan integroiduksi osaksi; tässä yhteydessä itse muovipullo on pakkausyksikön pääosa.

Tämän perusteella pakkausyksikön pääosaksi voidaan katsoa se pakkausyksikön osa, jolla on painon mukaan suurin osuus, pois lukien joustopakkausten suljin.

6 artiklan 9 kohdan mukaan ”kun pakkausyksikkö sisältää integroitujen osien, kierrätettävyyttä tukevien suunnittelukriteerien ja laajamittaisen kierrätyksen vaatimusten noudattamisen arviointi kattaa kaikki integroidut osat. Integroiduille osille, jotka voivat irrota toisistaan kuljetuksen tai lajittelun aikana tapahtuvan mekaanisen rasituksen seurauksena, on tehtävä erillinen arviointi”.

2) Jos tietylle pakkaukselle tai sen osille ei ole markkinoilla kierrätettävää vaihtoehtoa, voiko tällainen pakkaus tai sen osa saada 6 artiklan mukaisen poikkeuksen?

Kierrätettävyyttä koskevista velvoitteista myönnettävät poikkeukset on lueteltu 6 artiklan 11 kohdassa. Komissiolla ei ole toimivaltaa myöntää muita poikkeuksia. Innovatiivisten pakkausten osalta – kun jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat saattaneet asian komission tietoon – komission on arvioitava toimivaltaisten viranomaisten pyynnöt ja päivitettävä tai annettava uusia delegoituja säädöksiä 6 artiklan 4 kohdan nojalla. Innovatiivinen pakkaus määritellään seuraavasti: ”pakkaus, joka valmistetaan uusia materiaaleja käyttäen ja jonka seurauksena pakkauksen toiminnot – kuten tuotteiden sisältäminen, suojaaminen, käsittely tai toimittaminen – paranevat merkittävästi, ja josta on kokonaisuutena osoitettavissa ympäristöhyötyjä; poissuljettuna ovat pakkaukset, jotka ovat olemassa olevan pakkauksen muunnelmia ja joiden pääasiallinen tarkoitus on parantaa tuotteiden esillepanoa ja markkinointia” (3 artiklan 1 kohdan 46 alakohta).

Komissio seuraa 6 artiklan 11 kohdassa säädettyjen poikkeusten sekä innovatiivisia pakkauksia koskevien 6 artiklan 10 kohdan poikkeusten vaikutuksia ja voi tarvittaessa ehdottaa asetukseen muutoksia.

Siksi, jos pakkaus tai sen osat eivät kuulu 6 artiklan 11 kohdassa säädettyjen poikkeusten piiriin eikä pakkausta voida pitää innovatiivisena pakkauksena, valmistajien on parannettava pakkaussuunnittelua niin, että se täyttää kierrätettävyyttä koskevan suunnittelun (DfR) vaatimukset vuodesta 2030 alkaen tai kahden vuoden kuluttua siitä, kun 6 artiklan 4 kohdan nojalla annetut delegoidut säädökset, joissa täsmennetään DfR-vaatimukset, tulevat voimaan. Kierrätyskelpottomat integroidut osat voivat heikentää pakkauksen kierrätettävyydenluokitusta tai jopa tehdä koko pakkausyksiköstä vaatimustenvastaisen.

3) Millainen menettely poikkeuksen myöntämiseksi on käytössä ja millaisia aikatauluja sen loppuunsaattamiselle odotetaan? Millä täsmällisillä kriteereillä komissio arvioi innovatiivisuutta?

Menettely kuvataan 6 artiklan 10 kohdassa. Jäsenvaltioilla on harkintavaltaa toteuttaa menettely kansallisessa lainsäädännössään, kunhan kyseisessä kohdassa esitettyjä sääntöjä noudatetaan.

Kriteerit on määritelty 3 artiklan 1 kohdan 46 alakohdassa, eikä komissio tällä hetkellä suunnittele antavansa asiasta lisäohjeistusta. Valmistajien, jotka hyödyntävät tätä poikkeusta kierrätettävyydenvaatimuksista, on osoitettava teknisessä dokumentaatiossa täyttävänsä nämä kriteerit.

4) Voivatko jäsenvaltiot soveltaa omia ekomodulaatiokriteerejään?

6 artiklan 4 kohdan d alakohdan nojalla komissio laatii kehysten, joka koskee tuottajien maksettavien rahoitusosuuksien porrastamista pakkauksen kierrätettävyyden suorituskykyluokitusten perusteella, jotta ne täyttävät 45 artiklan 1 kohdassa säädetty EPR-velvoitteensa.

Tämä yhdenmukaistettu kehys on tarpeen EU:n sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi: se ehkäisee sääntelyn pirstaloitumista ja lisää oikeusvarmuutta talouden toimijoille, erityisesti niille, jotka saattavat pakkauksia markkinoille useassa jäsenvaltiossa, ja samalla kannustaa kestävämpään pakkaussuunnitteluun. Muutoin kierrätettävyyden suorituskykyyn perustuvat toisistaan poikkeavat kansalliset ekomodulaatiojärjestelmät voisivat luoda kaupan esteitä ja vääristää kilpailua sisämarkkinoilla.

Yhdenmukaistettu kehys ei määritä näiden maksujen euromääriä, vaan yhdenmukaistaa kriteerit, joiden perusteella tuottajavastuun (EPR) maksuja porrastetaan kierrätettävyydenarviointissa saadun kierrätettävyyden suorituskykyluokan mukaan. Siihen asti, kunnes yhdenmukaistetut ekomodulointisäännöt tulevat voimaan, jäsenvaltiot voivat edelleen ekomoduloida maksuja pakkausten kierrätettävyyden perusteella PPWD:n nojalla annettujen kansallisten säännösten mukaisesti. Tässä yhteydessä jäsenvaltioiden on arvioitava tällaisten toimien mahdolliset vaikutukset EU:n sisämarkkinoihin. Jos kansalliset ekomodulointitoimet ovat tuotteisiin vaikuttavia teknisiä määräyksiä tai sääntöjä, niistä on ilmoitettava komissiolle direktiivin (EU) 2015/1535¹⁶ mukaisesti TRIS-ilmoitusjärjestelmän kautta.

Kun kierrätettävyyttä koskeva suunnittelu käsittelevä delegoitu säädös tulee voimaan ja sillä luodaan yhdenmukaistettu kehys EPR-maksujen ekomoduloinnille pakkausten kierrätettävyyden suorituskykyluokan perusteella, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä yhdenmukaistettua kehystä. Tavoitteena on varmistaa ekomodulointisääntöjen johdonmukainen soveltaminen koko unionissa ja turvata tavaroiden vapaa liikkuvuus.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin jatkossakin ekomoduloida tuottajien rahoitusosuuksia myös muiden kriteerien perusteella, kuten kierrätetyn sisällön, huolta aiheuttavien aineiden esiintymisen tai pakkausten uudelleenkäytettävyyden mukaan. Jos jäsenvaltiot päättävät ottaa käyttöön ekomoduloinnin muovipakkausten kierrätetyn sisällön perusteella, niiden on otettava huomioon

¹⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2022/2555, annettu 14 päivänä joulukuuta 2022, toimenpiteistä yhteisen korkean kyberturvallisuustason varmistamiseksi koko unionissa, asetuksen (EU) N:o 910/2014 ja direktiivin (EU) 2018/1972 muuttamisesta sekä direktiivin (EU) 2016/1148 kumoamisesta (EUVL L 333, 27.12.2022)

ottaa huomioon kierrätysteknologioiden kestävyyttä koskevat kriteerit sekä ympäristökustannukset, jotka komissio laatii 7 artiklan 9 kohdan nojalla vuoden 2026 loppuun mennessä.

5) Jos jäsenvaltiot eivät saavuta kierrätystavoitteita, onko ennakoitu jokin mekanismi, jolla tämä huomioidaan ”mittakaavassa” tehtävässä kierrätettävyyden arvioinnissa?

”Mittakaavassa” tehtävä arviointi perustuu 55%:n kierrätystavoitteeseen¹⁷, joka on määrä saavuttaa EU-tasolla liitteessä II olevan taulukon 2 mukaisissa pakkausluokissa. Komissiolla on valtuudet muuttaa näiden luokkien luetteloa, jotta se vastaa pakkaamista ja pakkausjätteiden hallintaa koskevaa teknistä ja tieteellistä kehitystä. ”Mittakaavassa” tehtävä arviointi ei perustu kansallisesti saavutettuihin kierrätysasteisiin, joten kierrätettävyyden mittakaava-arviointiin ei tarvita erillistä mekanismia, jossa huomioitaisiin se, ettei jokin yksittäinen jäsenvaltio ole saavuttanut tiettyjä kierrätystavoitteita.

On kuitenkin tärkeää, että kaikki jäsenvaltiot pyrkivät tehostamaan keräys-, lajittelu- ja kierrätysjärjestelmiään, jotta kierrätysaste paranisi koko unionin tasolla ja kierrätysraaka-ainetta olisi paremmin saatavilla. Asetuksessa säädetään useista tukitoimista, kuten velvoitteesta ottaa käyttöön pantti- ja palautusjärjestelmät, pakollisista yhdenmukaistetuista jätteiden lajittelumerkinnöistä, jäsenvaltioiden velvollisuudesta asettaa pakolliset keräystavoitteet sekä kierrätettävien pakkausten kaatopaikkasijoituksen tai polton kiellosta. Näiden vaatimusten täytäntöönpano auttaa nostamaan EU:n kokonaiskierrätysastetta ja mahdollistaa siten talouden toimijoille kierrätyksen ”mittakaavassa” -vaatimuksen täyttämisen.

6) Mikä on 6 artiklan 11 kohdan e alakohdassa säädetyn vauvanruokaa koskevan poikkeuksen soveltamisala?

Asetuksessa (EU) N:o 609/2013¹⁸ tarkoitettua vauvanruokaa koskeva poikkeus on tulkittava asetuksen 2 artiklan 2 kohdan f alakohdassa esitetyn määritelmän mukaisesti. Poikkeusta ei siis pidä ymmärtää niin, että se kattaisi kaikki hedelmämehut ja -soseet sekä muut tuotteet, joita markkinoidaan vauvojen ruokailuun.

7) Perustuuko ”laajassa mittakaavassa” -kierrätettävyyden arviointi kaikkeen syntyvään pakkausjätteeseen sen alkuperästä, sektorista tai tyypistä riippumatta?

”Laajassa mittakaavassa” -kierrätettävyyden arviointi ja siihen liittyvä 55 %:n kierrätystavoite kaikille pakkausmateriaaleille sekä 30 % puulle koskevat tosiaan kaikkea EU:ssa syntyvää ja kierrätettävää pakkausjätettä sen alkuperästä (kotitalous-, kaupallinen tai teollinen jäte), toimialasta tai tyypistä riippumatta. Kierrätysasteen laskennassa tulisi noudattaa komission päätöksessä 2005/270 vahvistettuja (sellaisina kuin ne ovat muutettuina) nykyisiä kierrätysasteiden laskentasääntöjä; nämä korvataan uudella päätöksellä PPWR:n 56 artiklan 7 kohdan nojalla.

8) Sovelletaanko 6 artiklaa uudelleenkäytettäviin myynti- ja kuljetuspakkauksiin, jotka on saatettu EU:n markkinoille ennen PPWR:n 6 artiklan 1 kohdan vaatimusten voimaantuloa?

Johdanto-osan kappaleessa (14) todetaan, että ‘pakkaukset tulee saada markkinoille vain, jos ne täyttävät tässä asetuksessa tai sen nojalla vahvistetut kestävyys- ja merkintävaatimukset’ (korostus lisätty). Pakkauksia, jotka on saatettu unionin markkinoille jo ennen asiaankuuluvien vaatimusten soveltamispäivää, mukaan lukien varastossa olevat pakkaukset, ei tarvitse saattaa kestävyys

¹⁷ Kaikille materiaaleille, lukuun ottamatta puupakkauksia, joiden osalta se on 30 %.

¹⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 609/2013, annettu 12 päivänä kesäkuuta 2013, imeväisille ja pikkulapsille tarkoitetuista elintarvikkeista, erityisiin lääkinällisiin tarkoituksiin tarkoitetuista elintarvikkeista sekä painonhallintaan tarkoitetuista täysipainoisista ruokavalionkorvikkeista sekä neuvoston direktiivin 92/52/EY kumoamisesta ja komission direktiivien 96/8/EY, 1999/21/EY, 2006/125/EY ja 2006/141/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/39/EY sekä komission asetusten (EY) N:o 41/2009 ja (EY) N:o 953/2009 kumoamisesta (EUVL L 181, 29.6.2013, s. 35–56)

sekä tässä asetuksessa tai sen nojalla säädetty merkitävaatimukset, eikä sitä tarvitse poistaa markkinoilta.

6 artiklan 2 kohdan mukaan kaikkien pakkausten, jotka saatetaan markkinoille 24 kuukauden kuluttua 6 artiklan 4 kohdan nojalla annettujen delegoitujen säädösten voimaantulosta, on oltava kierrätettäviä niissä vahvistettujen DfR-periaatteiden mukaisesti. Velvoite koskee kaikkia pakkaustyyppäjä riippumatta siitä, ovatko ne uudelleenkäytettäviä vai kertakäyttöisiä, tai myynti-, ryhmä- tai kuljetuspakkauksia.

Näin ollen, koska 6 artiklan 4 kohdan nojalla annettavat delegoidut säädökset on määrä hyväksyä viimeistään 1.1.2028, uudelleenkäytettävät tai kuljetuspakkaukset, jotka valmistajat ovat saattaneet markkinoille ennen 1.1.2030, voivat jäädä markkinoille, vaikka ne eivät täyttäisi kierrätettävyysvaatimuksia. Markkinoille saattamisella tarkoitetaan jokaista yksittäistä pakkausyksikköä, ei pakkauksen suunnittelua.

9) Ovatko korkista, kevyestä puusta, tekstiilistä, keramiikasta, kumista, posliinista ja vahasta valmistettujen pakkausten kierrätettävyysvaatimuksia koskevat poikkeukset voimassa vuoteen 2035 asti?

6 artiklan 1 kohdan mukaan kaikkien pakkausten on oltava kierrätettäviä. 6 artiklan 11 kohdassa säädetään tästä vaatimuksesta poikkeuksista tietyille pakkausmateriaaleille ja toimialoille. Komissio tarkastelee näitä poikkeuksia viimeistään 1.1.2035 arvioidakseen, onko niiden säilyttäminen tarkoituksenmukaista. Arvioinnin perusteella se voi ehdottaa niiden muuttamista tai poistamista.

Poikkeukset korkista, kevyestä puusta, tekstiilistä, keramiikasta, kumista, posliinista ja vahasta valmistetuille pakkauksille koskevat vain myyntipakkauksia. Tämä tarkoittaa, ettei tällaisia pakkauksia tarvitse arvioida kierrätettävyysvaatimuksen osalta sen määrittämiseksi, voidaanko ne saattaa markkinoille.

Velvollisuus mukauttaa EPR-maksuja kierrätettävyysvaatimuksien perusteella koskee kuitenkin myös tällaisia myyntipakkauksia. Näiden pakkausten kierrätettävyysarviointi tehdään siis ainoastaan EPR-maksujen porrastuksen määrittämistä varten.

V. KIERRÄTETTY SISÄLTÖ MUOVIPAKKAUKSISSA

1) Miten kierrätys­sisältö­vaatimusten noudattaminen osoitetaan?

PPWR:n kierrätys­sisältö­ta­voitteiden täyttyminen on osoitettava pak­kauksen teknisissä asiakirjoissa liitteen VII mukaisesti. Kierrätys­sisältö­vaatimusten noudattamista voidaan havainnollistaa esimerkiksi seuraavasti.

Talous toimija saattaa markkinoille muovisen PET-alustan, jossa on irrotettava polypropeenista (PP) valmistettu kansi. Tässä voidaan olettaa, että PET-alusta ja PP-kansi valmistetaan EU:ssa eri tuotantolaitoksissa ja toimitetaan talouden toimijalle, joka kokoaa pakkausosat kannelliseksi alustaksi, täyttää sen tuotteella ja saattaa sen lopulta markkinoille.

Niiden kahden tuotantolaitoksen, jotka valmistavat vastaavasti rasiapohjan ja kannen, on kummankin annettava tiedot siitä, täyttävätkö niiden osat 7 artiklan 2 kohdassa säädetyt vähimmäisvaatimukset kierrätysmuovipitoisuudesta. Näiden tuotantolaitosten toimittamien tietojen perusteella talouden toimijan, joka lopulta saattaa kannellisen rasian markkinoille (eli valmistajan), on laadittava pak­kauksen tekniset asiakirjat, joilla osoitetaan kierrätysmuovipitoisuutta koskevien lakisääteisten vaatimusten täyttyminen.

Samaa periaatetta sovelletaan myös välituotteena toimitettaviin muovisiin pakkausosiin sekä EU:hun tuotaviin tyhjiin muovipakkauksiin tai tuotetta sisältäviin muovipakkauksiin. Talouden toimijan on lisäksi varmistettava, että kierrätysmuovipitoisuutta koskevat vaatimukset täyttävät kestävyyttä ja vastaavuutta koskevat kriteerit, joista säädetään erikseen 7 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaisesti annettavissa täytäntöönpanosäädöksissä.

2) Mitä tarkoitetaan ”keskimäärin tuotantolaitosta ja vuotta kohden” muovipakkausten kierrätysmuovipitoisuuden yhteydessä?

Tuotantolaitoksella tarkoitetaan teollista laitosta, jossa pak­kaukset valmistetaan. Vuosikeskiarvolla tarkoitetaan kalenterivuoden aikana kyseisessä tuotantolaitoksessa kullekin valmistajalle tuotettujen muovipakkausten eri tyyppien ja muotojen sisältämän regranulaatin (kierrätysmuovipitoisuuden) määrää. Tuotantolaitoksen on toimitettava asiakirjat, joilla osoitetaan, että kyseiselle valmistajalle vuoden aikana toimitettu keskimääräinen määrä täyttää kierrätysmuovipitoisuudelle asetetut tavoitteet.

Valmistajat tuottavat yleensä samassa tuotantolaitoksessa useita pakkausmuotoja, joten kierrätysmuovipitoisuutta koskevat tavoitteet on laskettava erikseen kullekin pakkaustyyppille ja -muodolle.

7 artiklan 8 kohdan nojalla annettavassa täytäntöönpanosäädöksessä täsmennetään säännöt siitä, miten muovipakkausten kierrätysmuovipitoisuus lasketaan ja todennetaan.

3) Kuuluvatko liimat, maalit ja painovärit muovipakkausten kierrätysmuovipitoisuusvaatimusten piiriin?

PPWR:n mukaan liimoja, maaleja ja painovärejä ei katsota muoviksi, joten niiden ei tarvitse täyttää kierrätysmuovipitoisuutta koskevia vaatimuksia. Tämä pätee riippumatta siitä, muodostavatko ne alle 5 % pakkausyksiköstä.

4) Saako muovipakkauksissa esittää kierrätysmuovipitoisuutta koskevia ympäristöväitteitä?

Muovipakkausten kierrätysmuovipitoisuutta koskevat ympäristöväitteet ovat sallittuja silloin, kun kierrätysmuovin osuus ylittää PPWR:n 7 artiklan 1 ja 2 kohdassa asetetut sovellettavat vähimmäisvaatimukset.

14 artiklassa täsmennetään, että talouden toimija saa esittää ympäristöväitteitä pakkausyksiköstä, pakkausyksikön siitä osasta, joka sisältää kierrätysmateriaalia, tai kaikista pakkausista, jotka talouden toimija saattaa markkinoille kalenterivuoden aikana. Tämä havainnollistetaan alla olevassa taulukossa.

Esimerkki	PPWR:n kierrätysmateriaalipitoisuutta koskevat vaatimukset	Ympäristöväite koskien:	Sallittu ympäristöväite
PET-muovipullo, jossa PP:stä valmistettu suljinjärjestelmä	PET-pullo: 30 % PP-suljin: 10 %	Pakkausyksikkö (pullo ja suljinjärjestelmä)	Kierrätysmateriaalipitoisuus ylittää 30 % PET-pullossa tai 10 % PP-suljinjärjestelmässä.

Riippumatta siitä, esitetäänkö ympäristöväitteitä vai ei, lain vaatimusten noudattaminen on osoitettava teknisissä asiakirjoissa.

5) Mistä talouden toimijat tietävät, mitä kierrätysmateriaalipitoisuusvaatimuksia niiden on täytettävä? PÄIVITETTY!

Kierrätysmateriaalipitoisuusvaatimukset koskevat kaikkia myynti-, ryhmä- ja kuljetuspakkausten muoviosia.

Ensiksi talouden toimijan on selvitettävä, onko pakkaus kosketusherkkä. Toiseksi on määritettävä, mistä polymeeristä pakkaus on valmistettu. Näiden tietojen perusteella voidaan sitten päätellä, mitä kierrätysmateriaalipitoisuusvaatimuksia on noudatettava.

Tämä toimintalogiikka havainnollistetaan seuraavassa taulukossa.

	Pakkausmuoto	1. vaihe: Onko pakkaus kosketusherkkä?	2. vaihe: Mistä polymeeristä pakkaus on valmistettu?	Vuonna 2030 sovellettava tavoite
Esimerkki A	Kuormalavan käärintäkalvo tavaroiden kuljetukseen	Ei kosketusherkkä	Muu kuin PET	Art. 7(1)(d), 35%
Esimerkki B	Juomakartonki	Kosketusherkkä	Muu kuin PET	Art. 7(1)(b), 10 %
Esimerkki C	Kertakäyttöinen muovinen juomapullo:	Kosketusherkkä	PET	Art. 7(1)(c), 30 %

6) Sovelletaanko kierrätysmateriaalin vaatimuksia pakkauksiin, jotka on saatettu markkinoille ennen vuotta 2030?

Kierrätysmateriaalin vaatimuksia sovelletaan vain pakkauksiin, jotka saatetaan markkinoille 1.1.2030 alkaen tai kolme vuotta sen jälkeen, kun 7 artiklan 8 kohdassa tarkoitettu täytäntöönpanosäädös on tullut voimaan—sen mukaan, kumpi ajankohta on myöhempi. Varastojen loppuunmyyntiä ei kuitenkaan edellytetä pakkauksille, jotka on toimitettu valmistajille, mutta joita nämä eivät ole vielä saattaneet markkinoille määräpäivään mennessä.

7) Tuleeko myös lasipullon muovikorkin ja etiketin täyttää kierrätysmateriaalin vaatimukset? PÄIVITETTY!

7 artiklan 5 kohdan b alakohta vapauttaa kierrätysmateriaalin vaatimuksista muoviosat, joiden osuus on alle 5 % pakkausyksikön kokonaispainosta. Vapautus koskee ainoastaan muoviosia eikä ulotu ei-muovisiin materiaaleihin.

Esimerkiksi jos kyseessä on lasipullo, jossa on metallinen korkki ja muovinen etiketti, metallikorkki ei ole muoviosa, joten siihen eivät sovellu kierrätetyn sisällön vaatimukset. Muovietiketti taas on vapautettu vaatimuksista, jos sen paino on alle 5 % koko pakkausyksikön painosta eli pullosta korkeineen ja etiketteineen.

8) Kierrätetyn muovin käyttö muovikorkeissa on pakollista maitopakkausissa, mutta ei äidinmaidonkorvikkeen pakkauksissa. Onko talouden toimijan, joka käyttää samoja korkeja näihin tuotteisiin, täytettävä kierrätetyn muovin pitoisuustavoitteet, jotta se noudattaa maitopakkausten vaatimuksia?

Vuodesta 2030 alkaen valmistajien on varmistettava, että markkinoille saatettavan pakkauksen muoviosa täyttää 7 artiklan 1 kohdan kierrätetyn sisällön tavoitteet.

Maito ei kuulu kierrätetyn sisällön vaatimuksista vapautettuihin tuotteisiin. Siksi valmistajan on varmistettava, että maitopakkausissa käytettävät muovikorkit täyttävät kierrätetyn sisällön vaatimukset. Sen sijaan pikavalmistaisen äidinmaidonkorvikkeen muovikorkeissa ei edellytetä kierrätettyä sisältöä 7 artiklan 4 kohdan g alakohdassa säädetyn poikkeuksen vuoksi.

9) Onko 7 artiklan poikkeuksissa käytetyillä käsitteillä ‘kosketusherkkä muovipakkaus’ ja ‘välitön pakkaus’ eroa?

Käsitteellä ‘välitön pakkaus’ tarkoitetaan ‘(...) lääkkeeseen välittömästi kosketuksissa olevaa pakkausta’¹⁹, kun taas PPWR:n 3 artiklan 1 kohdan 49 alakohdan mukaan kosketusherkällä pakkauksella tarkoitetaan pakkausta, joka on tarkoitettu elintarvikkeille ja lääkkeille.

Lääkinnällisten laitteiden ja muiden lääkevalmisteiden yhteydessä ‘välitön pakkaus’ täyttää yleensä PPWR:n 3 artiklan 1 kohdan 49 alakohdan mukaisen ‘kosketusherkän muovipakkauksen’ määritelmän. Vaikka käsitteet eivät ole täysin samat, niitä tulisi PPWR:n 7 artiklan täytäntöönpanossa tulkita käytännössä samalla tavalla.

10) Miten PPWR:n ja SUPD:n mukaiset kierrätys sisältöä koskevat raportointivelvoitteet liittyvät toisiinsa?

SUPD:n 6 artiklan 5 kohdan a ja b alakohdat (eli SUPD:n liitteen osassa F lueteltuja juomapulloja koskevat kierrätys sisältötavoitteet) sekä SUPD:n 13 artiklan 1 kohdan e alakohta jäsenvaltioiden asiaankuuluvasta raportoinnista pysyvät voimassa 1.1.2030 saakka tai 3 vuotta sen jälkeen, kun 7 artiklan 8 kohdassa tarkoitettua kierrätys sisällön laskentaa koskeva täytäntöönpanosäädös on tullut voimaan.

PPWR:n ja SUPD:n soveltamisalassa on joitakin eroja, jotka on syytä huomioida:

- SUPD:ssä tavoite asetetaan jäsenvaltiotasolla, kun taas PPWR:ssä vaatimukset määritellään pakkaustyypeittäin/-muodoittain ja ne lasketaan valmistuslaitos- ja vuosikohtaisena keskiarvona.
- SUPD:ssä ei ole komposiittimateriaaleille vähimmäiskynnystä, kun taas PPWR:ssä muoviosalle on poikkeus, jos sen osuus on alle 5 % pakkausyksikön kokonaispainosta.
- SUPD:ssä ei ole poikkeusta kompostoituvan muovipakkauksen osalta.

11) Kierrätettyä materiaalia koskevat vaatimukset tuoduille muovipakkauksille

Asetusta (EU) 2022/1616 ja sen säännöksiä (erityisesti 6 artiklaa) sovelletaan kaikkeen elintarvikekosketusmateriaaleihin tarkoitettuun kierrätysmuoviin, joka saatetaan EU:n markkinoille, myös tuontipakkauksiin.

¹⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/83/EY 1 artiklan 23 kohta, annettu 6 päivänä marraskuuta 2001, ihmisille tarkoitettuja lääkkeitä koskevasta yhteisön säännöstöstä (EUVL L 311, 28.11.2001, s. 67)

Siksi kierrätyskäyttöä sisältäviä muovimateriaaleja maahantuovien toimijoiden, jotka aikovat käyttää materiaalia elintarvikekosketukseen tarkoitetuissa sovelluksissa, myös elintarvikepakkauksissa, on varmistettava, että materiaalit täyttävät jäljempänä esitetyt vaatimukset. Jos vaatimukset eivät täyty, materiaaleja ei saa saattaa markkinoille elintarvikekosketuskäyttöön, mukaan lukien elintarvikepakkaukset. Niitä voidaan kuitenkin käyttää muihin tarkoituksiin. Kyseisen asetuksen 6 artiklassa edellytetään seuraavaa:

- Muovijätteen erilliskeräys; 28
- Kolmannen osapuolen myöntämä sertifikaatti, joka koskee 6 artiklan mukaisesti esikäsittelytoimintoja ja kattaa kaikki vaiheet lajittelusta muovijätteen kierrätykseen;
- Näyttö siitä, että kierrätysmateriaali on tuotettu asetuksen (EU) N:o 10/2011 mukaisesti.

VI. KOMPOSTOITAVUUS

1) Artiklan 9(1) mukaan tietyiltä pakkaustyypeiltä edellytetään kompostoitavuutta. Saako nämä pakkaustyytit ohjata biojätteen joukkoon jo ennen 12. helmikuuta 2028?

Totta, asetuksessa muutettiin pakkauksen määritelmää niin, että siihen sisältyvät myös tee- ja kahvipussit, joita ei käytön jälkeen jätetä tyhjiksi. Tällaiset uudet pakkaustuotteet luokitellaan pakkauksiksi, kun asetusta aletaan soveltaa eli 12. elokuuta 2026.

Kun kompostoitavuutta koskevaa 9 artiklaa sovelletaan 12. helmikuuta 2028 alkaen, jäsenvaltioiden ei tarvitse ottaa tällaisia pakkauksia biojätteen joukkoon ennen kyseistä päivää, mutta niitä kannustetaan ottamaan ne vastaan.

2) Miten valmistajien tulisi toimia, kun kaikki teolliset kompostointilaitokset eivät noudata standardia EN 13432:2000? Onko jätehuoltoalan toimijoiden kaikissa jäsenvaltioissa otettava vastaan kompostoitavia pakkauksia, jos ne on sertifioitu yhdenmukaistetun standardin EN 13432:2000 mukaisesti?

Vaikka asetuksessa ei nimenomaisesti todeta, että kompostointilaitosten on toimittava yhdenmukaistetun standardin mukaisesti, komissio olettaa näin käytännössä tapahtuvan. Esimerkiksi 9 artiklan 2 kohdassa jäsenvaltioiden mahdollisuus lisätä kansallisiin, pakollisesti kompostoitavien pakkausten luetteloihin muita pakkaustuotteita sidotaan siihen, että käytössä on ”asianmukaiset jätteiden keräysjärjestelmät ja jätehuollon infrastruktuuri, joilla varmistetaan, että kompostoitavat pakkaukset ohjautuvat biojätteen käsittelyvirtaan”. Komissio huolehtii siitä, että teollista kompostointia edustavat järjestöt osallistuvat täysimääräisesti päivitettyjen teollisen kompostoitavuuden standardien valmisteluun.

3) Jos tuote on tällä hetkellä kompostoitava ja jo markkinoilla, voivatko talouden toimijat jatkaa sen markkinointia sen jälkeen, kun asetus on tullut voimaan ja sitä aletaan soveltaa?

Vastaus on ‘kyllä’, jos siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella talouden toimija saattaa tuotteitaan markkinoille, on selkeä oikeudellinen vaatimus siitä, että tietyn pakkauksen on oltava kompostoitava.

Kuten komission ohjeasiakirjan kohdassa 8 todetaan, jäsenvaltioilla on 12. elokuuta 2026 saakka mahdollisuus päättää, että niiden alueella myös muiden kuin 9 artiklan 1 kohdassa ja 9 artiklan 2 kohdan a alakohdassa lueteltujen pakkausmuotojen on oltava kompostoitavia.

VII. PAKKAUSTEN MINIMOINTI

1) Sovelletaanko pakkauksen minimointia koskevan 10 artiklan 1 ja 2 kohtaa molempia 1. tammikuuta 2030 mennessä?

Kyllä. Sekä 10 artiklan 1 että 2 kohtaa sovelletaan 1. tammikuuta 2030 mennessä. Vuoden 2029 loppuun asti PPWD:n olennaiset vaatimukset ovat edelleen voimassa, ja näin ollen myös nykyinen standardi EN 2004:13428. Tämä perustuu asetuksen 70 artiklan 1 kohdan b alakohtaan.

2) Miten 10 artiklan 2 kohdassa käytettyä ilmaisua ”lisätä tuotteen koettua tilavuutta” tulisi tulkita?

Tiettyjen pakkausratkaisujen, kuten kaksinkertaisten seinämien tai valetaskujen, käyttö ei ole sallittua, jos niiden tarkoituksena on kasvattaa tuotteen koettua tilavuutta.

Alla oleva havainnollistava esimerkki auttaa ymmärtämään asiaa paremmin.

Esimerkki	Pakkausten minimointi	Valinnat, jotka voivat lisätä tuotteen koettua tilavuutta
Kasvovoiteen 50 ml:n muovi- tai lasipurkki	Muovi- tai lasipurkit pienennetään vähimmäistilavuuteen, joka on tarpeen sisällön suojaamiseksi	Kaksinkertaisten seinämien tai valemokien käyttö, jotta voiteen sisältö näyttäisi olevan yli 50 ml Pahvin käyttö purkin ympärillä niin, että voiteen määrä vaikuttaa yli 50 ml:lta

Lisäksi PPWR:n lainsäädäntöehdotusta tukenut vaikutustenarviointi esittää muutamia esimerkkejä siitä, mitä tarkoitetaan tuotteen koetun tilavuuden kasvattamisella²⁰.

Yleisesti ottaen talouden toimijan on osoitettava, että kaksoisseiniä, valemokkia, etuläpkiä ja lisäkerroksia käytetään vain tilanteissa, joissa pakkauksen toimivuutta ei muuten voida varmistaa, ja/tai silloin, kun nämä osat tuovat pakkaukseen perustellun lisätoiminnon. Tämä on näytettävä toteen testeillä ja dokumentoitava teknisessä asiakirja-aineistossa riittävällä perustelulla.

3) Miten pakkausten minimointivaatimuksia valvotaan muissa kuin yleisimmissä pakkaustyypeissä ja -muodoissa?

Komissio pyytää viimeistään 12. helmikuuta 2027 eurooppalaisia standardointiorganisaatioita laatimaan tai tarvittaessa päivittämään yhdenmukaistetut standardit, joissa määritellään minimointivaatimusten noudattamisen laskenta- ja mittaamenetelmä. Nämä standardit ovat päivitys nykyiseen standardiin EN 13428:2004, jotta niissä huomioidaan asetuksen liitteessä IV vahvistetut muuttuneet suorituskykykriteerit, ja niissä kuvataan menettelytavat, joilla minimointivaatimusten noudattaminen voidaan osoittaa kaikkien pakkausten osalta. Kun standardi(t) on hyväksytty, talouden toimijat voivat hyödyntää päivitettyä standardia ja saada näin minimointivaatimuksen osalta vaatimustenmukaisuusolettaman.

²⁰ [Arvio vaihtoehtoista pakkaus- ja pakkausjäte-direktiivin keskeisten vaatimusten vahvistamiseksi sekä muista toimenpiteistä pakkausjätteen syntymisen vähentämiseksi - EU:n julkaisu](#) [toimisto](#), s. 26: samankokoista, -painoista ja -tilavuista pakkausmuotoa käytetään samanlaisten ruuvien eri kappalemäärien pakkaamiseen. Ensimmäisessä tapauksessa pakkaukseen mahtuu 100 ruuvia, kun taas toisessa tapauksessa sama pakkaus sisältää 20 samankokoista ruuvia. Siksi jälkimmäistä tapaus (eli 20 ruuvien pakkausta) pidetään ylipakattuna sekä pakkauksen tilavuuden että painon osalta.

Lisäksi yleisimpien pakkaustyyppien ja -muotojen osalta komissio pyytää eurooppalaisia standardointielimiä laatimaan standardin tai standardeja, joissa määritellään suurimmat tarkoituksenmukaiset paino- ja tilavuusrajat sekä tarvittaessa seinämän paksuus ja enimmäismäärä tyhjää tilaa.

4) Mitä 10 artiklan 3 kohdassa tarkoitetaan ”yleisimmillä pakkaustyypeillä ja -muodoilla”?

Komissio määrittelee ”yleisimmät pakkaustyytit ja -muodot” tulevassa standardointipyyntönsä PPWR-asetuksen 10 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

Nämä tyytit ja muodot määritellään yhteistyössä toimialan ja muiden sidosryhmien kanssa, ja perustana käytetään saatavilla olevaa markkinadataa markkinoille saatettujen yksiköiden määristä. Määrittely tehdään riittävällä tarkkuudella siten, että huomioon otetaan pakkauksen käyttötarkoitus, pakkausmateriaali ja muoto sekä pakattu tuote. Standardointipyyntönsä valmistelussa tarkastellaan myös minimointipotentiaalia.

5) Mitkä pakkaukset on vapautettu minimointivaatimuksista?

Seuraavat pakkaukset on rajattu minimointivaatimusten ulkopuolelle (10 artiklan 2 kohta):

Pakatut tuotteet tai juomat, joilla on unionin oikeuden nojalla suojattu maantieteellinen merkintä, kuten viinin osalta asetuksen (EU) N:o 1308/2013, väkevien alkoholijuomien osalta asetuksen (EU) 2019/787 tai käsityö- ja teollisuustuotteiden osalta asetuksen (EU) 2023/2411 mukaisesti, tai jotka kuuluvat asetuksessa (EU) 2024/1143 tarkoitettuun laatu järjestelmään.

Jos pakkauksen muotoilu on suojattu yhteisömallina neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 [\(64\)](#) mukaisesti tai jos se on suojattu mallioikeudella, joka kuuluu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/71/EY soveltamisalaan [\(65\)](#), mukaan lukien kansainväliset sopimukset, joilla on vaikutusta jossakin jäsenvaltiossa. Vapautuksen soveltamiseksi pakkauksen muotoilu on oltava suojattu ennen 11. helmikuuta 2025, ja minimointivaatimusten soveltamisen on vaikutettava muotoiluun siten, että se muuttaisi sen uutuuden ja yksilöllisen luonteen

Jos pakkauksen muoto on tavaramerkki, joka kuuluu asetuksen (EU) 2017/1001 [\(66\)](#) tai direktiivin (EU) 2015/2436 [\(67\)](#) soveltamisalaan, mukaan lukien kansainvälisten sopimusten nojalla rekisteröidyt tavamerkit, joilla on vaikutusta jossakin jäsenvaltiossa. Vapautuksen soveltamiseksi tavamerkin on oltava suojattu ennen 11. helmikuuta 2025, ja minimointivaatimusten soveltamisen on vaikutettava pakkaukseen siten, ettei tavaramerkki enää pysty erottamaan merkittyä tuotetta muiden yritysten tuotteista.

Jos talouden toimija haluaa hyödyntää näitä poikkeuksia, sen on esitettävä niihin liittyvät todisteet teknisissä asiakirjoissa. Pelkkä lisenssinumero ei riitä. Lisäksi on osoitettava muiden edellytysten olemassaolo ja niiden arviointi.

6) Miten pakkauksen ”muoto” vaikuttaa pakkauksen minimointiarviointiin?

Ensinnäkin talouden toimijan on arvioitava, kuuluuko sen pakkaus 10 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaiseen poikkeukseen, joka koskee suojattuja tavamerkkimuotoja, ja täyttyvätkö kyseisessä säännöksessä asetetut edellytykset minimointivaatimuksista vapautumiselle. Talouden toimijan on pystyttävä osoittamaan näiden edellytysten täyttyminen.

Jos pakkaus ei kuulu poikkeuksen piiriin, talouden toimijat soveltavat komission 10 artiklan 3 kohdan nojalla pyytämää, päivitettyä yhdenmukaistettua standardia, joka koskee pakkauksen minimointiarvioinnin menetelmää. Tässä päivitetystä yhdenmukaistetussa standardissa pakkauksen muoto huomioidaan osana menetelmää. Esimerkiksi silloin, kun tietty muoto on tarpeen pakkauksen toiminnallisuuden varmistamiseksi, kuten turvallisen käsittelyn ratkaisuihin, lapsiturvallisuudessa, peukaloinnin estossa, varkauden estossa, väärentämisen estossa, vaaravaroituksissa tai tuotteen erityisominaisuuksien vuoksi.

7) Mikä on PPWR:n minimointivaatimuksen ja ESPR:n minimointivaatimusten välinen suhde?

Yleinen periaate on, että ESPR:n nojalla annettavat säädökset ottavat tuotteiden sääntelyssä vetovastuun vain silloin, kun niiden ympäristökestävyyteen liittyviä ulottuvuuksia ei voida tai ei ole voitu käsitellä muilla välineillä kattavasti ja asianmukaisesti. Tämä periaate koskee myös pakkauksia. Kuten ESPR:n johdanto-osan kappaleessa 25 todetaan, ESPR voi tarvittaessa täydentää PPWR:ää asettamalla tuotekohtaisia vaatimuksia, jotka kohdistuvat tiettyjen tuotteiden pakkauksiin. ESPR ei kuitenkaan aseta pakkauksille tuoteryhmänä yleisiä ekosuunnittelu- tai kestävyysvaatimuksia, koska nämä vaatimukset on säädetty PPWR:ssä.

VIII. MERKINNÄT

1) Sovelletaanko 12 artiklan 2 kohdan mukaisia uudelleenkäytettävien pakkausten merkintävaatimuksia jokaiseen yksittäiseen pakkaukseen?

Uudelleenkäytettävät pakkaukset on suunniteltava niin, että niille varmistetaan vähimmäiskierrosmäärä; tämä vahvistetaan 11 artiklan 2 kohdan nojalla annettavassa delegoidussa säädöksessä. Uudelleenkäytettävien kuljetuspakkausten kierrosten laskenta- ja raportointivelvoite riippuu käytettävän uudelleenkäyttöjärjestelmän tyypistä. Erityisesti avoimet järjestelmät ilman järjestelmäoperaattoria on vapautettu tästä velvoitteesta sekä velvoitteesta kiinnittää uudelleenkäytettävän pakkauksen merkintä ja QR-koodi.

12 artiklan 2 kohdan mukaan suljetuissa kiertojärjestelmissä käytössä olevissa uudelleenkäytettävissä kuljetuspakkausissa on oltava uudelleenkäytettävän pakkauksen merkintä sekä QR-koodi tai muu standardoitu avoin digitaalinen tiedonvälittäjä. Näiden avulla voidaan seurata yksittäistä pakkausta ja laskea sen käyttökierrokset. Tarkemmat säännöt – mukaan lukien merkintä, jolla kuluttajille kerrotaan pakkauksen olevan uudelleenkäytettävä – täsmennetään 12 artiklan 6 kohdan nojalla annettavassa täytäntöönpanosäädöksessä. Tässä säädöksessä määritellään myös tilanteet, joissa yksilöllistä QR-koodia ja käyttökierrosten seuranta ei katsota käytännössä toteuttamiskelpoisiksi, jolloin käyttökierrokset voidaan laskea keskimääräiseen arvioon perustuen.

2) Milloin etiketit, merkinnät, symbolit tai tekstit katsotaan harhaanjohtaviksi?

Merkinnät, symbolit, etiketit tai tekstit eivät saa johtaa kuluttajia harhaan pakkauksen kestävyysvaatimuksista, kuten sen kierrätettävyydestä, kierrätysmateriaalin osuudesta, uudelleenkäytettävyydestä, kompostoitavuudesta, biopohjaisesta sisällöstä, vaarallisten aineiden pitoisuuksista tai jätehuoltovaihtoehtoista (12 artiklan 8 kohta).

Harhaanjohtavan väitteen käsitettä avataan tarkemmin direktiivissä (EU) 2024/825²¹ ”Kuluttajien vaikutusmahdollisuuksien lisääminen vihreässä siirtymässä”. Väitteitä pidetään harhaanjohtavina, jos ne saavat kuluttajat tekemään päätöksiä, joita he eivät muuten tekisi.

3) Tuleeko pakkauksessa olla kansallinen DRS-merkintä, kun se tuodaan yhdestä jäsenvaltiosta toiseen?

Pakollisten pantti- ja palautusjärjestelmien piiriin kuuluvien pakkausten merkintöjä ei ole yhdenmukaistettu PPWR:ssä. Siksi tuotteiden on noudatettava sen jäsenvaltion DRS-merkintää, jossa ne saatetaan markkinoille. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että tällaiset pakkaukset merkitään yhdenmukaistetulla värimerkinnällä, kuten 12 artiklan 1 kohdan neljännessä alakohdassa säädetään. Jos tuotteita tuodaan yksityistuontina, eli loppukäyttäjä tuo ne suoraan eikä tarkoituksena ole kaupallistaa niitä, tätä ei pidetä ‘markkinoille saattamisena’. Jäsenvaltiot eivät voi kieltää muissa jäsenvaltioissa käytössä olevien DRS-merkintöjen kiinnittämistä.

4) Mitkä ovat ne huolta aiheuttavat aineet, jotka on yksilöitävä 12 artiklan 7 kohdan toisen alakohdan merkintävaatimusten mukaisesti?

Euroopan kemikaalivirasto (ECHA) tekee parhaillaan selvitystä, jossa tunnistetaan pakkauksissa olevat huolta aiheuttavat aineet (SoC), jotka voivat vaikuttaa ihmisten terveyteen, sekä aineet, jotka voivat heikentää pakkausten uudelleenkäytettävyyttä ja kierrätettävyyttä. Näiden tietojen pohjalta komissio laatii täytäntöönpanosäädöksen, jossa vahvistetaan menetelmä SoC-aineiden merkitsemiseksi digitaalisilla merkinnöillä.

²¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2024/825, annettu 28 päivänä helmikuuta 2024, direktiivien 2005/29/EY ja 2011/83/EU muuttamisesta kuluttajien aseman vahvistamiseksi vihreässä siirtymässä parantamalla suojaa sopimattomilta menettelyiltä ja lisäämällä tiedonsaantia (EUVL L, 2024/825, 6.3.2024)

IX. YMPÄRISTÖVÄITTEET

1) Saavatko yritykset esittää ympäristöväitteitä ominaisuuksista, jotka ovat vastaavia kuin asetuksessa vahvistetut?

14 artikla koskee vain ”ominaisuuksia, joille tässä asetuksessa on vahvistettu oikeudelliset vaatimukset”. Esimerkiksi kierrätettävyyttä, kompostoitavuutta, kierrätysmateriaalin osuutta, uudelleenkäytettävyyttä sekä painon ja tilavuuden minimointia koskevat ympäristöväitteet ja kestävyysmerkinnät kuuluvat PPWR:n soveltamisalaan, ja valmistajien on varmistettava, että tällaiset väitteet ovat 14 artiklan mukaisia: niiden on liityttävä ominaisuuksiin, jotka ylittävät PPWR:ssä asetetut vähimmäisvaatimukset, ja niissä on täsmennettävä, koskeeko väite koko pakkausyksikköä vai jotakin sen osaa.

Tämän asetuksen soveltamisalan ulkopuolisiin kestävyysvaatimuksiin liittyvien ympäristöväitteiden, kuten alumiinipakkausten kierrätysmateriaalipitoisuutta koskevien väitteiden, on noudatettava voimassa olevia EU:n ympäristöväitteitä koskevia sääntöjä, erityisesti kuluttajien vaikutusmahdollisuuksien lisäämistä koskevaa direktiiviä (EU) 2024/825, jolla muutetaan sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevaa direktiiviä (2005/29/EY) ja kuluttajan oikeuksista annettua direktiiviä (2011/83/EU). Lisätietoja sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin ja muun lainsäädännön suhteesta saa komission sen tulkintaa koskevasta ohjeasiakirjasta²², erityisesti kohdista 1.2.1 (suhde muuhun EU-lainsäädäntöön) ja 4.1.1.1 (vuorovaikutus muun EU-lainsäädännön kanssa ympäristöväitteissä). Ohjeessa todetaan, että ristiriitatilanteissa *lex specialis* (esim. PPWR) syrjäyttää *lex generalis* (UCPD).

2) Jos valmistaja haluaa esittää väitteen pakkausyksikön kierrätysmateriaalin osuudesta, mitä kynnysarvoa on pidettävä lain asettamana vähimmäisvaatimuksena? Voidaanko väitteitä esittää esimerkiksi 10, 20 tai 50 %:n kierrätysmateriaaliosuudesta kussakin yksikössä?

Jos valmistaja esittää väitteen markkinoille saatetun pakkauksen kierrätysmateriaalin osuudesta, sovelletaan asiaankuuluvia vähimmäistavoitteita (laskettuna keskiarvona valmistuslaitosta ja vuotta kohden), ja valmistaja saa esittää väitteen vain, jos kierrätysmateriaalin osuus ylittää kyseiset tavoitteet. Kierrätysmateriaalin osalta laskenta- ja todentamismenetelmä vahvistetaan viimeistään 31. joulukuuta 2026 täytäntöönpanosäädöksellä, ja ympäristöväitteiden on oltava näiden sääntöjen mukaisia. Komissio kehittää vapaaehtoisia kierrätysmateriaalimerkinnän.

3) Sovelletaanko 14 artiklaa vain PPWR:ssä (esim. kierrätettävyys) asetettuihin vaatimuksiin viittaaviin ympäristöväittämiin, vai myös muihin kestävästä pakkaamisesta koskeviin ympäristöväittämiin?

14 artiklaa sovelletaan vain ”ominaisuuksiin, joista tässä asetuksessa säädetään oikeudelliset vaatimukset”. Siksi PPWR:n ulkopuolelle jäävien ympäristöväittämiä, kuten kierrätetyn alumiinin pitoisuutta koskevien väittämiä, on noudatettava voimassa olevia EU:n ympäristöväittämiä koskevia sääntöjä, erityisesti kuluttajien vaikutusmahdollisuuksien parantamista koskevaa direktiiviä (EU) 2024/825.

²² [Komission tiedonanto – Ohjeistus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/29/EY tulkinnasta ja soveltamisesta sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla](#) (EUVL C 526, 29.12.2021, s. 1–129).

X. VALMISTAJIEN VELVOITTEET

1) Artiklan 15(1) mukaan valmistajat saavat saattaa markkinoille vain pakkauksia, jotka täyttävät artikloissa 5–12 asetetut vaatimukset. Koskeeko tämä velvoite ainoastaan pakkausten valmistajia?

Velvoite saattaa markkinoille ainoastaan vaatimustenmukaisia pakkauksia ei koske vain valmistajaksi määriteltyjä talouden toimijoita, vaan myös maahantuojia ja jakelijoita.

15 artiklan 1 kohdan mukaan ‘valmistajat saattavat markkinoille ainoastaan pakkauksia, jotka ovat 5–12 artiklassa tai niiden nojalla asetettujen vaatimusten mukaisia.’ Vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyn (38 artikla) voi toteuttaa valmistaja itse tai joku muu tämän puolesta (esim. laboratorio tai sertifiointijärjestelmä) 15 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

EU-vaatimustenmukaisuusvakuutuksen (39 artikla) laatii valmistaja 16 artiklan 1 kohdan nojalla toimittajilta saatujen tietojen ja asiakirjojen perusteella, tai valtuutettu edustaja, jonka valmistaja on nimennyt kirjallisella valtuutuksella 17 artiklan mukaisesti. Tämä tarkoittaa, että valmistaja on ainoa talouden toimija, joka kantaa oikeudellisen vastuun pakkauksen kestävyys- ja merkintävaatimusten noudattamisesta, riippumatta siitä, kuka EU-vaatimustenmukaisuusvakuutuksen tai sen osia tosiasiallisesti on laatinut.

2) Milloin PPWR:n 15 ja 18 artiklan (maahantuojien ja valmistajien velvoitteet) soveltaminen alkaa?

PPWR:ää aletaan soveltaa 12. elokuuta 2026, ja tämä kattaa myös valmistajien ja maahantuojien velvoitteita koskevat säännökset. Näitä säännöksiä on kuitenkin luettava yhdessä asetuksen aineellisten velvoitteiden kanssa, jotka määritellään eri kohdissa, erityisesti 5–12 artiklassa. Joillakin aineellisilla säännöksillä on eri soveltamispäivät, jotka liittyvät usein siihen, milloin komissio hyväksyy tietyn täytäntöönpanotoimen.

Esimerkiksi kierrätettävyyden osalta valmistajien on noudatettava kierrätettävyyksivaatimuksia ja toteutettava vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely PPWR:n 38 artiklan ja liitteen VII mukaisesti vasta kahden vuoden kuluttua kierrätettävää suunnittelua koskevan delegoidun säädöksen hyväksymisestä. Olettaen, että komissio hyväksyy tämän delegoidun säädöksen tammikuussa 2028 ja että se yhdenmukaistaa täysin kierrätettävää suunnittelua koskevat vaatimukset sekä niihin liittyvän arviointimenetelmän, sitovat kierrätettävyyden suorituskyvykriteerit tulevat sovellettaviksi vasta 1. tammikuuta 2030 tai kahden vuoden kuluttua delegoidun säädöksen voimaantulosta.

Muita PPWR:n mukaisten kestävyys- ja muiden keskeisten vaatimusten soveltamisen voimaantulopäiviä:

- Muovipakkausten kierrätysmuovipitoisuus: 1. tammikuuta 2030 tai kolme vuotta sen täytäntöönpanosäädöksen voimaantulosta, johon viitataan PPWR:n 7 artiklan 8 kohdassa.
- Minimointi (10 artiklan 1–2 kohta): 1. tammikuuta 2030.
- Tyhjän tilan vaatimus kuljetus-, ryhmä- ja verkkokauppapakkauksissa: 1. tammikuuta 2030 alkaen tai kolme vuotta 24 artiklan 2 kohdan mukaisen täytäntöönpanosäädöksen voimaantulon jälkeen; myyntipakkausten tyhjän tilan osalta ks. 10 artikla.
- Uudelleenkäytettävät pakkaukset (11 artikla): asetuksen voimaantulosta (11. helmikuuta 2025) alkaen, mutta vähimmäiskiertojen määrää on noudatettava sen päivämäärän mukaisesti, joka määritellään 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa täytäntöönpanosäädöksessä; säädös on hyväksyttävä viimeistään 12. helmikuuta 2027.
- Uudelleenkäyttövaihtoiteet: 1. tammikuuta 2030 alkaen tai 18 kuukauden kuluttua uudelleenkäyttövaihteiden laskentaa koskevan, 30 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun täytäntöönpanosäädöksen voimaantulosta; säädös on hyväksyttävä viimeistään 30. kesäkuuta 2027.

3) Pitäisikö toimittajien olla velvoitettuja merkitsemään ”tavanomaiset” pakkaukset, kuten muoviset kantokassit, sarjanumerolla?

Pakkausten tai pakkausmateriaalien toimittajia ei pidetä valmistajina 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdan valmistajamääritelmän mukaan, paitsi jos ”valmistaja” on mikroyritys ja toimittaja sijaitsee samassa jäsenvaltiossa.

Asetus ei edellytä, että pakkausten toimittajat olisivat tunnistettavissa pakkauksesta tai tietovälineen kautta. Niiden on ainoastaan varmistettava, että valmistajalla on kaikki tiedot ja asiakirjat, joita tarvitaan pakkausten vaatimustenmukaisuuden osoittamiseen.

Asetus ei myöskään edellytä, että pakkausten toimittajat merkitsevät pakkaukset tyyppin, erän tai sarjanumeron avulla; velvoite kuuluu valmistajille. Käytännössä on kuitenkin hyvin mahdollista, että juuri pakkaustoimittajat huolehtivat siitä, että pakkaukset ovat tunnistettavissa, sillä tämä tehdään usein jo tuotantovaiheessa.

4) Mitkä velvoitteet koskevat pakkausmateriaaleja toimittavia maahantuojaia tai jakelijoita? PÄIVITETTY!

Yleisesti ottaen pakkausten toimittajat eivät vastaa vaatimustenmukaisuusvakuutuksen laatimisesta. Asetuksen 16 artiklan mukaan heidän on kuitenkin toimitettava pakkausten valmistajalle ”kaikki tiedot ja asiakirjat, joita valmistaja tarvitsee osoittaakseen, että pakkaukset ovat tämän asetuksen mukaisia”, mukaan lukien kaikki asiaankuuluvat tekniset asiakirjat. Yritys joka saattaa pakkaukset tai pakatut tuotteet EU:n markkinoille (valmistaja/maahantuoja), on oikeudellisesti vastuussa siitä, että PPWR:n olennaisia vaatimuksia noudatetaan kokonaisuudessaan, myös niitä, jotka perustuvat 5–12 artiklaan. Sen on siksi varmistettava, että käytössä ovat vaatimustenmukaiset pakkaukset, hankkimalla tarvittavat asiakirjat omilta toimittajiltaan. Toimittajien on annettava nämä tiedot ja asiakirjat 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti, eikä niillä siten ole oikeutta kieltäytyä toimittamasta valmistajalle asiaankuuluvaa dokumentaatiota.

5) Mitä pitäisi tapahtua varastossa oleville tai jo ennen 12. elokuuta 2026 valmistetuille pakkauksille, joita ei ole vielä saatettu markkinoille kyseiseen päivään mennessä? Joudutaanko ne hävittämään, valmistamaan uudelleen tai merkitsemään uudelleen? UUSI!

Pakkauksia, joita ei ole saatettu markkinoille 12. elokuuta 2026 mennessä mutta jotka on jo valmistettu ja ovat varastossa, ei tarvitse hävittää, valmistaa uudelleen eikä uudelleenmerkitä. Jotta 15 artiklan 5 ja 6 kohdan vaatimukset täyttyvät – eli että pakkauksessa on yksilöllinen tunniste sekä valmistajan nimi ja osoite – tarvittavat tiedot voidaan antaa mukana seuraavassa asiakirjassa. Sama koskee myös uudelleenkäytettäviä pakkauksia, jotka on jo saatettu markkinoille. Sen sijaan 12. elokuuta 2026 jälkeen valmistettujen pakkausten osalta mukana seuraavaa asiakirjaa saa käyttää vain silloin, kun yksilöllistä tunnistetta sekä nimeä ja osoitetta ei ole mahdollista kiinnittää suoraan pakkaukseen.

Ennen 12. elokuuta 2026 markkinoille saatetut pakkaukset voivat pysyä markkinoilla, vaikka ne eivät täyttäisi PPWR-vaatimuksia.

6) Jos jo tuotetun pakkauksen toimittajaa ei enää ole, tai jos toimittaja ei halua toimittaa tarvittavia tietoja, miten pakkauksen valmistaja voi osoittaa vaatimustenmukaisuuden? UUSI!

Jos ennen 12. elokuuta 2026 valmistettuihin pakkauksiin liittyvät tarvittavat tiedot puuttuvat tai ovat puutteelliset, PPWR:n mukaisen valmistajan on pyrittävä parhaansa mukaan hankkimaan ja toimittamaan tarvittavat tiedot, esimerkiksi pyytämällä niitä entiseltä toimittajalta tai yrityskaupan/sulautumisen/yritysoston yhteydessä uudelta muodostuneelta yhtiöltä, tai tekemällä omia arviointoja.

7) Missä tilanteissa 15 artiklan 5 ja 6 kohdan velvoitteet voidaan täyttää pakkauksen mukana toimitettavilla asiakirjoilla? UUTTA!

Näitä velvoitteita sovelletaan kaikkiin pakkauksiin, jotka saatetaan markkinoille 12. elokuuta 2026 jälkeen, riippumatta pakkauksen tyypistä tai käytetystä materiaalista.

Jos pakkauksen koko tai luonne ei mahdollista yksilöllisen tunnisteen sekä valmistajan nimen ja osoitteen kiinnittämistä PPWR:n 15 artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisesti, tiedot voidaan antaa pakkauksen mukana toimitettavassa asiakirjassa. Se, voidaanko tiedot kiinnittää itse pakkaukseen, tulisi arvioida tapauskohtaisesti ottaen huomioon pakkauksen fyysiset mitat, muoto ja toiminnalliset ominaisuudet. Lisäksi pakkaukset, joita ei ole saatettu markkinoille 12. elokuuta 2026 mennessä mutta jotka on jo valmistettu tai jotka ovat varastossa, voivat myös käyttää mukana toimitettavaa asiakirjaa näiden vaatimusten täyttämiseksi ennen markkinoille saattamista.

8) Käytännössä: tarkoittavatko 15 artiklan 5 kohdan vaatimukset, että jokainen yksittäinen pakkausyksikkö on voitava jäljittää? UUTTA!

15 artiklan 5 kohdan mukaan pakkauksessa on oltava tiedot, joiden avulla se voidaan yksilöidä, kuten sarjanumero, eränumero tai muu vastaava tunniste. Tämän säännöksen tarkoituksena on helpottaa markkinoille saatettujen pakkausten jäljitettävyyttä vaatimustenmukaisuuden todentamista ja markkinavalvontaa varten – eli mahdollistaa pakkauksen tunnistaminen (esimerkiksi pakkaustyyppi, malli tai tuotantoerä), jotta se voidaan yhdistää asiaankuuluvaan tekniseen dokumentaatioon ja vaatimustenmukaisuusvakuutukseen.

Asetus ei edellytä, että pakkausyksikön jokainen osa merkitään erikseen jäljitettävyyttä varten. Esimerkiksi jogurttipikarissa, jossa on muovinen kuppi, kansi sekä holkki tai etiketti, riittää yleensä, että vaaditut tiedot esitetään vain yhdessä myyntipakkauksen osassa.

Lisäksi, jos pakkauksen koko tai luonne ei mahdollista tunnisteen merkitsemistä itse pakkaukseen, 15 artiklan 5 kohdan mukaan tiedot voidaan antaa pakatun tuotteen mukana toimitettavassa asiakirjassa.

Yleisesti ottaen tunnistetiedot voidaan antaa eränumeron tai muun vastaavan keinon avulla, ja ne voivat koskea pakkaustyyppiä tai valmistuserää yksittäisten kappaleiden sijaan. Yleisesti käytetyt ja standardoidut pakkaustuotteet, kuten teipit, tavanomaiset muovipussit tai toimittajilta hankitut kuivausainetaskut, ovat yleensä jäljitettävissä valmistuserän tasolla, eivät jokaisen yksittäisen kappaleen tasolla.

9) Voivatko valmistajat siirtää vastuita kolmansille osapuolille? UUTTA!

Kuten 15 artiklan 1 kohdassa todetaan, valmistajat vastaavat siitä, että niiden markkinoille saattamat pakkaukset ovat PPWR-sääntöjen mukaisia. Ennen pakkauksen saattamista markkinoille valmistajan on siksi toteutettava tietyt vaiheet, mukaan lukien 15 artiklan 2 kohdassa kuvatut: suoritettava vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely, laadittava EU vaatimustenmukaisuusvakuutus ja koottava muu tarvittava tekninen asiakirja-aineisto (ks. 38 ja 39 artikla sekä liitteet VII ja VIII).

Vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelystä: 15 artiklan 2 kohdan mukaan valmistajat voivat tehdä sen itse tai valita että se tehdään heidän puolestaan (esim. laboratorion tai sertifiointi

järjestelmä). EU-vaatimustenmukaisuusvakuutuksesta: artiklan 17 mukaan sen voi laatia valmistaja (artiklan 16(1) nojalla toimittajilta saatujen tietojen ja asiakirjojen perusteella) tai sen voi laatia valtuutettu edustaja, jonka valmistaja on nimennyt kirjallisella valtuutuksella (tällöinkin EU-vaatimustenmukaisuusvakuutuksen vaatimustenmukaisuudesta kokonaisvastuu säilyy valmistajalla). Teknisen dokumentaation osalta: kuten artiklassa 17 todetaan, velvollisuutta laatia se ei voi siirtää toiselle. Valmistajien on siksi kannettava tämä vastuu itse.

PPWR-asetuksen 16 artikla velvoittaa toimittajat toimittamaan valmistajille vaatimustenmukaisuuden osoittamiseksi tarvittavat olennaiset tiedot ja asiakirjat. Asetus luo siten järjestelmän, jossa pakkaustoimittaja antaa vaatimustenmukaisuuden osoittamiseen tarvittavat tekniset tiedot, mutta valmistaja pysyy talouden toimijana, jolla on lainmukainen vastuu vaatimusten mukaisen pakkauksen saattamisesta markkinoille.

Kuten artiklan 17(2) mukaan kuitenkin myös selvästi todetaan, valmistajan nimeämä valtuutettu edustaja voidaan asettaa vastuuseen tietyistä muista tehtävistä. Näihin kuuluu muun muassa vaatimustenmukaisuusvakuutuksen ja teknisen dokumentaation pitäminen kansallisten viranomaisten saatavilla vaaditun ajan, yhteistyö kansallisten viranomaisten kanssa sekä asiaankuuluvien asiakirjojen toimittaminen heille valmistajan puolesta.

Riippumatta siitä, kenet valmistaja mahdollisesti nimeää hoitamaan osaa edellä mainituista tehtävistä, valmistaja säilyy PPWR:n mukaisen pakkausten vaatimustenmukaisuuden osalta ainoana talouden toimijana, jolla on oikeudellinen vastuu, eikä tätä vastuuta voida siirtää sopimusjärjestelyin.

10) Valmistajien ja maahantuojien on säilytettävä tiedot pakkaustensa ”konseptisuunnittelusta, valmistuspiirustuksista ja osien materiaaleista”. Riittääkö, että toimittajat säilyttävät nämä suunnittelutiedot ja toimittavat ne viranomaisille pyydettyäessä? UUTTA!

Valmistajalla on oikeudellinen vastuu siitä, että sen markkinoille saattama pakkaus täyttää PPWR:n velvoitteet, mukaan lukien artikloista 5–12 johtuvat vaatimukset. Vaatimustenmukaisuuden osoittamiseksi kansallisille viranomaisille artikloissa 15(3) ja 18(7) säädetään, että pakkausten valmistajien ja maahantuojien on säilytettävä liitteessä VII tarkoitettu tekninen dokumentaatio 5 vuoden ajan kertakäyttöpakkauksista ja 10 vuoden ajan uudelleenkäytettävistä pakkauksista.

Liitteessä VII todetaan, että teknisen dokumentaation on vähintään sisällettävä ”konseptisuunnittelu, valmistuspiirustukset ja osien materiaalit”. Vaikka valmistajien on noudatettava tätä vaatimusta, niiden tulee varmistaa kaupallisesti arkaluonteisten tietojen luottamuksellisuus sovellettavan EU- ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

11) Artikla 18 asettaa velvoitteita maahantuojille. Mitä maahantuojan tulee ottaa huomioon? UUSI!

Jos pakkaus tuodaan EU:n ulkopuolisesta maasta, maahantuojan vastuulla on varmistaa, että EU:n ulkopuolelle sijoittautunut valmistaja on noudattanut PPWR-asetuksen soveltuvia vaatimuksia. Tämän osoittamiseksi maahantuojan on 12. elokuuta 2026 alkaen varmistettava, että:

- 38 artiklassa tarkoitettu vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely on toteutettu kolmannessa maassa toimivan valmistajan toimesta ja että kyseinen valmistaja on laatinut vaatimustenmukaisuusvakuutuksen;
- Valmistaja on noudattanut 15 artiklan 5 ja 6 kohdan vaatimuksia;
- Pakkauksen mukana toimitetaan vaaditut asiakirjat.

18 artiklan mukaan maahantuojan on ilmoitettava pakkauksessa – tai jos se ei ole mahdollista, mukana seuraavassa asiakirjassa – nimensä, rekisteröity toiminimensä tai rekisteröity tavaramerkkinsä sekä postiosoitteensa ja (jos saatavilla) sähköiset yhteystietonsa. Tämä koskee myös maahantuotuja yleisiä tai brändäämättömiä pakkausmateriaaleja (esim. paperiarkkeja), jotka maahantuojat aikoo saattaa markkinoille, sillä tietojen puuttuminen pakkauksesta ei poista velvollisuutta osoittaa vaatimustenmukaisuutta. Tällaiset pakkaukset markkinoille saatava maahantuojat vastaa tarvittavasta dokumentaatiosta ja vaatimustenmukaisuusvaatimusten täyttämisestä.

Lähtökohtaisesti maahantuojien tulisi käydä vuoropuhelua ja tehdä tarvittavat sopimusjärjestelyt kolmansissa maissa toimivien toimittajien tai valmistajien kanssa, jotta tuodut tuotteet täyttävät PPWR:n asiaankuuluvat vaatimukset. Yleisten ja/tai brändäämättömien maahantuotujen pakkausten osalta tuonnin yhteydessä pakkauksen mukana kulkevaa asiakirjaa, kuten rahtiasiakirjaa, voidaan käyttää 18 artiklan 2 kohdan d alakohdan vaatimusten täyttämiseen, edellyttäen että kaikki vaaditut tiedot ovat siinä mukana.

12) Tuleeko EU:n kautta muihin kuin EU-maihin kuljetettavan kauttakulkupakkauksen noudattaa PPWR-sääntöjä? UUTTA!

Kauttakuljetukset EU:n alueen läpi on hoidettava EU:n yleisten tuotetta koskevien sääntöjen ja tullilainsäädännön mukaisesti. Komission ohjeistuksen kohdan 19 mukaan EU:n markkinoille saatettavaksi tarkoitetun pakkauksen tai pakatun tuotteen on täytettävä PPWR:n vaatimukset.

Jos pakkausta tai pakattuja tuotteita ei ‘ilmoiteta vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi’ vaan ne pysyvät kauttakulussa EU:ssa matkalla EU:n ulkopuoliseen määränpäähän, PPWR:n vaatimusten noudattamista ei edellytetä, koska niitä ei katsota saatetun markkinoille.

Tuontituotteiden osalta markkinoille saattamisen katsotaan yleensä tapahtuvan silloin, kun tuotteet ‘ilmoitetaan vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi’²³. Vapaaseen liikkeeseen luovutuksen tarkoituksena on hoitaa kaikki tuontimuodollisuudet, jotta tavarat voidaan saattaa EU:n markkinoille ja ne voivat liikkua siellä vapaasti. Näin ilmoitettujen tuotteiden on siksi oltava sovellettavan unionin yhdenmukaistamislainsäädännön mukaisia. Käytännössä vapaaseen liikkeeseen luovutus ja markkinoille saattaminen eivät kuitenkaan aina tapahdu samanaikaisesti, esimerkiksi etämyynissä markkinoille saattaminen voi tapahtua ennen vapaaseen liikkeeseen luovutusta.

Jos yritys tuo pakattuja tuotteita EU:hun ja vie ne myöhemmin kolmanteen maahan, pakattujen tuotteiden on täytettävä PPWR:n vaatimukset vain, jos ne saatetaan markkinoille EU:ssa. Markkinoille saattaminen edellyttää tarjousta tai sopimusta kahden tai useamman oikeus- tai luonnollisen henkilön välillä, jolla siirretään kyseiseen tuotteeseen liittyvä omistusoikeus, hallinta tai muu varallisuus oikeus. Siksi, jos tavarat ainoastaan kulkevat EU:n kautta ilman että ne luovutetaan vapaaseen liikkeeseen tai saatetaan markkinoille, niiden ei tarvitse noudattaa PPWR:n sääntöjä.

13) Voidaanko esimerkiksi elintarvikelainsäädännön jo edellyttämät tiedot katsoa riittäviksi PPWR:n 15 artiklan 5 ja 6 kohdan vaatimusten täyttämiseksi? UUTTA!

²³ Tutustu komission EU:n tuotemääräysten soveltamista koskevaan ”Siniseen oppaaseen” (kohdat 2.3 ja 2.5) sekä PPWR:ää koskevaan komission tiedonantoon, kohta 19.

Elintarvikelainsäädäntö ja PPWR ovat eri säädöskokonaisuuksia, joilla on eri tavoitteet, ja niitä tulisi siksi tarkastella toisiaan täydentävinä. Se, riittävätkö elintarvikelainsäädännön nojalla annetut tiedot PPWR:n 15 artiklan 5 ja 6 kohdan vaatimusten täyttämiseen, riippuu kyseisestä elintarvikesäädännöksestä sekä annettavien tietojen luonteesta ja siitä, mihin ne on sijoitettava.

PPWR:n 15 artiklan 5 kohta: PPWR:n 15 artiklan 5 kohdan mukaan pakkauksessa on oltava tyyppi-, erä- tai sarjanumero tai muu tunnistus, jonka avulla pakkaus voidaan yksilöidä; jos pakkauksen koko tai luonne ei tätä mahdollista, vaaditut tiedot voidaan antaa pakatun tuotteen mukana toimitettavassa asiakirjassa. Pakkauksen tunnistaminen on tarpeen, jotta toimivaltainen viranomainen tai viranomaiset (jotka eivät välttämättä ole elintarviketuotteista vastaavat toimivaltaiset viranomaiset) voivat yhdistää pakkauksen vaatimustenmukaisuusvakuutukseen ("DoC"), jonka pakkauksen valmistaja laatii PPWR:n tarkoituksia varten.

Elintarvikelainsäädännön tarkoituksiin annetut jäljitettävyystiedot eivät täytä PPWR:n 15 artiklan 5 kohdan vaatimuksia, elleivät ne varmista, että pakkaus on toimivaltaisen viranomaisen tai viranomaisten tunnistettavissa, voidaan liittää DoC:hen ja lisäksi on merkitty itse pakkaukseen tai esitetty mukana toimitettavassa asiakirjassa.

PPWR:n 15 artiklan 6 kohta: pakkauksen valmistaja on määritettävä PPWR:ssä olevan "valmistaja"-määritelmän perusteella, kun taas [asetuksen \(EU\) N:o 1169/2011](#) elintarviketietojen antamisesta kuluttajille ²⁴ (FIC-asetus) 8 artikla antaa joustoa sen määrittämiseen, kuka on vastuussa oleva elintarvikealan toimija. Tämän vuoksi vastuussa oleva elintarvikealan toimija ja pakkauksen valmistaja eivät välttämättä aina ole sama luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö. Se, että elintarvikelainsäädännön tarkoituksiin yksilöidään yksi toimija, ei ratkaise sitä, kuka on PPWR:n mukainen valmistaja.

Jos elintarvikealan toimija ja pakkauksen valmistaja ovat sama luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, on tärkeää varmistaa, että annettavat tiedot täyttävät molempien unionin säädösten vaatimukset. Esimerkiksi FIC-asetuksen 9 artiklan 1 kohdan h alakohdan mukaan on ilmoitettava elintarvikealan toimijan nimi tai toiminimi ja osoite, ja FIC-asetuksen 12 artiklassa säädetään, miten nämä tiedot on esitettävä. PPWR:n 15 artiklan 6 kohdan mukaan on ilmoitettava pakkauksen valmistajan nimi, rekisteröity toiminimi tai rekisteröity tavaramerkki sekä postiosoite, johon ja – jos saatavilla – sähköiset yhteydenpitotavat, joiden kautta valmistajaan voi ottaa yhteyttä. Lisäksi PPWR:n 15 artiklan 6 kohdassa täsmennetään, miten tiedot on annettava: fyysisessä muodossa tai pakkauksessa olevassa QR-koodissa; tai jos tämä ei ole mahdollista, koontipakkauksessa olevassa QR-koodissa (kun koontipakkausta käytetään ja siinä on tietoväline tietojen antamiseksi 12 artiklan 1, 2 ja 4 kohtaan liittyen) tai tuotteen mukana seuraavassa asiakirjassa.

Sen vuoksi FIC-asetuksen mukaisesti annettavat tiedot elintarvikealan toimijasta eivät välttämättä täytä PPWR:n 15 artiklan 6 kohdassa asetettuja vaatimuksia pakkauksen valmistajaa koskevien tietojen antamisesta. Jos talouden toimija haluaa antaa yhden ja saman tietokokonaisuuden sekä elintarvikealan toimijasta että pakkauksen valmistajasta, tiedot on esitettävä tavalla, joka täyttää molempien unionin säädösten vaatimukset; pelkkä FIC-asetuksen noudattaminen ei siis riitä.

²⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1169/2011, annettu 25 päivänä lokakuuta 2011, elintarviketietojen antamisesta kuluttajille; sillä muutetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksia (EY) N:o 1924/2006 ja (EY) N:o 1925/2006 sekä kumotaan komission direktiivi 87/250/ETY, neuvoston direktiivi 90/496/ETY, komission direktiivi 1999/10/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/13/EY, komission direktiivit 2002/67/EY ja 2008/5/EY sekä komission asetus (EY) N:o 608/2004 (EUVL L 304, 22.11.2011, s. 18)

14) Kuka on nimettömän tai tavaramerkittömän, räätälöidyn kuljetuspakkauksen valmistaja? UUTTA!

Jos yritys tilaa toiselta yritykseltä mittatilauspakkauksen, tilaava yritys katsotaan PPWR:n mukaan valmistajaksi.

Tämä johtuu siitä, että pakkauksissa, joissa ei ole nimeä tai tavaramerkkiä, ratkaisevaa on se, kuka tekee tilauksen ja määrittää kyseisen pakkauksen suunnitteluvaatimukset. Jos pakkaus tehdään mittatilauksena tietylle tuotteelle, pakkauksen ominaisuudet määräytyvät tuotteen perusteella, ja siksi päätösvalta on yrityksellä, joka tilaa mittatilauspakkauksen. Pakkauksen valmistajalle toimittavan yrityksen on annettava valmistajalle tarvittavat tekniset asiakirjat PPWR:n 16 artiklan mukaisesti.

XI. TYHJÄ TILA

1) Kenen on noudatettava 24 artiklan tyhjää tilaa koskevia vaatimuksia?

24 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan ryhmä-, kuljetus- ja verkkokauppapakkausten enimmäinen tyhjän tilan osuus, jota on noudatettava sen talouden toimijan, joka täyttää kyseiset pakkaukset. Tämä voi olla 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdassa tarkoitettu valmistaja sekä muut talouden toimijat, jotka saattavat pakatut tuotteet markkinoille.

2) Miten 24 artiklan 4 kohdassa käytetty ilmaus ”välttämätön vähimmäismäärä” tulisi ymmärtää?

Myyntipakkauksen tyhjän tilan osuudella tarkoitetaan myyntipakkauksen kokonaisen sisätilavuuden ja pakatun tuotteen tilavuuden välistä erotusta. Tätä kohtaa koskevaa vaatimustenmukaisuutta arvioitaessa täytemateriaaleilla täytetty tila – kuten paperisilppu, ilmatyyny, kuplamuovi, sienitäytteet, vaahtomuovitäytteet, puuvilla, polystyreenirouhe tai styroksilastut – katsotaan tyhjäksi tilaksi. Myyntipakkausten tyhjän tilan osuudelle PPWR:ssä ei ole asetettu enimmäisrajaa; sen sijaan myyntipakkauksen täyttävän talouden toimijan vastuulla on minimoida tyhjä tila ja osoittaa tämä teknisissä asiakirjoissa. Tätä säännöstä on luettava yhdessä pakkausten minimointia koskevan 10 artiklan kanssa.

3) Koskeeko 50 %:n tyhjän tilan osuutta koskeva vaatimus myös mallipatentteja?

Toisin kuin pakkausten minimointia koskevassa 10 artiklassa, 24 artiklassa ei ole erillisiä poikkeuksia pakkauksille, joita suojaavat pakkaussuunnitteluoikeudet tai tavaramerkit. 50 %:n raja koskee kuitenkin vain ryhmäpakkauksia, kuljetuspakkauksia ja verkkokauppapakkauksia (24 artiklan 1 kohta).

4) Miten pyöreät tuotteet ja muut epäsäännölliset muodot huomioidaan tyhjän tilan laskentamenetelmässä?

Komissio hyväksyy viimeistään 12. helmikuuta 2028 täytäntöönpanosäädökset, joilla vahvistetaan menetelmä tyhjän tilan osuuden laskemiseksi ryhmäpakkauksissa, kuljetuspakkauksissa ja verkkokauppapakkauksissa (24 artiklan 2 kohta). Menetelmässä on otettava huomioon pakkauksen erityispiirteet silloin, kun pakkaus on sijoitettava niin suureen tyhjään tilaan, että sovellettavat oikeudelliset vaatimukset täyttyvät tai tuote pysyy suojattuna. Menetelmässä huomioidaan epäsäännöllisen muotoiset pakatut tuotteet, pakkaukset, joissa on useampi kuin yksi myyntipakkaus tai tuote, nestemäisiä tuotteita sisältävät pakkaukset, tuotteet, joiden sisältö vaurioituu helposti, sekä pienikokoiset tuotteet, jotka voivat vaurioitua suurempien tuotteiden vuoksi, ja lisäksi kuljetuspakkauksessa tarvittava vähimmäistila lähetystarrojen kiinnittämistä varten. Talouden toimijoiden on noudatettava tyhjän tilan osuuden raja-arvoa viimeistään 1. tammikuuta 2030 tai kolmen vuoden kuluessa tämän täytäntöönpanosäädöksen voimaantulosta.

Menetelmä perustuu laajaan esimerkkiaineistoon, myös epäsäännöllisiin muotoihin.

XII. KIELLOT JA TIETTYJEN PAKKAUSTEN KÄYTTÖ

1) Mitä välineitä on käytettävissä liitteen V täytäntöönpanon oikeudellisen yhdenmukaistamisen ja ennakoitavuuden varmistamiseksi?

Asetus valtuuttaa komission hyväksymään viimeistään helmikuussa 2027 suuntaviivat yhteistyössä jäsenvaltioiden ja EFSA:n (Euroopan elintarviketurvallisuusviranomainen) kanssa, jotta selitetään liitettä V tarkemmin. Suuntaviivoissa esitetään muun muassa esimerkkejä soveltamisalaan kuuluvista pakkausmuodoista ja mahdollisista rajoituksista koskevista poikkeuksista sekä annetaan ei-tyhjentävä luettelo hedelmistä ja vihanneksista, jotka on rajattu liitteen V kohdan 2 ulkopuolelle (PPWR:n 25 artiklan 6 kohta).

Komissio on käynnistänyt suuntaviivojen valmistelun ja pyrkii varmistamaan, että ne perustuvat tieteelliseen näyttöön ja uusimpaan teknologiseen kehitykseen. Tavoitteena on luoda yhteinen tulkinta ja varmistaa, että soveltamisalaan kuuluvia pakkausmuotoja sekä mahdollisia rajoituksista myönnettäviä poikkeuksia sovelletaan yhdenmukaisesti. Vaikka asetus ei valtuuta komissiota yhdenmukaistamaan poikkeuksen piiriin kuuluvien hedelmien ja vihannesten luetteloa täytäntöönpano- tai delegoidulla säädöksellä, komissio on yhdessä EFSA:n kanssa tehnyt paljon työtä varmistaakseen tulevien suuntaviivojen vahvan tieteellisen perustan ja odottaa, että jäsenvaltiot noudattavat suuntaviivoja niiden julkaisemisen jälkeen.

Lopuksi asetuksessa on erillinen tarkistamlauseke, joka velvoittaa komission arvioimaan pakkauskieitoja viimeistään vuoteen 2032 mennessä ja antaa sille valtuudet ehdottaa uusia rajoituksia tai muuttaa nykyisiä poikkeuksia ja vapautuksia.

2) Mitä liitteessä V olevan 2 kohdan käsitteet ‘käsitlemättömät tuoreet hedelmät ja vihannekset’ ja ‘osoitettu tarve’ tarkoittavat?

Käsitteitä ‘käsitlemättömät tuoreet hedelmät ja vihannekset’ ja ‘osoitettu tarve’ täsmennetään edelleen asiaankuuluvien sidosryhmien ja EFSA:n kanssa käytävän virallisen kuulemisen jälkeen, osana komission ohjeiden valmistelua.

Käsite ‘käsitlemättömät tuoreet hedelmät ja vihannekset’ tarkoittaa tuoreita hedelmiä ja vihanneksia, joita ei ole muutettu.

Kun tällaiset hedelmät ja vihannekset painavat alle 1,5 kg, niitä ei saa esipakata. Komissio laatii ohjeet, joissa tieteellisiin tutkimuksiin nojaten kuvataan, mitkä käsitlemättömät tuoreet hedelmät ja vihannekset soveltuvat poikkeusten piiriin.

3) Voidaanko liitteessä V olevan 4 kohdan kattamien esimerkinomaisten pakkausmuotojen ja tuotteiden soveltamisalaa laajentaa muihin toimialoihin (esim. kouluihin) niiden poikkeusten lisäksi, jotka on nimenomaisesti lueteltu?

Liitteen V kohdan 4 soveltamisalaan kuuluu HORECA-sektorilla käytettävä kertakäyttöinen muovipakkaus, joka on tarkoitettu mausteille, säilykkeille, kastikkeille, kahvikermajauheelle/-lisukkeelle, sokerille ja mausteseoksille. Siinä vapautetaan nimenomaisesti vain (a) mukaan otettava, välittömään kulutukseen tarkoitettu valmiiksi valmistettu ruoka sekä (b) terveydenhuoltoala. Havainnollistavat pakkausmuodot täsmennetään ohjeistuksessa. PPWR-asetus ei anna oikeusperustaa laajentaa poikkeusluetteloa muihin sektoreihin.

4) Miten liitteen V kohdan 1 ilmaisua ‘välttämätön käsittelyn helpottamiseksi’ tulisi tulkita?

Tarkoitettu rajoitus koskee ‘myyntipisteessä käytettävää kertakäyttöistä muovista ryhmäpakkausta (...), joka on suunniteltu niin sanotuksi mukavuuspakkaukseksi, jotta kuluttajat voisivat tai heitä kannustettaisiin ostamaan useampi kuin yksi tuote’. Kohteena on tarpeeton kertakäyttöinen muovinen ryhmäpakkaus, joka on tehty käytön helppoutta ja mukana kuljettamista varten ja joka samalla houkuttelee ostamaan enemmän.

Kiellon soveltaminen edellyttää, että molemmat ehdot täyttyvät. Tällaisen pakkauksen tyypillisimpiä esimerkkejä ovat niputuskalvot ja kutistekääreet, joilla kootaan yhteen vähintään kaksi varastoyksikköä (SKU:ta).

Muita esimerkkejä ja muita ohjaavia periaatteita esitetään ohjeistuksessa. B2B-tilanteisiin kiello ei kuitenkaan ulotu.

Komission ohjeissa täsmennetään esimerkkien avulla, miten ilmaisu ”tarpeen käsittelyn helpottamiseksi” pannaan käytännössä täytäntöön.

5) Kieltäkö liitteen V 6 kohta biohajoavat tai kompostoituvat pussit?

Kaikki erittäin kevyet muoviset kantokassit (mukaan lukien kompostoituvat tai biohajoavat pussit) on kielletty liitteen V 6 kohdan nojalla. Jos tällaisia pusseja kuitenkin tarvitaan hygieniasyistä tai niitä annetaan irtomyyntielintarvikkeiden myyntipakkauksena ruokahävikin ehkäisemiseksi, ne rajataan tämän yhdenmukaistetun kiellon ulkopuolelle.

Erittäin kevyet muoviset kantokassit, joita tarvitaan hygieniasyistä tai joita annetaan irtoruoan myyntipakkauksena ruokahävikin ehkäisemiseksi, eivät ole liitteen V kohdan 6 mukaisen kiellon piirissä, mutta ne sisältyvät lähtökohtaisesti PPWR-asetuksen 34 artiklan 1 kohdassa kaikkiin kevyisiin muovisiin kantokasseihin asetettuun 40 %:n vähennystavoitteeseen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin päättää vapauttaa kyseisen kassityypin vähennystavoitteesta (PPWR 34 artiklan 4 kohta). 40 %:n tavoitteen saavuttamiseksi jäsenvaltiot voivat myös päättää kieltää erittäin kevyet muoviset kantokassit, mukaan lukien kompostoituvat tai biohajoavat kassit, joita tarvitaan hygieniasyistä tai joita annetaan irtoruoan myyntipakkauksena ruokahävikin ehkäisemiseksi.

Jäsenvaltioiden asettamien markkinointirajoitusten (kieltojen) on kuitenkin oltava oikeasuhteisia ja syrjimättömiä (PPWR 34 artiklan 2 kohta).

6) Voivatko hotellien minikokoiset kosmetiikkatuotteet olla saatavilla pyynnöstä? Voidaanko odottaa poikkeuksia hygieniasyistä pakatuille tuotteille, kuten hammasharjoille ja vanulapuille?

Liitteen V kohdassa 5 viitataan ‘majoitusalan kertakäyttöpakkauksiin, jotka on tarkoitettu yksittäistä varausta varten’.

Asetuksessa ei määritellä käsitteitä ‘kosmetiikka-, hygieni- ja toilettituote’, eikä siinä vapauteta minipakkauksia, jotka ovat saatavilla pyynnöstä tai ostettavissa hotellin tiloissa, vaan ainoastaan ne, jotka on tarkoitettu yksittäistä varausta varten. Yhdenmukaisen käytännön varmistamiseksi komissiolle on annettu tehtävä selvittää liitettä V tarkemmin, mukaan lukien esimerkit soveltamisalaan kuuluvista pakkausmuodoista sekä mahdollisista rajoituksista koskevista poikkeuksista, julkaisemalla ohjeet viimeistään 12. helmikuuta 2027 (PPWR 25 artiklan 6 kohta). Komission ohjeiden oikea-aikainen hyväksyminen varmistaa, että säännöksen soveltamisala on riittävän selkeä lähes kolme vuotta ennen soveltamispäivää.

Komissio aikoo kuulla asiaankuuluvia sidosryhmiä, myös majoitus- ja ravitsemisalaa, ennen ohjeiden julkaisemista. Lisäksi on syytä muistaa, että kiello koskee vain pakkauksia, ei tuotteita sinänsä – tuotteita voidaan siis edelleen tarjota ilman pakkausta.

7) Kielletäänkö kertakäyttöiset muoviset elintarvike- ja juomapakkaukset viihde- ja urheilutapahtumissa sekä festivaaleilla?

Urheilu- ja viihdepaikat sekä festivaalit kuuluvat HORECA-määritelmään (3 artiklan 1 kohdan 35 alakohhta), jolla viitataan majoitus- ja ravitsemistoimintaan NACE Rev. 2 -luokituksen (toimialojen tilastollinen luokitus) mukaisesti. NACE Rev. 2 sisältää ohjeistusta, jonka mukaan ratkaisevaa on se, että toimipaikassa tarjotaan välittömään kulutukseen sopivia aterioita, myös juomia, eikä se, millainen toimipaikka niitä tarjoaa. HORECA-alan toimipaikat, joilla ei ole pääsyä juomaveteen, on kuitenkin nimenomaisesti rajattu kiellon ulkopuolelle liitteen V kohdan 3 mukaisesti.

8) Kattaako liitteen V kohdan 3 mukainen kiello hotellin huonepalvelun? Entä jos hotelli toimittaa ruokaa ravintolan tilojen ulkopuolelle?

Liitteessä V olevan 3 kohdan pakkauskielto koskee HORECA-sektoria, jota on tulkittava 3 artiklan 1 kohdan 35 alakohdan määritelmän mukaisesti; siinä puolestaan viitataan NACE Rev. 2 -luokitukseen. Hotellit kuuluvat HORECA-sektoriin, joten myös huonepalvelu kuuluu kiellon piiriin.

Jos hotelli kuitenkin toimittaa ruokia ja juomia pakkauksissa hotellin tilojen ulkopuolelle, tällaisia pakkauksia ei kielletä 25 artiklan eikä liitteen V 3 kohdan nojalla. Tällöin sovelletaan kuitenkin mukaan otettavien tuotteiden (take-away) sektorilla täyttööön ja uudelleenkäyttöön liittyviä velvoitteita, joista säädetään 32 ja 33 artiklassa.

9) Onko liitteen V ”havainnollistava esimerkki” -sarakeessa esitetty esimerkkiluettelo tyhjentävä?

Luettelo ei ole tyhjentävä, kuten sen sanamuoto (‘havainnollistava esimerkki’) osoittaa. Kieltojen soveltamisalaan kuuluvia muotoja täsmennetään myöhemmin komission ohjeissa, jotka on määrä laatia 12. helmikuuta 2027 mennessä, kuten edellisten kysymysten vastauksissa todetaan.

Uudelleenkäytettävät pakkaukset (11 artikla)

1) Miten uudelleenkäytettävien pakkausten kiertokerrat tai kuljetusmatkat lasketaan?

Uudelleenkäytettävät pakkaukset on suunniteltava niin, että ne kestävät vähintään tietyn määrän käyttökertoja (kiertoja), joka vahvistetaan 11 artiklan 2 kohdan nojalla annettavassa delegoidussa säädöksessä. Velvollisuus laskea ja raportoida uudelleenkäytettävien kuljetuspakkausten kiertojen määrä riippuu käytössä olevan uudelleenkäyttöjärjestelmän tyypistä. Erityisesti avoimen kierron uudelleenkäyttöjärjestelmät, joissa ei ole järjestelmäoperaattoria, on vapautettu tästä velvoitteesta (liite VI, osa A, 1 jakso, i alakohta). Suljetun kierron järjestelmien, joissa on järjestelmäoperaattori, on raportoitava jokaisen yksittäisen uudelleenkäytettävän pakkauksen kiertojen tai kuljetuskertojen määrästä, tai vaihtoehtoisesti keskiarvoon perustuvasta arviosta, jos laskenta yksittäisen pakkauksen tasolla ei ole toteuttamiskelpoista.

Uudelleenkäyttötavoitteiden saavuttamisen laskentaa koskevat tarkemmat säännöt, joista säädetään 30 artiklassa, täsmennetään 12 artiklan 6 kohdan nojalla annettavassa täytäntöönpanosäädöksessä. Tässä säädöksessä määritellään myös tilanteet, joissa yksilöllistä QR-koodia ja kiertojen seurantaa ei katsota toteuttamiskelpoiseksi, ja kiertojen laskenta voidaan tehdä keskimääräiseen arvioon perustuen.

Valmistajien on osoitettava, että uudelleenkäytettävän pakkauksen suunnittelu ja siihen liittyvä uudelleenkäyttöjärjestelmä mahdollistavat vähimmäiskierron määrää koskevan vaatimuksen täyttymisen. Tämä on tehtävä silloin, kun pakkaus tai pakattu tuote saatetaan markkinoille, teknisissä asiakirjoissa, ja vaatimus koskee sekä avoimen että suljetun kierron uudelleenkäyttöjärjestelmissä kiertäviä uudelleenkäytettäviä pakkauksia.

27 artiklan ja liitteen VI mukaisesti uudelleenkäyttöjärjestelmät on suunniteltava niin, että niissä kiertävät uudelleenkäytettävät pakkaukset saavuttavat vähintään delegoidussa säädöksessä asetetun suunnitellun vähimmäiskierron määrän. Tämän varmistavat jäsenvaltioiden markkinavalvontaviranomaiset (62 artiklan 1 kohta, h alakohta).

Uudelleenkäyttöjärjestelmät

2) Mitä ‘avoin kierto’ tarkoittaa uudelleenkäyttöjärjestelmässä, ja millaisia konkreettisia esimerkkejä tällaisista järjestelmistä on?

Avoimen kierron uudelleenkäyttöjärjestelmissä keskeistä on yhteentoimivuus: uudelleenkäytettävät pakkaukset voivat liikkua eri yritysten, toimipaikkojen, tuoteryhmien tai toimialojen välillä sen sijaan, että ne palautuisivat yhden järjestelmäoperaattorin hallintaan. Avoin kierto ei myöskään automaattisesti tarkoita, että pakkaus siirtyy kuluttajan omistukseen maksun jälkeen – tämä riippuu liiketoimintamallista. Tällaisille järjestelmille on tyypillistä standardoidut pakkaukset, yhteinen infrastruktuuri (esim. keräys, pesu ja uudelleenjakelu), ja niitä koordinoi usein järjestelmäoperaattori, joka hoitaa logistiikan ja varmistaa laadun, vaikka operaattorin olemassaolo ei PPWR:n mukaan ole oikeudellinen edellytys.

PPWR:n mukaan avoimen kierron järjestelmät, joissa ei ole järjestelmäoperaattoria, vapautetaan uudelleenkäyttömerkintöjä koskevista vaatimuksista sekä saavutettujen kiertojen lukumäärän raportoinnista.

Esimerkkejä avoimen kierron järjestelmistä ilman järjestelmäoperaattoria ovat seuraavat:

0,33 litran longneck-uudelleenkäyttöpullon järjestelmä (Saksassa): järjestelmää käyttävät pääasiassa panimot, mutta myös kivennäisvesiyritykset ja muut hiilihapollisten virvoitusjuomien valmistajat. Vaikka Saksan Panimoliitto on määritellyt pullolle standardin ja osallistujille on lisensointijärjestelmä, järjestelmäoperaattoria ei ole.

Eurolava: järjestelmässä on lavoille yhteinen standardi ja valmistusta varten myönnetään lisensejä, mutta varsinaista järjestelmäoperaattoria tai järjestelmän hallinnointia ei ole, vaikka yksi yhdistys (eli EPAL) vastaa lisensoinnista ja joistakin muista palveluista.

3) Miten uudelleenkäytettäviä pakkauksia käyttävät talouden toimijat voivat varmistaa, että asianmukainen uudelleenkäyttöjärjestelmä on olemassa?

PPWR:n 27 artiklan mukaan uudelleenkäytettäviä pakkauksia käyttävien talouden toimijoiden on osallistuttava yhteen tai useampaan uudelleenkäyttöjärjestelmään ja varmistettava, että järjestelmät täyttävät PPWR:n liitteen VI A-osassa asetetut vaatimukset. Talouden toimijat voivat myös perustaa oman uudelleenkäyttöjärjestelmänsä, jonka on noudatettava liitettä VI. PPWR määrittää liitteessään VI uudelleenkäyttöjärjestelmien vähimmäisvaatimukset, ja alan on löydettävä yhteistyön keinot sekä kunkin tuotteen ja paikallisten olosuhteiden kannalta sopivimmat ratkaisut, jotta uudelleenkäyttöjärjestelmä toimisi mahdollisimman tehokkaasti.

4) Pitääkö uudelleenkäyttöjärjestelmän olla avoin kaikille loppukäyttäjille?

Uudelleenkäyttöjärjestelmät voivat vaihdella kooltaan ja maantieteelliseltä kattavuudeltaan: pienistä paikallisista järjestelmistä aina laajempiin kokonaisuuksiin, jotka voivat ulottua yhden tai useamman jäsenvaltion alueelle. Uudelleenkäyttöjärjestelmän ei tarvitse kattaa koko jäsenvaltiota. Sen on kuitenkin tarjottava loppukäyttäjille tasapuolinen pääsy ja oikeudenmukaiset ehdot sillä alueella, jolla se toimii.

5) Ovatko uudelleenkäyttöjärjestelmät velvollisia hoitamaan laajennetun tuottajavastuun uudelleenkäyttöjärjestelmään osallistuvien tuottajien puolesta? UUTTA!

Laajennetun tuottajavastuun (EPR) velvoitteet koskevat kaikkia tuottajia, jotka saattavat pakkauksia unionin markkinoille, riippumatta siitä, ovatko ne kertakäyttöisiä vai uudelleenkäytettäviä.

Vaikka EPR-velvoite säilyy uudelleenkäytettävän pakkauksen tuottajalla, uudelleenkäyttöjärjestelmässä on oltava menettelyt, joilla varmistetaan, että järjestelmään kuuluvien uudelleenkäytettävien pakkausten EPR-velvoitteet pannaan täytäntöön, kuten PPWR:n liitteen VI, osan A, kohdan 1(i) mukaisesti.

Liitteen VI säännöstä on tarkasteltava sen mukaan, miten uudelleenkäyttöjärjestelmät on organisoitu. Avoimissa kiertojärjestelmissä, joissa ei ole järjestelmäoperaattoria, uudelleenkäytettävät pakkaukset kiertävät määrittelemättömän osallistujajoukon välillä komission tiedonannon kohdan 2 mukaisesti. Siksi uudelleenkäyttöjärjestelmään voi osallistua useampi kuin yksi tuottaja, joilla on vastaavat EPR-velvoitteet. Avoimissa kiertojärjestelmissä, joissa uudelleenkäyttöjärjestelmän operaattorina on usein valmistaja, vain yksi tuottaja vastaa EPR-velvoitteiden noudattamisesta.

Tuottaja voi päättää, miten se täyttää EPR-velvoitteensa, siltä osin kuin jäsenvaltio ei ole antanut tarkempia sääntöjä.

Kuljetuspakkausten uudelleenkäyttötavoitteet

6) Kattaako kuljetuspakkausten uudelleenkäyttötavoitteista myönnetty poikkeus pahvilaatikoille myös välikerrokset ja aaltopahvin?

29 artiklan 4 kohdan d alakohdassa pahvilaatikot rajataan uudelleenkäyttötavoitteiden soveltamisalan ulkopuolelle. Tämän on katsottava koskevan myös aaltopahvilaatikoita. 29 artiklan 4 kohdan poikkeusluetteloa on kuitenkin tulkittava tiukasti, ja se on rajoittava materiaalin, muodon ja käyttötarkoituksen osalta. Siksi pahvia koskeva poikkeus tarkoittaa vain pahvilaatikoita eikä kata välikerroksia. Toisaalta, koska välikerrokset eivät myöskään ole muoto, joka on nimenomaisesti lueteltu 29 artiklan 1 kohdassa, ne eivät alun perinkään kuulu uudelleenkäyttötavoitteiden piiriin.

7) Mitkä pakkausmuodot kuuluvat kuljetuspakkausten joustavia muotoja koskevan poikkeuksen piiriin?

29 artiklan 4 kohdan c alakohta rajaa tavoitteiden ulkopuolelle kuljetuspakkauksissa käytettävät joustavat pakkausmuodot, joita käytetään kuljetuksessa ja jotka ovat suorassa kosketuksessa elintarvikkeisiin ja rehuun, sellaisina kuin ne määritellään asetuksen (EY) N:o 178/2002 2 artiklassa ja 3 artiklan 4 kohdassa, tai elintarvikkeen ainesosiin, sellaisina kuin ne määritellään asetuksen (EU) N:o 1169/2011 2 artiklan 2 kohdan f alakohdassa.

Tämän vuoksi kaikkien 29 artiklan 1 kohdassa lueteltujen joustavien pakkausmuotojen, kuten suursäkkien tai joustavien IBC-säiliöiden, jotka eivät ole suorassa kosketuksessa elintarvikkeisiin ja rehuun, eivätkä myöskään ole vaarallisten aineiden kuljetukseen (poikkeus 29 artiklan 4 kohdan d alakohdan mukaan) tai nimenomaisesti suurten koneiden kuljetukseen räätälöityjä (poikkeus 29 artiklan 4 kohdan b alakohdan mukaan), on täytettävä 29 artiklan 1–3 kohdassa asetetut uudelleenkäyttötavoitteet.

Näitä täsmennetään edelleen 30 artiklan nojalla annettavassa täytäntöönpanosäädöksessä, jossa määritellään säännöt uudelleenkäyttötavoitteiden saavuttamisen laskentaa varten.

8) Lasketaanko ”kuormalavojen kääriinnät ja sidontanauhat” yhdeksi muodoksi vai kahdeksi erilliseksi muodoksi?

Kuormalavojen kääriinnät ja sidontanauhat ovat eri pakkausmuotoja, mutta ne voivat kuulua samaan kuljetusyksikköön, kun 29 artiklan uudelleenkäyttötavoitteiden noudattamista lasketaan. Asiaa täsmennetään vielä 30 artiklan nojalla annettavassa täytäntöönpanosäädöksessä, joka koskee uudelleenkäyttötavoitteiden saavuttamisen laskentasääntöjä.

9) Jos muotoa ei mainita 29 artiklan 1 kohdassa, voiko se silti kuulua kuljetuspakkausten uudelleenkäyttötavoitteiden piiriin? Kuuluvatko kaikki joustavat pakkausmuodot, kuten suljetut pussit, tähän piiriin vai vain 1 kohdassa luetellut muodot?

29 artiklan 1 kohdassa esitetään tyhjentävä luettelo pakkausmuodoista, joita uudelleenkäyttötavoitteet koskevat, mukaan lukien niiden joustavat muodot. Jos suljettu pussi on välikontti (intermediate bulk container), se kuuluu uudelleenkäyttötavoitteiden piiriin, ellei se ole suorassa kosketuksessa elintarvikkeisiin tai rehuun 29 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla; tällöin se on vapautettu vaatimuksista.

10) Miten kuljetusyksikkö määritellään?

Käsitettä ei määritellä eikä sitä käytetä asetuksessa, mutta se voidaan määritellä myöhemmin, kun annetaan 30 artiklan 3 kohdan nojalla hyväksyttävä täytäntöönpanosäädös, jossa säädetään uudelleenkäyttötavoitteiden saavuttamisen laskentasäännöistä.

Juomien uudelleenkäyttötavoitteet

11) Koskevatko juomien uudelleenkäyttötavoitteet erikseen alkoholittomia ja alkoholijuomia, vai onko kyse yhteisestä tavoitteesta?

29 artiklan 6 kohdassa säädetty juomien uudelleenkäyttötavoite koskee sekä alkoholijuomia että alkoholittomia juomia. Lopulliset jakelijat, kuten vähittäiskaupat, baarit ja ravintolat, voivat päättää, millaisia juomia (alkoholillisia, alkoholittomia tai molempia) ne tarjoavat kuluttajille myyntiin uudelleenkäytettävissä pakkauksissa täyttääkseen uudelleenkäyttötavoitteen. Lopullisten jakelijoiden on kuitenkin varmistettava, että niiden omien tuotemerkkiensä juomat edistävät uudelleenkäyttötavoitteen saavuttamista oikeudenmukaisesti ja suhteellisesti.

12) Mitkä juomat kuuluvat juomien uudelleenkäyttötavoitteiden soveltamisalaan?

Mitkä juomat kuuluvat 29 artiklan 6 kohdan mukaisiin juomien uudelleenkäyttötavoitteisiin, täsmennetään komission ohjeissa, jotka on tarkoitus hyväksyä viimeistään 12. helmikuuta 2027. Ohjeet laaditaan yhteistyössä jäsenvaltioiden ja muiden asiaankuuluvien sidosryhmien kanssa.

29 artiklan 7 kohdassa täsmennetään, että tietyt juomat on vapautettu uudelleenkäyttötavoitteista. Näitä ovat:

- Asetuksen (EU) N:o 1169/2011 24 artiklan tarkoittamat helposti pilaantuvat juomat²⁵.
- Asetuksen (EU) N:o 1308/2013 liitteen I osassa XVI luetellut maito ja maitotuotteet²⁶ sekä niitä vastaavat maitopohjaiset tuotteet, jotka kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön (CN) koodeihin 2202 99 11 ja 2202 99 15 ja jotka on esitetty neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteessä I²⁷. Asetuksen (EU) N:o 1308/2013 liitteen VII osan II kohdissa 1, 3–9, 11, 12, 15, 16 ja 17 luetellut viiniköynnöstuotteiden luokat. Asetuksessa määritellyt aromatisoidut viinituotteet

13) Voivatko jäsenvaltiot asettaa juomille kansallisia uudelleenkäyttötavoitteita?

Jäsenvaltioiden on vuoteen 2030 mennessä saavutettava 43 artiklan 1 kohdassa vahvistetut jätteen synnyn ehkäisytaavoitteet. Jäsenvaltioiden voi olla tarpeen täydentää EU:n yhdenmukaistettuja toimia kansallisilla toimilla 51 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti. Jäsenvaltiot voivat korottaa 29 artiklan 6 kohdassa asetettuja yhdenmukaistettuja uudelleenkäyttötavoitteita tai asettaa uudelleenkäyttötavoitteita muille juomille. Tämä voi koskea myös juomia, jotka on nimenomaisesti vapautettu 29 artiklan 7 kohdan perusteella.

Kansallisten uudelleenkäyttötavoitteiden käyttöönottoa varten jäsenvaltion on osoitettava, että tämä on tarpeen jätteen synnyn ehkäisytaavoitteiden saavuttamiseksi, jotta markkinoiden yhdenmukaistamisen tavoite ei vaarannu. Tavoitteista on ilmoitettava komissiolle TRIS-menettelyn kautta, koska tällaiset toimet ovat teknisiä määräyksiä.

Jäsenvaltiot voivat pitää nykyiset kansalliset uudelleenkäyttövelvoitteet voimassa 1. tammikuuta 2030 saakka, mutta tästä päivästä alkaen PPWR:n uudelleenkäyttötavoitteet ovat ensisijaisia. Lisätietoja siitä, millä edellytyksillä jäsenvaltiot voivat asettaa kansallisia uudelleenkäyttötavoitteita, löytyy komission ohjeasiakirjasta.

14) Koskeeko juomille asetettu 10 %:n uudelleenkäyttövelvoite ravintoloiden tai baarien toimijoita?

Kaikkien loppujakelijoiden, myös HORECA-sektorin toimijoiden, on täytettävä juomille 29 artiklassa säädetty uudelleenkäyttötavoitteet. Pienempien yritysten hallinnollisen taakan keventämiseksi loppujakelijat, joiden myyntipinta-ala on alle 100 m², on vapautettu tästä velvoitteesta 29 artiklan 6 kohdan nojalla. Loppujakelijat, jotka saattavat jäsenvaltion alueella markkinoille alle 1 000 kg pakkauksia vuodessa ja jotka täyttävät mikroyrityksen määritelmän, on niin ikään vapautettu juomien uudelleenkäyttötavoitteesta 29 artiklan 13 kohdan a alakohdan perusteella.

15) Vapautetaanko kertakäyttöinen juomapakkaus juomien uudelleenkäyttötavoitteista, jos se kuuluu pantti- ja palautusjärjestelmään?

29 artiklan 6 kohdassa säädetty velvoite täyttää juomien uudelleenkäyttötavoitteet koskee loppujakelijoita, kuten vähittäiskauppoja ja ravintoloita.

²⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1169/2011, annettu 25 päivänä lokakuuta 2011, elintarviketietojen antamisesta kuluttajille; jolla muutetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksia (EY) N:o 1924/2006 ja (EY) N:o 1925/2006 sekä kumotaan komission direktiivi 87/250/ETY, neuvoston direktiivi 90/496/ETY, komission direktiivi 1999/10/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/13/EY, komission direktiivit 2002/67/EY ja 2008/5/EY sekä komission asetus (EY) N:o 608/2004 (EUVL L 304, 22.11.2011, s. 18)

²⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1308/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, maataloustuotteiden markkinoiden yhteisestä järjestämisestä; ja jolla kumotaan neuvoston asetukset (ETY) N:o 922/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 (EUVL L 347, 20.12.2013, s. 671–854)

²⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/196, annettu 7 päivänä helmikuuta 2018, lisätulleista tiettyjen Amerikan yhdysvalloista peräisin olevien tuotteiden tuonnissa ((EUVL L 044, 16.2.2018, s. 1)

PPWR-asetuksessa ei ole yleistä poikkeusta pantti- ja palautusjärjestelmän piiriin kuuluvalla kertakäyttöiselle juomapakkaukselle, mutta se sisältää runsaasti poikkeuksia ja joustoja. Näihin kuuluvat:

- Kaikki loppujakelijat, joiden myyntipinta-ala on alle 100 m², on vapautettu kokonaan (29 artiklan 10 kohta) o Jäsenvaltiot voivat vapauttaa pienillä saarilla toimivat loppujakelijat, jos asukkaita on alle 2000 (29 artiklan 11 kohta) 50
- Jäsenvaltiot voivat vapauttaa loppujakelijat, jos niiden myyntipinta-ala sijaitsee kunnassa, jossa väestötiheys on alle 54 henkilöä/km². Tavoitteet koskevat kuitenkin loppujakelijoita, joiden myyntipinta-ala on yli 5000 asukkaan väestökeskittymissä (29 artiklan 11 kohta).
- Jäsenvaltiot voivat sallia loppujakelijoiden muodostaa yhteenliittymiä, jotta ne voivat täyttää uudelleenkäyttövelvoitteensa yhdessä. Tämä tarkoittaa, että enintään viisi loppujakelijaa voi esimerkiksi tiheästi asutuilla tai syrjäisillä alueilla jakaa uudelleenkäyttövelvoitteen (29 artiklan 12 kohta).
- Kaikki loppujakelijat, jotka ovat mikroyrityksiä ja jotka eivät saata yhdessä jäsenvaltiossa markkinoille enempää kuin 1 000 kg pakkauksia vuodessa, vapautetaan kokonaan velvoitteista (29 artiklan 13 kohta).
- Jäsenvaltiot voivat myöntää loppujakelijoille lisävapautuksia tietyin edellytyksin 29 artiklan 14 kohdan mukaisesti sekä komission ohjeasiakirjan kohdassa 25 täsmennetyllä tavalla.

Jos jäsenvaltiossa otetaan täysimääräisesti käyttöön kaikki vapautukset ja joustot, juomien uudelleenkäyttötavoitteiden täyttämiseen velvoitettujen loppujakelijoiden määrä jää rajalliseksi. Näillä loppujakelijoilla olisi laaja liikkumavara tavoitteiden saavuttamisessa, jolloin kansalliset olosuhteet voidaan ottaa huomioon.

16) Juomien uudelleenkäyttötavoitteet tulevat voimaan vuodesta 2030 alkaen, mikä antaa aikaa tehdä tarvittavat muutokset 10 %:n tavoitteen saavuttamiseksi. Komissio tarkastelee uudelleenkäyttötavoitteita vuonna 2034 saatujen kokemusten perusteella. Missä tilanteissa komissio käyttää toimivaltaansa vapauttaakseen tietyt pakkausmuodot tai talouden toimijat uudelleenkäyttötavoitteista?

Asetus valtuuttaa komission antamaan delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään 29 artiklassa säädettyjä kuljetuspakkausten, ryhmäpakkausten ja juomien yhdenmukaistettuja uudelleenkäyttötavoitteita. Tällaisia delegoituja säädöksiä voidaan antaa tiukoin oikeudellisin edellytyksin ja vain, jos se on tarpeen uusimman tieteellisen ja taloudellisen kehityksen huomioon ottamiseksi.

Valtuutusta antaa delegoituja säädöksiä voidaan käyttää vain vapauttamaan sellaiset talouden toimijat, joihin kohdistuu erityisiä taloudellisia rajoitteita, tai tietyt pakkausmuodot, joissa uudelleenkäyttötavoitteiden saavuttamista estävät hygieni- ja elintarviketurvallisuuskysymykset tai ympäristöön liittyvät seikat, edellyttäen että tehdään asianmukainen vaikutustenarviointi paremman sääntelyn ohjeiden mukaisesti ([Parempi sääntely: ohjeet ja työkalupakki](#)).

XIV. MUOVISET KANTOKASSIT

1) Katsotaanko kompostoituvat jättesäkit kevyiksi muovisiksi kantokasseiksi?

Ei. Määritelmän ”pakkaus” (3 artiklan 1 kohdan 1 alakohta) sekä ”muovinen kantokassi” (3 artiklan 1 kohdan 55 alakohta) piiriin kuuluvat vain myyntikassit (eli kantokassit).

Jätepussit tai koirankakkapussit ovat tuotteita, eivät pakkauksia, joten PPWR ei koske niitä.

2) Voiko jäsenvaltio kieltää kaikki erittäin kevyet muoviset kantokassit?

PPWR:n 25 artiklan nojalla ei kielletä erittäin kevyitä muovisia kantokasseja, joita tarvitaan hygieniasyistä tai joita annetaan irtomyynnissä olevan ruoan myyntipakkauksena ruokahävikin ehkäisemiseksi. Jäsenvaltiot voivat silti päättää kieltää tällaiset kassit saavuttaakseen 34 artiklan 1 kohdan mukaisen kevyiden muovisten kantokassien kestävä vähentämistavoitteen. 34 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on kuitenkin arvioitava kassien ympäristövaikutukset valmistuksessa, kierrätyksessä ja hävittämisessä sekä niiden käyttötarkoitus. Mahdollisten kieltojen (markkinarajoitusten) tulee myös olla oikeasuhteisia ja syrjimättömiä. Jäsenvaltioiden on raportoitava komissiolle kaikkien erittäin kevyiden muovisten kantokassien kulutuksesta myös silloin, kun ne on rajattu EU:n laajuuden tai kansallisen kiellon ulkopuolelle.

3) Mitä vaatimuksia PPWR asettaa kompostoitaville muovisille kantokasseille?

Kompostoitavat pussit on rajattu yleisen pakkauskiellon ulkopuolelle 25 artiklan sekä liitteen V kohdan 6 perusteella, jos ne ovat erittäin kevyitä muovisia kantokasseja ja niitä tarvitaan hygieniasyistä tai irtomyynnissä oleville elintarvikkeille ruokahävikin ehkäisemiseksi.

Muiden erittäin kevyiden tai kevyiden muovisten kantokassien käyttöä ei kielletä 25 artiklan ja liitteen V nojalla, mutta niihin voi kohdistua kansallisia kieltoja sekä muita markkinointia koskevia rajoituksia, jotka on annettu 34 artiklan 2 kohdan perusteella. Jäsenvaltiot voivat myös päättää, että sellaiset erittäin kevyet tai kevyet muoviset kantokassit, joita ei ole kielletty EU- tai kansallisella tasolla, on oltava kompostoitavia 9 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyin edellytyksin.

XV. PAKKAUKSEN VAATIMUSTENMUKAISUUDEN ARVIOINTI

1) Mistä päivämäärästä alkaen yritysten on toteutettava PPWR:n edellyttämä vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely?

Yleisesti ottaen asetusta sovelletaan 12. elokuuta 2026 alkaen (71 artikla). Tietyt keskeiset säännökset tulevat kuitenkin sovellettaviksi vasta niissä erikseen mainittuna ajankohtana. Useissa tapauksissa velvoitteen voimaantulo sidotaan siihen, että tarvittavien täytäntöönpano- tai delegoitujen säädösten hyväksymisestä on kulunut tietty aika. Näin sidosryhmille ja jäsenvaltioille jää riittävästi aikaa sopeutua. Jos asiaankuuluvassa säännöksessä ei ole erikseen määritelty soveltamisen alkamispäivää, sovelletaan yleistä soveltamispäivää, ja yritysten on näin ollen toteutettava vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely viimeistään 12. elokuuta 2026.

2) Liitteessä VII viitataan pakkauksen ”tyyppiin”. Tarkoittaako tämä samaa kuin liitteen II taulukossa 1 mainitut ”tyypit”?

Liitteessä VII vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyn yhteydessä käytetty ”tyyppi” ei tarkoita samaa kuin liitteessä II mainitut pakkaustyyppit. Liitteessä VII viitataan kuhunkin pakkausmuotoon tai kuhunkin pakkauserään/-sarjaan, ei pakkausmateriaaleihin, joita käytetään kierrätettävyyden arvioinnissa.

3) Mitä liitteessä VIII tarkoitetaan ilmauksella ”pakkauksen yksilöllinen tunniste”? Riittääkö tavanomainen tuotteen jäljitettävyys?

Asetuksessa ei määritellä käsitettä ”pakkauksen yksilöllinen tunniste”. Liitteessä VIII käytetty ilmaus tarkoittaa, että itse pakkaus on pystyttävä yksilöimään esimerkiksi tyypin, erän tai sarjanumeron perusteella.

4) Riittääkö, että pakkaukselle tai pakatulle tuotteelle laaditaan yksi vaatimustenmukaisuusvakuutus? Vai edellytetäänkö, että kaikista vaadituista vaatimustenmukaisuusvakuutuksista kootaan yhtenäinen asiakirjakansio?

Kun pakattu tuote kuuluu useamman sellaisen unionin säädöksen piiriin, joka edellyttää EU-vaatimustenmukaisuusvakuutusta – kuten elintarvikekosketukseen tarkoitettuja muovimateriaaleja ja -tarvikkeita koskevan asetuksen (EU) N:o 10/2011 15 artiklan mukainen vaatimustenmukaisuusvakuutus tai elintarvikekontaktimateriaaleja koskevan asetuksen (EY) N:o 1935/2004 16 artikla – voidaan kaikista kyseisistä unionin säädöksistä laatia yksi yhteinen EU-vaatimustenmukaisuusvakuutus. Vakuutuksessa on mainittava, mitä unionin säädöksiä se koskee, sekä niiden julkaisuviitteet. Vakuutus voi muodostua myös kansioksi, joka sisältää asiaankuuluvat erilliset EU-vaatimustenmukaisuusvakuutukset.

Näin ollen valmistajilla on harkintavaltaa sen arvioimisessa, onko yhden yhteisen vaatimustenmukaisuusvakuutuksen laatiminen tarpeen. Jos kuitenkin laaditaan yksi yhteinen vaatimustenmukaisuusvakuutus, siinä on erotettava selkeästi pakkaus ja pakatut tuotteet toisistaan. Valmistaja voi päättää, esitetäänkö yhteinen vaatimustenmukaisuusvakuutus kansiona, joka sisältää useita eri vaatimustenmukaisuusvakuutuksia, vai yhtenä asiakirjana. Jos se esitetään yhtenä asiakirjana, pakatun tuotteen ja pakkauksen vaatimustenmukaisuuden arviointi on silti tehtävä ja esitettävä erillisinä.

5) Laaditaanko vaatimustenmukaisuuden arviointi pakkauksen jokaiselle osalle, kuten pullolle, sulkimelle ja etiketille, vai koko pakkausyksikölle? PÄIVITETTY!

Vaatimustenmukaisuuden arviointi on tehtävä ja vaatimustenmukaisuusvakuutus laadittava koko pakkausyksikölle. Toisin sanoen, jos pakkausyksikkö koostuu pullosta, sulkimesta ja etiketistä, yksi vaatimustenmukaisuuden arviointi ja siihen liittyvä vaatimustenmukaisuusvakuutus riittää koko yksikölle. Vakuutuksessa on kuitenkin esitettävä olennaiset tiedot kaikista erillisistä osista, joista kyseinen

6) Edellytetäänkö 6 artiklan kierrätettävyyttä ja 7 artiklan kierrätysmateriaalipitoisuutta koskeville poikkeuksille vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyä?

Kyllä. Sen arviointi, täytyvätkö 6 artiklan kierrätettävyyttä ja 7 artiklan kierrätysmateriaalipitoisuutta koskevat poikkeukset, on tehtävä ja sisällytettävä liitteessä VII tarkoitettuun tekniseen asiakirja-aineistoon.

7) 15 artiklan 5 kohdassa käytetty sanamuoto ”tyyppi-, erä- tai sarjanumero tai muu tunniste” viittaa siihen, että valmistaja voi ilmoittaa näistä vain yhden. Minkä?

Sanamuoto on ymmärrettävä niin, että kyseessä on tyyppi-, erä- tai sarjanumero tai muu tunniste, jonka avulla kyseinen pakkaus voidaan yksilöidä. Valmistaja voi valita näistä vapaasti.

8) Onko valmistajan velvollisuus olla yhteydessä toimivaltaisiin viranomaisiin jokaisessa jäsenvaltiossa, johon sen pakkaukset voivat päätyä? PÄIVITETTY!

Ei, valmistajan ei tarvitse ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille, että se saattaa pakkauksia niiden alueelle. Viranomaiset ottavat valmistajaan yhteyttä tarkastuksen yhteydessä.

Vain jos valmistaja tai jakelija saa tietoonsa, että pakkaus, jonka se on saattanut jäsenvaltion markkinoille, ei täytä vaatimuksia, sen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille (ks. 15 artiklan 8 kohta ja 19 artiklan 5 kohta). Jos valmistaja toimittaa tuotteita yhdestä jäsenvaltiosta jakelijan varastoon toisessa jäsenvaltiossa ja jakelija palvelee varastosta useita kansallisia markkinoita, jakelijan velvollisuutena on ilmoittaa kunkin kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle epäilystä vaatimustenvastaisuudesta.

9) Miten vaatimustenmukaisuuden oletama tulisi tulkita suhteessa yhdenmukaistettuihin EU-standardeihin?

PPWD:ssä säädetään useista vaatimuksista pakkausten markkinoille saattamiselle (olennaiset vaatimukset). Niitä voidaan pitää PPWR:n kestävyyttä koskevien vaatimusten edeltäjinä. PPWD:n mukaan näiden olennaisten vaatimusten katsottiin täyttyvän, jos pakkaus oli Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistujen yhdenmukaistettujen standardien mukainen²⁸.

PPWR:n mukaan nykyisiä yhdenmukaistettuja standardeja voidaan käyttää vain ohjeistuksena (ks. johdanto-osan kappale 58), joten niiden perusteella ei enää voida olettaa vaatimustenmukaisuutta. Ainoa poikkeus tästä on säädetty 70 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, joka koskee PPWD:n pakkausten minimointia koskevia olennaisia vaatimuksia ja on voimassa vuoden 2029 loppuun. Tämä tarkoittaa, että kyseistä yhdenmukaistettua standardia voidaan käyttää vaatimustenmukaisuusolettaman perustana siihen päivään asti.

Komissio harkitsee virallisia toimia vanhojen yhdenmukaistettujen standardien luettelon kumoamiseksi ennen kuin PPWR:tä aletaan soveltaa, jotta vältetään mahdolliset epäselvyydet²⁹.

²⁸ EN 13427:2004 ”Pakkaaminen – Vaatimukset eurooppalaisten standardien käytölle pakkausten ja pakkausjätteen alalla”; EN 13429:2004 ”Pakkaaminen – Uudelleenkäyttö”; EN 13430:2004 ”Pakkaaminen – Vaatimukset materiaali-kierrätykseen soveltuville pakkauksille”; EN 13431:2004 ”Pakkaaminen – Vaatimukset energiana hyödynnettävissä oleville pakkauksille, mukaan lukien vähimmäisalemmen lämpöarvon määrittely”; EN 13428:2004 ”Pakkaaminen – Valmistusta ja koostumusta koskevat erityisvaatimukset – Ehkäisy lähteen vähentämisellä”; EN 13432:2000 ”Pakkaaminen – Vaatimukset kompostoinnilla ja biohajoamalla hyödynnettäville pakkauksille”.

²⁹ Turvallisuuslainsäädännössä, jossa on yhdenmukaistettuja standardeja, kumotun lainsäädännön nojalla Euroopan unionin virallisessa lehdessä mainitut yhdenmukaistetut standardit pysyvät vaatimustenmukaisuusolettaman kannalta voimassa, jos näitä viittauksia ei poisteta EUVL:stä. Tämä tulkinta perustuu EU-tuomioistuimen tuomioon T-474/15, Global Garden Products v. komissio.

PPWR:ää tukevien uusien tai tarkistettujen yhdenmukaistettujen standardien mukaisuuden olettaa tulee jälleen mahdolliseksi siitä päivästä alkaen, kun asiaankuuluvat yhdenmukaistetut standardit luetteleva komission päätös julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä. Viitteiden julkaiseminen mahdollistaa mukaisuuden oletaman soveltamisen tästä päivämäärästä eteenpäin.

10) Jos pakkaus on valmistettu samoista materiaaleista, mutta sitä on eri kokoja, onko vaatimustenmukaisuusvakuutus laadittava kaikille ko'ille vai riittääkö yksi vakuutus, joka kattaa kaikki koot?

Liitteen VII mukaan valmistajan on laadittava kirjallinen vaatimustenmukaisuusvakuutus jokaista pakkaustyyppiä varten. Vaatimustenmukaisuusvakuutuksessa on yksilöitävä pakkaus, jota varten se on laadittu. Teknisen dokumentaation on mahdollistettava sen arviointi, täyttääkö pakkaus artikloissa 5–12 säädetyt kestävyysvaatimukset. Teknisessä dokumentaatiossa on täsmennettävä sovellettavat vaatimukset ja katettava arvioinnin kannalta olennaisilta osin pakkauksen suunnittelu, valmistus, käyttö ja toiminta. Esimerkiksi minimointivaatimuksen arviointi riippuu pakatusta tuotteesta, kun taas kierrätysarvioinnin arviointi voi riippua pakkauksen painosta.

Tästä seuraa, että vaatimustenmukaisuusvakuutus tulisi laatia sillä tasolla, jolla pakkauksella on samat ominaisuudet suhteessa sovellettaviin vaatimuksiin ja pakattuihin tuotteisiin. Siksi, jos tuotteet eroavat toisistaan, valmistajan ei tulisi laatia yhtä ainoaa vaatimustenmukaisuusvakuutusta kaikille markkinoille saatetuille pakkauksille.

Käytännössä, jos pullot ovat eri kokoisia mutta sisältävät samaa tuotetta, eikä kokero vaikuta minkään artikloissa 5–12 asetetun vaatimuksen täyttymiseen, valmistaja voi laatia pulloille yhden yhteisen vaatimustenmukaisuusvakuutuksen.

Valmistajien on varmistettava, että pakkausten sarjatuoanto pysyy asetuksen mukaisena. On arvioitava, edellyttävätkö pakkaussuunnitteluun tai sen ominaisuuksiin tehty muutokset sekä yhdenmukaistettujen standardien tai muiden sääntöjen muutokset, joihin vaatimustenmukaisuusvakuutus tai -todentaminen perustuu, uutta arviointia.

11) Edellyttääkö myös kuljetuspakkaus vaatimustenmukaisuuden arviointia ja vaatimustenmukaisuusvakuutusta?

Kuljetuspakkauksille ei ole poikkeusta. Eri pakkaustyytit, kuten kuormalavat, lavakaulukset, kääreet ja sidontanauhat, on arvioitava erikseen, ja niille on laadittava erilliset vaatimustenmukaisuusvakuutukset.

12) Kuka valvoo, että valmistajan tekemä kierrätettävyyden arviointi on oikein?

Valmistajan on tehtävä kierrätettävyyden suorituskykyluokan arviointi. Arvioinnin tulos on sisällytettävä tekniseen dokumentaatioon ennen kuin pakkaus saatetaan markkinoille. Markkinavalvontaviranomaiset tekevät tarkastuksia kansallisten suunnitelmien perusteella ja niiden tulee määrätä kansallisella tasolla vahvistetut seuraamukset 68 artiklan mukaisesti.

13) Voiko talouden toimijoille tulla sakkoja, jos ne saattavat markkinoille pakkauksia, jotka ovat PPWR:n mukaisia, mutta eivät täytä kansallisia vaatimuksia?

Tähän kysymykseen vastaamiseksi on tarpeen erottaa toisistaan:

- 1) 4 artiklan 3 kohdan nojalla annetut kansalliset lisävaatimukset sekä
- 2) PPWR:n tietyissä artikloissa nimenomaisesti sallitut kansalliset lisävaatimukset.

Kohdan 1) tilanteessa sakkoja ei sallita, koska niillä on talouden toimijoita pidättelevä vaikutus ja ne voivat luoda markkinoille esteitä. Kohdan 2) tilanteessa sakot ovat sallittuja, koska asetuksessa annetaan jäsenvaltioille nimenomainen toimivalta mennä asetusta pidemmälle. Tällaiset

kansallisten sakkojen on silti noudatettava perussopimuksen yleisiä sääntöjä, erityisesti suhteellisuusperiaatetta, jonka toteutuminen on jäsenvaltioiden osoitettava. Tämä näyttö on toimitettava TRIS-ilmoituksen yhteydessä.

14) Millä kielellä vaatimustenmukaisuusvakuutus on laadittava? UUTTA!

Vaatimustenmukaisuusvakuutus on laadittava niiden jäsenvaltioiden kielillä, joihin pakatut tuotteet toimitetaan, jotta kyseinen markkinavalvontaviranomainen voi pyynnöstä tarkastaa sen. PPWR:n 39 artiklan 2 kohdan mukaan EU-vaatimustenmukaisuusvakuutus “on laadittava tai käännettävä yhdelle tai useammalle kielelle, jota edellytetään siinä jäsenvaltiossa, jossa pakkaus saatetaan markkinoille tai asetetaan saataville markkinoilla.”

XVI. UUSIEN SÄÄNTÖJEN TÄYTÄNTÖÖNPANO (VÄLITTÖMÄSTI 12. ELOKUUTA 2026 ALKAVAN SOVELTAMISPÄIVÄN JÄLKEEN)

1) Kielletäänkö tuotteet EU:n markkinoilta, jos niiden pakkaukset eivät noudata 12. elokuuta 2026 alkaen sovellettavia sääntöjä? UUTTA!

Ei, 12. elokuuta 2026 alkaen sovellettavien velvoitteiden täytäntöönpanon ei pitäisi häiritä kaupan virtoja eikä toimitusketjuja tai heikentää kuluttajien mahdollisuuksia saada tuotteita.

PPWR:n 62 artiklan mukaisesti, jos jäsenvaltio havaitsee jonkin kyseisessä artiklassa tarkoitetuista vaatimustenvastaisuuksista, sen on ensin velvoitettava asianomainen talouden toimija lopettamaan vaatimustenvastainen menettely. Toisin sanoen talouden toimijan on ensin saatava ilmoitus siitä, että vaatimustenvastaisuus on todettu, sekä mahdollisuus toteuttaa korjaavat toimet, ennen kuin jäsenvaltio ryhtyy muihin toimenpiteisiin.

Vasta silloin, kun talouden toimija ei korjaa vaatimustenvastaisuutta ja se jatkuu, jäsenvaltioilla on oikeus ryhtyä lisätoimiin (kuten kieltää, määrätä takaisinvedosta tai poistaa markkinoilta vaatimustenvastaiset pakkaukset).

Markkinavalvontaviranomaisten tulisi – rangaistuskeskeisen linjan sijaan – tukea vastuullisia toimijoita uusien sääntöjen noudattamisessa, esimerkiksi lisäämällä tietoisuutta, esittämällä tietopyyntöjä tai pyytämällä korjaavia toimia kohtuullisella sopeutumisajalla.

XVII. JÄTTEIDEN EHKÄISY

1) Miten pakkausjätteen vähennystavoitteet aiotaan panna täytäntöön?

Pakkausjätteen vähentämistavoitteiden toimeenpano kuuluu kunkin jäsenvaltion vastuulle. Jäsenvaltion tehtävänä on saavuttaa tavoite ja ottaa käyttöön ne jätteen vähentämistoimet, joita 43 artiklassa asetettujen tavoitteiden saavuttaminen edellyttää. Vaikka asetuksella yhdenmukaistetaan useita pakkausjätteen ehkäisytoimia – kuten uudelleenkäyttötavoitteet, take-away-sektorin täyttö- ja uudelleenkäyttövelvoitteet, pakkauskiellot sekä pakkausvaatimusten minimointi (mukaan lukien tyhjän tilan enimmäisrajat) – jäsenvaltioiden vastuulla on panna osa näistä yhdenmukaistetuista toimista täytäntöön sekä tarvittaessa säätää myös mahdollisista kansallisista lisätoimista, jotta 43 artiklan 1 kohdassa asetetut tavoitteet saavutetaan.

EU:ssa yhdenmukaistettujen toimien lisäksi sovellettaviin kansallisiin toimiin voivat kuulua muun muassa taloudelliset kannustimet, tuottajavastuujärjestelmät (EPR) sekä yleisölle suunnatut tiedotus- ja valistuskampanjat, kuten 43 artiklan 5 kohdassa todetaan. Toimiin voi sisältyä myös talouden toimijoille asetettavia lisävelvoitteita, kuten korkeampia tai uusia uudelleenkäyttötavoitteita, edellyttäen että 29 artiklan 15 ja 16 kohdassa asetetut ehdot täyttyvät, kuten myös komission ohjeasiakirjassa selitetään. 43 artiklan 5 kohdan mukaisesti kansallisten täytäntöönpanotoimien on oltava oikeasuhteisia ja syrjimättömiä, ja ne on suunniteltava siten, etteivät ne aiheuta kaupan esteitä tai vääristä kilpailua. Ne eivät myöskään saa johtaa siihen, että pakkausjätteen vähentämistavoitetta toteutetaan siirtymällä kevyempiin pakkausmateriaaleihin, jotka eivät täytä muita kestävyyttä koskevia vaatimuksia, kuten kierrätettävyyttä.

2) Mitä tapahtuu, jos jäsenvaltio ei saavuta jätteen synnyn ehkäisyn tavoitteita?

Kunkin jäsenvaltion on vähennettävä asukasta kohden syntyvää pakkausjätettä verrattuna vuoden 2018 asukaskohtaiseen pakkausjättemäärään, josta on raportoitu komissiolle päätöksen 2005/270/EY mukaisesti, vähintään 5 % vuoteen 2030 mennessä, 10 % vuoteen 2035 mennessä ja 15 % vuoteen 2040 mennessä. Komissio seuraa tavoitteiden toteutumista jäsenvaltioiden toimittamien pakkausjätteen syntyä koskevien tietojen perusteella. Jos jäsenvaltio ei saavuta tavoitteita, komissio voi ryhtyä asianmukaisiin valvonta- ja täytäntöönpanotoimiin.

3) Kattaako jätteen vähentämistavoite kaiken jäsenvaltiossa syntyvän pakkausjätteen vai ainoastaan kotitalouksien pakkausjätteen?

PPWR-asetusta sovelletaan kaikkeen pakkaukseen ja kaikkeen pakkausjätteeseen riippumatta siitä, syntyykö se teollisuudessa, muussa tuotannossa, vähittäiskaupassa tai jakelussa, toimistoissa, palveluissa tai kotitalouksissa. Pakkausjätteen määrän laskentaa koskevat säännökset (ks. 53 artiklan 2 kohta) kattavat kaiken jäsenvaltion alueella syntyvän pakkausjätteen. Näin ollen myös jäsenvaltioiden komissiolle raportoimat pakkausjätteen tilastotiedot koskevat kaikkea jäsenvaltion alueella syntyvää pakkausjätettä.

Jäsenvaltiot päättävät itse, miten ne panevat 43 artiklan täytäntöön ja millä toimilla ne saavuttavat kyseisessä artiklassa asetetut jätteen vähentämistavoitteet. Jäsenvaltiot voivat halutessaan rajata tietyt jätelajit kansallisten jätteen synnyn ehkäisyn tavoitteiden ulkopuolelle ja keskittyä pelkästään kotitalouksien pakkausjätteeseen, jos ne katsovat tämän riittävän tavoitteiden saavuttamiseen. Jäsenvaltiot voivat myös pitää voimassa erilliset järjestelmät kotitalouksien pakkausjätteen hallinnalle yhtäältä sekä teollisuus- ja kaupallisen pakkausjätteen hallinnalle toisaalta (43 artiklan 3 kohta).

4) Ovatko jäsenvaltiot velvollisia ilmoittamaan TRIS-järjestelmän kautta kansallisista säännöistä, jotka ne aikovat ottaa käyttöön jätteen vähentämistavoitteiden saavuttamiseksi?

Direktiivi (EU) 2015/1535³⁰ velvoittaa jäsenvaltiot ilmoittamaan komissiolle kaikista tuotteita (ja tietoyhteiskunnan palveluja) koskevista teknisten määräysten luonnoksista ennen kuin ne saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Ilmaisu ”tekninen määräys” on ymmärrettävä laajasti. Sillä tarkoitetaan teknisiä eritelmiä sekä muita vaatimuksia tai tietoyhteiskunnan palveluja koskevia sääntöjä, jotka jäsenvaltiot vahvistavat ja joiden noudattaminen on oikeudellisesti tai tosiasiallisesti pakollista tuotteen markkinoille saattamisessa tai käytössä, palvelun tarjoamisessa tai palveluntarjoajan toiminnan aloittamisessa. Se kattaa myös säännökset tai hallinnolliset määräykset, joilla kielletään tuotteen valmistus, maahantuonti, markkinointi tai käyttö taikka palvelun tarjoaminen tai käyttö, tai joilla kielletään toimiminen palveluntarjoajana. Siksi kaikki uudet täytäntöönpanotoimien luonnokset, jotka ovat teknisiä määräyksiä, on ilmoitettava teknisten määräysten tietojärjestelmässä (TRIS)³¹. Jäsenvaltioiden ei tarvitse tehdä TRIS-ilmoitusmenettelyssä uudelleen ilmoitusta jo voimassa olevista kansallisista toimenpiteistään, jotka ovat asetuksen mukaisia.

Jäsenvaltiot tekevät ilmoitukset luonnosvaiheessa, eli valmistelun siinä vaiheessa, jossa olennaisia muutoksia voidaan vielä tehdä (direktiivin (EU) 2015/1535 1 artiklan 1 kohdan g alakohta).

Kansalliset tekniset määräykset, joista ei ole tehty ilmoitusta, kansalliset tuomioistuimet voivat todeta yksityishenkilöihin nähden soveltumattomiksi³².

5) Jäsenvaltioiden velvollisuus varmistaa, että niiden kansalliset toimenpiteet, jotka on hyväksytty pakkausjätteen vähentämistavoitteiden saavuttamiseksi, eivät ”johda siihen, että pakkausjätteen vähentämistavoitteen täyttämiseksi siirrytään käyttämään kevyempiä pakkausmateriaaleja” ja että tällaiset toimenpiteet myös ”vähentävät syntyvän muovipakkausjätteen määrää”.

Tämä velvoite kohdistuu jäsenvaltioihin, ja niiden on kerrottava, miten ne saavuttavat tämän tuloksen PPWR-asetuksen 42 artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyissä jätteiden synnyn ehkäisyohjelmissaan sekä TRIS-ilmoitusmenettelyssä. Komissiolla on yleinen seurantatoimivalta, ja se voi myös päättää tukea jäsenvaltioita antamalla lisäohjeistusta. Komissiolla ei kuitenkaan ole nimenomaista valtuutusta antaa ohjeita tämän säännöksen täytäntöönpanosta.

³⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/1535, annettu 9 päivänä syyskuuta 2015, menettelystä tietojen toimittamiseksi teknisiä määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia sääntöjä koskevalla alalla (EUVL L 241, 17.9.2015, s. 1–15).

³¹ [TRIS – Euroopan komissio](#)

³² ”CIA-Security” (asia C-194/94).

XVIII. LAAJENNETTU TUOTTAJAVASTUU

1) Vapautetaanko mikroyritykset laajennetun tuottajavastuun (EPR) velvoitteista?

PPWR-asetuksessa tai direktiivissä 2008/98/EY (jätedirektiivi, WFD) ei ole mikroyrityksiä koskevaa yleistä vapautusta EPR-velvoitteista. Kaikki tuottajat vastaavat sen pakkausjätteen jätehuollosta, jonka ne saattavat ensimmäistä kertaa jäsenvaltion alueella markkinoille. Tämä sisältää rekisteröitymisen kyseisen jäsenvaltion tuottajarekisteriin ja raportoinnin siihen 44 artiklan mukaisesti.

Jotta pienille tuottajille aiheutuvaa hallinnollista taakkaa kevennetään, PPWR asettaa kevyemmät raportointivelvoitteet tuottajille, jotka saattavat jäsenvaltiossa markkinoille alle 10 tonnia pakkauksia vuodessa. Lisäksi jäsenvaltioiden ja tuottajavastuujärjestöjen (PRO) on varmistettava tuottajien yhdenvertainen kohtelu alkuperästä tai koosta riippumatta, eikä pienille tuottajille saa asettaa suhteettomia velvoitteita.

PPWR:n soveltamisen jälkeenkin jäsenvaltioilla säilyy WFD:ssä vahvistettu oikeus periä pienemmiltä tuottajilta alempia hallinnollisia maksuja. WFD:n mukaan jäsenvaltiot voivat asianmukaisen jätehuollon varmistamiseksi ja tuottajavastuun taloudellisen kestävyuden turvaamiseksi säätää, että:

- jos laajennettu tuottajavastuu on perustettu saavuttamaan unionin säädöksissä asetettuja jätehuollon tavoitteita ja päämääriä, tuotteiden tuottajat vastaavat vähintään 80 %:sta tarvittavista kustannuksista;
- jos laajennettu tuottajavastuu on perustettu 4.7.2018 tai sen jälkeen saavuttamaan jätehuollon tavoitteita ja päämääriä, jotka on asetettu ainoastaan jäsenvaltion lainsäädännössä, tuotteiden tuottajat vastaavat vähintään 80 %:sta tarvittavista kustannuksista;
- jos laajennettu tuottajavastuu on perustettu ennen 4.7.2018 saavuttamaan jätehuollon tavoitteita ja päämääriä, jotka on asetettu ainoastaan jäsenvaltion lainsäädännössä, tuotteiden tuottajat vastaavat vähintään 50 %:sta tarvittavista kustannuksista;
- edellyttäen, että jäljelle jäävät kustannukset katetaan alkuperäisten jätteen tuottajien tai jakelijoiden toimesta. Tätä poikkeusta ei saa käyttää pienentämään niiden kustannusten osuutta, josta tuotteiden tuottajat vastaavat ennen 4.7.2018 perustetuissa laajennetun tuottajavastuun järjestelmissä.

PPWR:n mukaan tuottaja on tilanteesta riippuen pakkauksen valmistaja, maahantuoja tai jakelija – ja sillä on merkitystä, onko kyse kuljetus-, myynti-, ryhmä-, ensiö- vai palvelupakkauksesta. Jos valmistaja on mikroyritys ja samalla kyseisen pakkauksen tuottaja, se vapautuu EPR-velvoitteistaan silloin, kun pakkausmateriaalien toimittaja on sijoittautunut samaan jäsenvaltioon.

2) Missä määrin PPWR yhdenmukaistaa kansallisia EPR-järjestelmiä?

PPWR yhdenmukaistaa tiettyjä EPR:n hallinnollisia velvoitteita, jotta useissa jäsenvaltioissa pakkauksia tai pakattuja tuotteita myyvien toimijoiden hallinnollinen taakka kevenee. Vaatimukset koskevat rekisteröitymistä, raportoinnin määräaikoja ja tiheyttä sekä sitä, kuinka yksityiskohtaista raportoitavan tiedon on oltava.

PPWR myös yhdenmukaistaa sen, kuka katsotaan tuottajaksi jäsenvaltiossa. Se, vastaako yritys EPR-velvoitteista, määräytyy pakkaustyyppin ja myyntitavan perusteella. Lisätietoa siitä, miten tuottajan määritelmää sovelletaan, löytyy tämän asiakirjan kohdasta II.

Lopuksi PPWR yhdenmukaistaa myös EPR-maksujen ekomoduloinnin kriteerit. Ekomodulointi perustuu 6 artiklassa määriteltyihin kierrätettävyyden suorituskykyluokkiin. Jäsenvaltiot voivat käyttää lisäksi muita kriteerejä, kuten uudelleenkäytettävyyttä ja kierrätysmateriaalin osuutta, soveltaessaan ekomoduloinnin viitekehystä kansallisissa EPR-järjestelmissään.

Muilla osa-alueilla jäsenvaltioilla on edelleen laaja liikkumavara järjestää EPR-järjestelmät ja jätehuolto kansallisten olosuhteiden ja oikeudellisten puitteiden mukaisesti.

3) Mikä on ensimmäinen kalenterivuosi, jolta tuottajien on raportoitava tuottajarekisteriin?

Kaikkien jäsenvaltioiden on perustettava tuottajarekisteri, johon tuottajien on rekisteröidyttävä ja jolle niiden on raportoitava. Komission on viimeistään helmikuussa 2026 annettava täytäntöönpanosäädös, jossa vahvistetaan EPR-rekisteröitymisen ja EPR-rekisteriin raportoinnin muoto (PPWR:n 44 artiklan 14 kohta). Jäsenvaltioilla on 18 kuukautta aikaa perustaa rekisteri säädöksen hyväksymisen jälkeen (PPWR:n 44 artiklan 1 kohta).

Tuottajien on raportoitava kesäkuuhun mennessä jokaisesta täydestä edeltävästä kalenterivuodesta, joten niiden on uusien yhdenmukaistettujen sääntöjen mukaisesti raportoitava kansallisiin EPR-rekistereihin ensimmäistä kertaa viimeistään 1.6.2030.

4) Mikä on niiden tehtävien laajuus, joita verkkoalustat voivat hoitaa myyjiensä puolesta?

Tuottajien antaman kirjallisen valtuutuksen perusteella verkkoalustat voivat tarjoutua maksamaan EPR-maksut kussakin jäsenvaltiossa, jossa pakkaukset tai pakatut tuotteet saatetaan suoraan kuluttajien saataville markkinoilla (PPWR:n 45 artiklan 4 kohta). EPR-rekisteröinnistä ja raportoinnista vastaa kuitenkin vain tuottaja tai sen tuottajavastuuyhteisö (PRO) tai valtuutettu edustaja. Verkkoalusta ei voi hoitaa näitä velvoitteita tuottajan puolesta, ellei tuottaja ole nimennyt alustaa valtuutetuksi edustajakseen.

5) Pitääkö verkkoalustan tarkistaa jokainen tuottaja ennen kuin se sallii heidän käyttää alustaa?

Jotta tuottajavastuuseen (EPR) liittyvä vapaamatkustaminen voidaan estää ja Digital Services Actin (DSA)³³ velvoitteiden mukaisesti PPWR edellyttää, että verkkoalustat, jotka mahdollistavat kuluttajille etäsovimusten tekemisen tuottajien kanssa, hankkivat tuottajilta tiedon siitä, että nämä on rekisteröity EPR-rekisteriin siinä jäsenvaltiossa, jossa kuluttaja asuu, sekä omavakuutuksen siitä, että pakkauksia koskevat EPR-velvoitteet on täytetty.

Verkkoalustan on hankittava nämä tiedot ennen kuin se sallii tuottajien käyttää alustan palveluja. Verkkoalustan on pyrittävä parhaansa mukaan arvioimaan, ovatko annetut tiedot luotettavia ja täydellisiä, hyödyntämällä tai tarkistamalla vapaasti saatavilla olevia verkkotietokantoja ja -rajapintoja (PPWR:n 45 artiklan 6 kohta). Tämä voi sisältää myös sen, että tuottajilta pyydetään toimittamaan asiaa tukevia asiakirjoja (PPWR:n 45 artiklan 8 kohta). Parhaansa mukaan toimiminen edellyttää yleensä, että tuottajan antamat tiedot varmistetaan tuottajarekisterin tietoihin nähden.

6) Voivatko jäsenvaltiot pyytää PPWR:ssä määriteltyä laajempia tietoja laajennetun tuottajavastuun velvoitteiden valvontaa varten? UUTTA!

PPWR yhdenmukaistaa tiedot, jotka on annettava, kun tuottajat rekisteröityvät ja ilmoittavat jäsenvaltiossa markkinoille saatettujen, kerättyjen ja kierrätettyjen pakkausten määrät jäsenvaltion tuottajarekisteriin.

³³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2022/2065, annettu 19 päivänä lokakuuta 2022, digipalvelujen sisämarkkinoista ja direktiivin 2000/31/EY muuttamisesta (EUVL L 277, 27.10.2022, s. 1–102)

PPWR-asetuksen 44 artiklan 5 kohdan mukaan jäsenvaltio voi rekisteröintiä varten edellyttää asetuksessa mainittujen tietojen lisäksi myös muita tietoja tai asiakirjoja, jos ne ovat tarpeellisia ja oikeassa suhteessa PPWR:n VIII luvussa säädettyjen laajennetun tuottajavastuun velvoitteiden noudattamisen seuranta varten.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt, joilla varmistetaan, että EPR-velvoitteita noudatetaan 40 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Näihin sääntöihin on sisällyttävä:

- (a) tuottajien rekisteröinti 44 artiklan mukaisesti;
- (b) 44 artiklan 7 ja 8 kohdan mukaisten raportointivaatimusten järjestäminen ja seuranta;
- (c) laajennetun tuottajavastuun velvoitteiden täytäntöönpanon valvonta 45 artiklan mukaisesti;
- (d) laajennetun tuottajavastuun velvoitteiden täyttämisen hyväksyminen 47 artiklan mukaisesti;
- (e) tietojen saattaminen saataville 56 artiklan mukaisesti.

PPWR:n VIII luvussa säädettyjen pakkausten ja pakkausjätteen hallintaa koskevien velvoitteiden täytäntöönpanon varmistamiseksi ja siltä osin kuin asiasta ei ole PPWR:ssä yhdenmukaistettu, jäsenvaltiot voivat vaatia PPWR:ssä vahvistettua laajempia tietoja, kunhan se on tarpeellista ja oikeasuhtaista.

XIX. PALAUTUS- JA KERÄYSJÄRJESTELMÄT

1) Miten kierrätysmateriaalien etuoikeutettu saatavuus toimii käytännössä?

Keräysjärjestelmät ja kierrätyslaitokset voivat antaa kierrätysmateriaaleille etuoikeutetun saatavuuden käytettäväksi kohteissa, joissa kierrätysmateriaalin erityislaatu säilyy tai palautuu niin, että materiaali voidaan kierrättää edelleen ja käyttää samalla tavalla ja samankaltaiseen käyttötarkoitukseen mahdollisimman vähäisin määrän, laadun tai toiminnallisuuden menetyksin (PPWR-asetuksen 48 artiklan 2 kohta).

Tämän säännöksen tavoitteena on auttaa talouden toimijoita täyttämään PPWR:n mukaiset muovipakkausten kierrätetyn sisällön vaatimukset. Siksi jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tällaisia järjestelmiä muovipakkauksia varten.

Jos tällaiset järjestelmät otetaan käyttöön, muovipohjaisille kierrätysmateriaaleille on myönnettävä etuoikeutettu saatavuus markkinahintaan. Niiden kierrätysmateriaalien määrän, joihin etuoikeutettu saatavuus ulotetaan, tulee vastata sitä pakkausmäärää, jonka talouden toimija on saattanut jäsenvaltion alueella markkinoille ennalta määritellyn ajanjakson aikana. Jäsenvaltioiden, jotka päättävät perustaa tällaiset etuoikeutetun saatavuuden järjestelmät, on varmistettava, että näitä edellytyksiä noudatetaan ja valvotaan, ja niiden on ilmoitettava järjestelmistä TRIS-järjestelmän kautta.

2) Mitä tarkoittaa, että pakkaukset kerätään erikseen?

Erilliskeräys määritellään jätedirektiivissä (WFD) seuraavasti: ‘keräys, jossa jätevirta pidetään erillään tyyppin ja luonteen mukaan tietyn käsittelyn helpottamiseksi’. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käyttöön otetaan järjestelmät ja infrastruktuuri pakkausjätteen erilliskeräystä varten jätehierarkian mukaisesti sekä sen valmistelun tukemiseksi uudelleenkäyttöä ja laadukasta kierrätystä varten. Yleisemmin jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että pakkausmateriaalien keräys on riittävää 52 artiklassa asetettujen kierrätystavoitteiden saavuttamiseksi, ja tätä varten niiden on asetettava pakolliset keräystavoitteet.

Erilliskeräystä koskevat vaatimukset vaihtelevat. Esimerkiksi 50 artiklassa muovisten ja alumiinisten kertakäyttöisten juomapakkausten erilliskeräyksellä tarkoitetaan keräystä pantti- ja palautusjärjestelmässä.

Erilliskeräyksen laskenta- ja raportointivaatimukset 50 artiklan 1 kohdan erilliskeräysvelvoitteen noudattamisen varmistamiseksi sekä niin sanotun ‘at scale’ -menetelmän vahvistamiseksi täsmennetään täytäntöönpanosäädöksessä, joka on annettava viimeistään 12. helmikuuta 2027 56 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

3) Miten komposiittipakkaukset huomioidaan kierrätystavoitteiden laskennassa?

53 artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on laskettava komposiittipakkausten kierrätystavoitteet kaikkien pakkausyksikköön sisältyvien materiaalien perusteella. 53 artiklan 4 kohdan nojalla jäsenvaltiot voivat poiketa tästä vaatimuksesta, jos jokin materiaali muodostaa pakkausyksikössä vain vähämerkityksisen osuuden – kuitenkin enintään 5 % pakkausyksikön kokonaismassasta. Tämä 5 %:n raja koskee pakkausyksikön kokonaismassaa.

4) Ovatko käsitteet ‘rautametalli’, ‘rautametalli (mukaan lukien tinapelti)’ ja ‘teräs’ kaikki synonyymejä ilmaisulle ‘rautametalli, mukaan lukien tinapelti’?

Termiä ‘rautametalli (mukaan lukien tinapelti)’ käytetään PPWR:ssä vain jäsenvaltioiden uudelleenkäytettävistä pakkauksista tehtävän raportoinnin yhteydessä. Siihen viitataan myös liitteen II taulukossa 1 niiden materiaalien ja muotojen osalta, joille DfR-kriteerit tullaan vahvistamaan.

Johdonmukaisuuden vuoksi myös liitteen XII taulukossa 3 käytetty termi ‘teräs’ sekä 52 artiklan 1 kohdan b ja d alakohdassa ja liitteen XII taulukossa 1 käytetty termi ‘rautametallit’ kattavat tinapellin.

XX. PANTTI- JA PALAUTUSJÄRJESTELMÄT

1) Koskeeko pantti- ja palautusjärjestelmän (DRS) perustamisvelvoitteesta myönnettävä poikkeus kahta juomapakkaustyyppiä erikseen?

Kertakäyttöisille muovisille juomapulloille ja metallisille juomapakkauksille asetetut 90 %:n erilliskeräystavoitteet ovat kaksi erillistä tavoitetta, joiden on toteuduttava viimeistään 1.1.2029. Siksi poikkeus DRS:ään kuulumisen vaatimuksesta on haettava erikseen kummallekin pakkausmuodolle.

50 artiklan 5 kohdassa säädetään, että jäsenvaltiot, jotka keräävät vuoteen 2026 mennessä erilliskeräyksenä yli 80 % kaikista PPWR:n soveltamisalaan kuuluvista kertakäyttöisistä muovisista juomapulloista tai metallisista juomapakkausastioista, voidaan vapauttaa velvoitteesta ottaa käyttöön pantti- ja palautusjärjestelmä (DRS). Jäsenvaltioiden on lisäksi esitettävä konkreettisin toimin, miten ne saavuttavat vuoteen 2029 mennessä 90 %:n erilliskeräystavoitteet ilman DRS:n käyttöönottoa, kun ne ilmoittavat komissiolle vapautushakemuksestaan.

2) Voiko jäsenvaltio asettaa DRS:lle kansallisia lisävaatimuksia?

PPWR:n 50 artiklan 9 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat antaa DRS:ää koskevia säännöksiä, jotka ylittävät 50 artiklassa ja liitteessä X asetetut vähimmäisvaatimukset, kunhan ne noudattavat Euroopan unionin toiminnasta tehtyä sopimusta ja toimivat PPWR:n mukaisesti.

Jäsenvaltioita esimerkiksi kannustetaan perustamaan tai ylläpitämään DRS kertakäyttöisille lasisille juomapulloille ja juomapakkauksille, ja ne voivat sisällyttää järjestelmään myös juomia, joita ei 50 artiklan 4 kohdan mukaan edellytetä DRS:n piiriin, kuten viinin, väkevät alkoholijuomat tai maitopohjaiset tuotteet, sekä myös muita tuotteita. Niiden tulisi kuitenkin huomioida tällaisten sääntöjen mahdollinen kielteinen vaikutus sisämarkkinoihin ja ottaa huomioon komission tiedonannon ”Juomapakkaukset, panttijärjestelmät ja tavaroiden vapaa liikkuvuus” (2009/C 107/01) suositukset. Jäsenvaltioiden tulisi edistää DRS:ää uudelleenkäytettävälle pakkauksille, erityisesti uudelleenkäytettävälle lasisille juomapulloille.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että pakkauksen palauttaminen on loppukäyttäjille vaivatonta, ja ne voivat asettaa lisävähimmäisvaatimuksia sen varmistamiseksi, että asetuksen tavoitteet saavutetaan sekä kerätyn pakkausjätteen laatu (puhtaus) paranee ja roskaantuminen vähenee (PPWR:n 50 artiklan 9 kohta).

3) Mitä liitteessä X tarkoitetaan ‘laajalla rajat ylittävällä liiketoiminnalla’?

Liite X edellyttää, että jäsenvaltiot, joiden alueilla on paljon rajat ylittävää liiketoimintaa, varmistavat DRS-järjestelmän mahdollistavan muista jäsenvaltioista peräisin olevien DRS-järjestelmien pakkausten vastaanoton nimetyissä palautuspisteissä. Lisäksi niiden on pyrittävä mahdollistamaan loppukäyttäjälle pakkauksen oston yhteydessä perityn pantin palauttaminen.

Jäsenvaltioiden on arvioitava, sovelletaanko tätä vaatimusta, kun ne varmistavat liitteessä X asetettujen vähimmäisvaatimusten noudattamisen. Vähimmäisvaatimuksia sovelletaan 11. helmikuuta 2025 jälkeen perustettuihin DRS-järjestelmiin. Jo olemassa olevien DRS-järjestelmien osalta jäsenvaltioiden on sovellettava vaatimuksia vasta 1. tammikuuta 2035 alkaen, jos 90 %:n erilliskeräystavoitteita ei saavuteta 1. tammikuuta 2029 mennessä (PPWR:n 50 artiklan 11 kohta). Koska yhä useampi jäsenvaltio ottaa käyttöön DRS-järjestelmän, tarve järjestelmien väliselle rajat ylittävälle yhteistyölle todennäköisesti kasvaa, jotta juomapakkausten erilliskeräys voidaan varmistaa. Komission on arvioitava tällaisten toimien parhaat käytännöt vuoteen 2038 mennessä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, jotta eri jäsenvaltioiden DRS-järjestelmien yhteentoimivuutta voidaan vahvistaa (PPWR:n 50 artiklan 11 kohta).

4) Pitääkö kaikkien DRS-järjestelmien olla voittoa tavoittelemattomia?

11. helmikuuta 2025 jälkeen perustetun muovisten kertakäyttöisten juomapullojen ja metallisten juomapakkausten DRS-järjestelmän on oltava voittoa tavoittelematon liitteessä X, kohdan f, mukaisissa vähimmäiskriteereissä todetulla tavalla.

Ennen 11. helmikuuta 2025 perustettujen DRS-järjestelmien on toimittava voittoa tavoittelemattomasti 1. tammikuuta 2035 mennessä vain, jos jäsenvaltio ei saavuta 90 %:n erilliskeräystavoitteita niiden ensimmäisessä tarkastelussa tai viimeistään 1. tammikuuta 2029 mennessä (PPWR:n 50 artiklan 11 kohta).

5) Onko maidon, viinin ja väkevien alkoholijuomien pakkaukset myös vapautettu 90 %:n erilliskeräystavoitteista?

PPWR:n 50 artiklan 4 kohdan mukaan kertakäyttöiset muoviset juomapullot sekä metalliastiat, jotka sisältävät maitoa ja maitotuotteita, viiniä tai viiniä vastaavia tuotteita sekä väkeviä alkoholijuomia, on vapautettu velvoitteesta kuulua pantti- ja palautusjärjestelmään (DRS). Nämä tuotteet on kuitenkin otettava mukaan erilliskeräystavoitteiden laskentaan 50 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Lisäksi jäsenvaltiot voivat päättää joustavasti, sisällytetäänkö näiden tuotteiden pakkaukset niiden DRS-järjestelmään vai ei.

6) Voivatko kertakäyttöisten pakkausten pantti- ja palautusjärjestelmät rekisteröityä ja raportoida tuottajien puolesta tuottajavastuuelvoitteiden täyttämiseksi? UUTTA!

PPWR:n 50 artiklan mukaisesti perustetut kertakäyttöisten pakkausten pantti- ja palautusjärjestelmät, joilla on tuottajavastuuyhteisöihin verrattavat organisatoriset, tekniset ja taloudelliset järjestelyt, voivat rekisteröityä ja raportoida niihin osallistuvien tuottajien puolesta PPWR:n 44 artiklan 1 kohdan nojalla perustettuun tuottajarekisteriin.

Yhteydenotto EU:hun

Paikan päällä

Euroopan unionissa toimii satoja Europe Direct -keskuksia. Lähimmän keskuksen osoitteen löydät verkosta ([europeanhttps://european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_enunion.europa.eu/contact-eu/meet-us_en](https://european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_enunion.europa.eu/contact-eu/meet-us_en)).

Puhelimitse tai kirjallisesti

Europe Direct on palvelu, joka vastaa Euroopan unionia koskeviin kysymyksiisi. Palveluun voi ottaa yhteyttä seuraavasti:

- maksuttomasta numerosta: 00 800 6 7 8 9 10 11 (tietyt operaattorit voivat veloittaa puhelusta),
- seuraavasta perusnumerosta: +32 22999696,
- tai seuraavalla lomakkeella: european-union.europa.eu/contact-eu/write-us_en.

Tietoa EU:sta

Verkossa

Tietoa Euroopan unionista kaikilla EU:n virallisilla kielillä on saatavilla Europa-sivustolla (european-union.europa.eu).

EU-julkaisut

Voit selata tai tilata EU:n julkaisuja osoitteessa op.europa.eu/en/publications. Useampia kappaleita maksuttomia julkaisuja saat ottamalla yhteyttä Europe Directiin tai paikalliseen dokumentaatiokeskukseesi ([european-union.europa.eu/contacthttps://european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_enenueu/meet-us_en](https://european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_enenueu/meet-us_en)).

EU:n lainsäädäntö ja siihen liittyvät asiakirjat

Jos haluat käyttää EU:n oikeudellisia tietoja – mukaan lukien kaikki EU:n lainsäädäntö vuodesta 1951 alkaen kaikilla virallisilla kieliversioilla – siirry EUR-Lexiin (eur-lex.europa.eu).

EU:n avoin data

Portaali data.europa.eu tarjoaa pääsyn EU:n toimielinten, elinten ja virastojen avoiimiin aineistoihin. Aineistot voi ladata ja käyttää uudelleen maksutta sekä kaupallisiin että ei-kaupallisiin tarkoituksiin. Portaali tarjoaa myös pääsyn laajaan valikoimaan eurooppalaisten maiden aineistoja.

**Publications Office
of the European Union**

Law | Data | Publications